

NGUYỄN LỆ UYÊN

Thư Án Quán Hoa Kỳ 2015

NGUYỄN LỆ UYÊN

**NHẬT KÝ
THẰNG ĐIÊN**

THƯ ẮN QUÁN, HK 2015

Nhật ký thăng điên
tân truyện của Nguyễn Lệ Uyên
Thư Ấn Quán xuất bản lần đầu
Hoa Kỳ, tháng 4/2015
Bản quyền của tác giả và nhà xuất bản

Ban đầu hấn cũng có nhân dạng, hình hài, tên gọi. Nhưng thời gian càng lùi về sau thì những thứ từng tồn tại trong con người hấn bắt đầu và từ từ biến mất.

Hấn không còn hình hài, tên gọi, tuổi tác...

Mọi người chung quanh, từ người lớn đến trẻ con, từ những người có danh phận chí đến những kẻ khố rách áo ôm thấy đều nhìn và gọi hấn là thằng điên. Nhưng thực sự hấn không điên và chưa hề là thằng điên ngay cả khi người ta ném hấn vào nhà thương điên, nơi được coi là trung tâm phục hồi chức năng các bộ thần kinh bị phân liệt.

Bọn người luôn không dám tin vào chính mình, luôn phải dựa dẫm vào kẻ khác để thấy cá nhân mình luôn đúng là sự giả dối bám rễ vào đầu óc họ, mà cứ tưởng rằng đó là cái gì thật ghê gớm, như một khám phá mới lạ.

Nhưng xem ra, đối với bọn hấn, cái nơi mà lũ người chết tiệt kia hả hê sau khi ném bọn hấn vào bãi rác, lại là nơi mà những con người như hấn được tự do ăn nói, ca hát, múa may... tự do trong mọi hành vi và ngôn ngữ mà không ai tò mò dòm ngó rồi gán cho hai chữ: đồ điên hay thằng điên, lũ điên.

Bây người đó đang ở trong một thế giới đẹp đến nỗi không nơi nào trên thế gian này có được; không bút mực, màu sắc, âm thanh nào có thể diễn đạt đến chỗ tận cùng của cái đẹp mà bọn hấn đang sở hữu.

Nơi này, với bọn họ không có khái niệm thời gian hay không gian ba chiều, bốn chiều mà bọn họ vẫn tự hào rằng, hay ít ra là như thế, có bộ thần kinh sáng suốt nhất trong cách tô vẽ bằng mọi khả năng đảo chiều.

Chuyện tự dưng khóc nức rồi cười ha hả vang dội lên tận những chòm cây khiến từng phiến lá cũng phải bật rung lên những cơn vung vẩy reo vui là sự tự do tuyệt đối.

Có những lúc hào hứng thì áo quần tụt ra khỏi người. Tất cả đều tồng ngồng chạy quanh sân, tay cầm mớ giẻ nhàu rách mà bọn hấn luôn nghĩ đó là những lá cờ, là niềm tự hào của xứ sở tự do nhất thế gian này. Và họ luôn nghĩ vậy, y như là biểu tượng của niềm tự hào tung bay, làm bọn họ khoái trá nhìn sững về phía trống không, há hốc mồm tưởng như tất cả đang tiến gần hơn với những vườn hoa thơm, thoát ra khỏi vũng lầy mê hoặc, mông muội. Nhưng đôi khi cũng thấy như có ai đó ấn những lõi đen bầm vón lại, dính cứng vào tay từng người đến nỗi đôi vai bật rung lên không ngừng nước.

Đôi khi cả bọn khum người chống mông la hét đến vỡ họng mà không thể gào thấu tới tai một ai. Họ ngưng bật và nhìn nhau và ôm chặt lấy nhau cười một trận rất hồn nhiên trẻ thơ.

Thế giới của bọn họ không phải thế giới kẻ điên.

Đó là khu vực cộng hòa tự do cho cả lũ.

Và, một ngày kia, khi những người phụ trách trung tâm đến từng phòng vặn vẹo sức khỏe từng người, thì mới phát hiện ra, hấn đã biến mất, không biết bằng cách nào?

Hấn đã mất dạng trong khu vực cộng hòa, tự do không để lại dấu vết nhỏ tí ti nào từ phòng ra đến sân trại và các nơi khác.

Nhưng với hấn thì hấn biết rất rõ ràng sự biến mất của mình bằng tất cả mọi giác quan.

Hắn đã tự bay khỏi bằng đôi cách xác xơ của tổ tiên mấy ngàn năm gộp lại.

Bầy người nhỏ bé và lúc nhúc luôn tự hào có bộ óc thông minh, mẫn tuệ lại chính là những con người sơ hữu tâm trí lú lúp, mê mị nhất trần gian; bởi khi hắn biến mất có nghĩa là hắn đang tồn tại ở một nơi nào đó. Cuộc tìm kiếm chỉ dựa vào các dấu vết, và các hiện tượng hắn để lại. Khốn nỗi hắn không để lại bất cứ thứ gì để lũ họ chú ý mũi vào. Vậy là hoài phí cuộc kiếm tìm, hoàn toàn thất bại, trong khi đó hắn ung dung tung tẩy trên những cánh đồng tràn ngập những bông hoa dại, có khi bên bờ suối, ngoài khơi xa, mà cũng có lúc bị lọt thõm vào những cung điện nhếch nhác mùi ống cống và mùi ỉng ngập tràn.

Hắn thật sự tự do.

Hắn tự do dật theo bầy cào cào châu chấu, gián cánh, rắn mối, chuột cống, mèo hoang lôi thôi, léch thếch trong cuộc đi đằm đìa nước mắt...

Những bước chân của hắn còn dật theo âm vọng những hài nhi tiên đồng: mẹ ơi, đừng bỏ con... mẹ ơi!

Con đường đất đỏ lam nham ngăn cách khu dân cư bên này và khu đất trống bên kia, chạy hút sâu tận bên trong, nhấp nhô những đụn rác cao ngút. Ban ngày là những ruồi nhặng và tiếng vo ve rền rĩ lẫn sâu vào đầu tóc quần áo những con người lưng khom cúi gập. Đến lúc mặt trời thoi thóp sau rặng dừa nước bên kia sông, lúc vài ngọn điện leo lét hắt lên quãng sáng run rẩy, lên cơn sốt rét cấp tính, khoảng đất trống được lấp đầy, thay những âm thanh vo ve rền rĩ là tiếng ca vọng cổ nhừa nhựa, là âm thanh những giọt nước từ những chiếc chai nhựa chảy ra ly, chảy theo từng tràng chữi thề, lời than oán, tiếng cười vỡ và tiếng khóc nức.

Đám người ngồi ở bãi đất trống cứ leo lắt như ngọn đèn trên những trụ cây rêu mục. Họ ngồi đó đến tận khuya.

Ở một góc khuất giữa hai cây keo lá tràm có một chiếc bàn tròn méo khuyết một bên, lệch một chân. Sáu người ngồi vây quanh bàn vừa uống vừa gào, không ai nghe được nhau, cũng chẳng ai hiểu người kia nói gì khi những giọt rượu chảy tràn miệng, trôi tuột xuống bụng.

Bầu trời tối thui bên phía những ngọn đèn rác, ngoài xa xa. Nếu như không có bóng điện trái ớt thòng xuống từ mái lá thì sáu con người sẽ mò tay nhau để chuyền ly rượu, và biết đâu những giọt rượu phải bắt đắc dĩ chảy leo theo mép, chảy xuống cằm?

Có lúc mặt bàn rên rĩ. Cái chân lệch cũng muốn khuyu xuống bởi sức nặng của những cùi chỏ đè lên.

Trong sáu người, có năm người quen nhau trên bàn rượu từ lâu. Người kia là kẻ lạ, nhưng không lạ, không quen lắm với một trong số sáu người. Đó là hấn. Hấn hay qua lại xứ này với đôi mắt luôn ngó thẳng lên trời, miệng luôn hát ca bằng ngôn ngữ chim thú. Hấn luôn cất tiếng hát hoặc là ngâm cầm suốt ngày. Và điều này khiến mọi người chú ý đến hấn. Sự hấn có mặt trên bàn rượu chỉ là chuyện ngẫu nhĩ khi hấn đi ngang qua với giọng véo von khiến bàn rượu, từ âm ỉ chuyển sang trạng thái hoàn toàn yên lặng, đột ngột.

Đúng ra, thì bữa nay, trong lúc vừa ngửa cổ hát vừa cúi tìm cào cào châu chấu trên mặt đường đẫm sỏi đỏ trong thứ ánh sáng lèm nhèm thì hấn bị nhóm người kia gọi giật và lôi tuột vào ngồi trên chiếc ghế đầu lòng chông.

Hấn ngó mọi người, nhăn nhăn như thể mở miệng chào vừa hát, tay giơ nắm cào cào vùng vẫy cố tìm cách thoát ra khỏi bàn tay chỉ toàn màu đen bùn đất.

Một người trong đám rượu kêu “ném đi” trong khi hấn vẫn nhăn nhăn cười và hát, sau đó giấu nắm cào cào vào túi áo rộng thùng thình. Túi áo há rộng miệng là cơ hội cho bầy cào cào chui ra, nhảy lẩn cấn trên bàn, bám lên đĩa đầu vịt đã bỏ làm hai đặt ở trung tâm vòng tròn chiếc bàn méo lệch.

Thằng cha lúc nãy kêu “ném đi”. Chả gầm lên: “Cút” rồi chồm lên bàn tóm từng con, ngắt chân, cánh bỏ xuống nền đất chà nát.

Hấn vẫn nhăn nhăn cười.

Bàn rượu lại tiếp tục với ly rượu chuyền tay nhau và chấm dứt bằng một tiếng “khà” để tiếp theo người kế bên.

Hắn ngồi cách một khoảng xa với người vừa gặm lúc nãy, nhưng người ngồi gần hắn, bên tay trái thỉnh thoảng thúc cùi chỏ vô hông kêu “nuốt đi”.

Mùi rượu khai khai, lại vị đắng khó nuốt nổi. Hắn nhận ra mấy hạt đậu phộng rang trong chiếc đĩa mè vành, bốc lên bỏ vào miệng nhai mà không át được mùi khai đắng. Hắn ngửa cổ và nuốt, hắn nghiêng người và nhai. Có lúc hắn nhai phải những hạt quất queo đen màu than củi nghe chát chúa sũng úng ở đầu lưỡi.

Sau khi nuốt trọn cốc rượu vào bụng, người ngồi bên trái lại thúc thúc cùi chỏ vào hông hỏi:

-Ê, chú mày từ đâu tới vậy?

Hắn nghĩ bụng, thằng cha này nói tiếng mẹ đẻ bằng tiếng Anh hay tiếng Thổ gì đó. Thằng chả còn trẻ, đầu chùng trên dưới năm mươi, nhưng có râu cằm nhọn của con dê đực đầu đàn và râu mép vênh cong của đám sư tử biển đang chúi mũi trên bãi lờm chồm gai đá nhọn. Nhìn thằng cha thấy ngồ ngồ. Hắn đáp trong trạng thái tưng tửng từ mấy giọt rượu lúc nãy:

-Tới đâu đâu tới cũng đều tới đâu.

Thằng cha đối diện với hắn mặt đỏ kè, lè nhè:

-Trên đầu người ta gọi tóc, cằm và mép thì gọi râu, còn nách và háng thì lông. Lạ, thiệt lạ? Lắm chuyện sao không gọi cả là tóc hay râu hay lông cho nó nhất quán? Đàng nào cũng là thứ lông hay râu mà!

Thằng cha bên trái đưa hai con mắt lòi ra, đỏ hơn cục than hầm:

-Nè, chú mày ở khu hội X. phải không? Cái thằng cha giáo khu trường nghe nói vợ chết, nó tăng tịu với các em lộn hạt, lấy con nhỏ làm dĩ bia ôm có con hả?

Hạt đậu phộng cháy đen cong queo dính vào kẽ răng. Hắn đưa ngón tay trở thò vào miệng cạy cạy. Nước miếng nhều xuống lòng bàn tay, dấy ra áo.

-Phải không?

-Hả, cái gì?

-Thằng cha ngủ với con đĩ bị nó bắt lấy làm vợ.

-Biết chết liền – một gã lên tiếng.

-Mày ở phường khu hội X. mà?

Hắn há họng kêu lên trong trạng thái vô thức một cách rất miễn tuệ:

-Giá như trẫm có thể ở cái xứ khu phường khu hội gì đó thì, thì...

Một giọng khác chen ngang:

-Ờ ờ, không ai rồi việc tối tối chun xuống gậm giường nhà nó như mấy thằng khoét gạch!

Thằng cha râu dê cười ha hả nuốt tiếp một ly nữa rồi bá cổ hun đánh chọt vào má hắn kêu “thằng khỉ gió kia thông minh”. Những sợi râu cứng như táp gai bàn chải úp vào mặt, khiến hắn cảm thấy nhột nhạt muốn bật đái ngay.

Hắn ngồi yên, rồi há họng cạy tiếp một hạt nữa dính kẹt giữa hai răng hàm trên, chỗ bị sâu. Mùi đắng đắng của hạt đậu làm cho hàm răng và miệng như nặng mùi hơn khi hắn đưa ngón trở và ngón cái lên mũi ngửi. Hắn thường ngửi những mùi bá láp, như cạy lớp bám trong móng chân, cạy cứt mũi rồi ngửi và mùi nào cũng khiến hắn cảm thấy là thân thể hắn nổi cộm lên giữa những mùi lạ thường. Hắn thường nghĩ như vậy như một niềm tin đã xác tín.

*

Ba tháng trước, cái răng sâu nó hành hấn lăn lộn từ giường xuống sàn, từ sàn ra sân, từ sân ra tận ngõ. Hấn ôm đầu lăn tròn và đập thình thịch vào bất cứ cái gì đầu hấn chạm phải. Càng đập, càng đau buốt như bị thằng cha Thiên Lôi mặt mũi đen sì lạc vào cửa chùa, đứng chằng hằng cầm búa gỗ lóc cóc vào đầu. Cái đầu hấn biến thành cái chuông kêu bon bon, biến thành chiếc mõ lóc cóc. Hấn đau chết đi được và tiếp tục lăn tới bệnh viện bằng đôi chân và hai tay, mặt mũi trầy trụa, người nát như, quần áo như sâu cắn lá gặm lam nham trông rách thạm tệt.

Vừa thấy mặt, y tá trực gầm lên:

-Sao ông không báo công an, vác mặt vào đây làm gì?

Đầu hấn va lóc cóc vào chân bàn, vào vách tường và dừng lại dưới hai ống chân mọc đầy râu của cô y tá.

-Bị đánh ở đâu, ai đánh?

Hấn không thể há miệng để trả lời.

-Bị đánh chỗ nào, điếc hả? Chỗ đầu phải không?

Hấn ôm đầu nhăn nhó, gật lia lịa.

Y tá ghi vào hồ sơ: Chấn thương sọ não do vật cứng đánh vào.

Chiếc xe lăn đẩy tới. Trước khi đưa hấn đi, y tá chìa bàn tay ra. Hấn thấy bàn tay cũng đầy râu và nghĩ khắp người cô ta cũng đầy râu. Cô tiếp tục chìa bàn tay. Hấn ngó sững vào bàn tay. Cô ngửa bàn tay ra. Hấn nhìn thấy ngón cái xoa xoa trên hai ngón giữa và trở. Hấn thè lưỡi ra liếm mép. Đầu bết đau. Răng bết nhức và hấn cũng giơ bàn tay ra và làm giống hệt cô y tá nhưng không trơn tru, có vẻ khó khăn hơn nhiều. Cô giằng mạnh thành xe đẩy suýt chút nữa hấn té nhào xuống sàn nhà, lật hồ sơ ghi tiếp: Cũng có thể bị tâm thần cấp 6. Chiếc xe đẩy đi. Hấn bồng bênh như đang cỡi trên lớp mây xốp.

Hấn đang bay vào thinh không. Hấn chao lượn bằng sỏi cánh hải âu. Biển xanh ngắt bên dưới và bầu trời thăm thẳm xốp nồn bên trên. Miệng hấn bết đau, đầu bết nhức nên hấn mới thấy rõ hai ba người đàn ông mặc áo choàng trắng hết bóp đầu hấn lại cầm sợi dây màu xám chì chọt chọt lên ngực, lại trói bắp tay phun hơi lẹp xẹp vào lớp thịt da tay làm nó sần nhúu như bị đũa bé lên ba néo vào tay. Máy người mặc áo choàng trắng lại thăm thì điều gì đó và cuối cùng đưa hấn lên chiếc bàn trắng phau, trói hai tay hai chân và cho vào chiếc cồng trắng lóp. Nắp cồng mở ra. Hấn mở to mắt nhìn thấy mình chui tọt vào cái lỗ trắng phau. Cả một không gian phẳng phiu trắng bong. Hấn nghĩ mình đang bay qua một hành tinh khác, một thế giới khác, có thể đó là thiên đường không một bóng người, cách xa hàng tỉ tỉ dặm trường trái đất ôn dịch, thổ tả. Hấn khoái chí cười sặc sụa. Ta đã thoát khỏi bàn tay hung tợn dã man của các người rồi. Ta sẽ là vua ở một cõi không có ai quấy nhiễu, không thị phi, hờn oán, không dùi cui, gông cùm tù tội, diễn biến chiến tranh hòa bình các thứ.

Hấn đang là vua một ngàn năm, tỉ năm. Hấn đang mãn nguyện, hạnh phúc. Đùng một cái hấn rớt trở lại căn phòng toàn màu trắng.

Một ông mặc áo choàng hỏi:

-Nhà ông ở đâu, thân nhân ông đâu?

-Trẫm đang là vua ở cõi không gian phẳng, ở đất nước đa chiều đa cực mà duy nhất chỉ có một cực.

-Dạ, tâu bệ hạ - ông mặc áo choàng có chiếc đầu hói, chỉ có một vài sợi lông lơ thơ cắm trên đầu, nhỏ nhẹ - Bệ hạ sẽ phải mổ sọ não. Bệ hạ có số điện thoại cho chúng thần xin để gọi về triều đình cử người đến giám y và đóng tiền viện phí. Hơi bị lớn đấy, thưa bệ hạ!

-Số gì? – Hấn hỏi lại.

-Điện thoại, thưa bệ hạ.

-Được chép vào 01227890394305.

-Ờ cái xứ nào mà số dài lê thê vậy thưa bệ hạ?

-Này, nghe trầm bảo. Khanh có học dịch lý phương Đông không đấy. Dây số đó là một hằng đẳng thức của kinh Dịch. Người cộng tất cả lại là chín nút. Số 9 biểu thị quẻ gì, sao Khanh không hiểu? Lại con số 5 cuối dây là số thành. Số thành trong kinh Dịch có ý nghĩa gì, người cũng không hiểu sao? Đúng các người là đồ bỏ, không dùng được!

-Này, nhắc lại – ông đầu hói cao giọng. Ông phải liên lạc ngay với gia đình để mổ. Mổ não, ông hiểu ra không. Mổ sớm ngày nào thì an toàn ngày ấy. Chậm ông bị chậm, bị điên là cái chắc!

-Người nói mổ gì, ta không hiểu.

Thằng cha mặc áo choàng trắng văng tục:

-Đù má, mổ cái não ông đó – Nói và vung văng bỏ đi.

Lúc này hấn hoàn toàn tỉnh táo và nhớ lại hai chữ “mổ óc”, nhớ lại bữa có mấy thằng cha lôi vào ngồi quán tranh, nhậu món đầu cổ cánh vịt. Những chiếc đầu vịt luộc đặt trong đĩa. Con dao sáng lóa, mũi dưng đứng và nhọn cắm phập xuống từng đầu vịt tách ra, bày ra phần trắng hếu lầy nhầy. Những chiếc muỗng nhỏ thọc vô, xoắn mảnh trắng cong queo co rúm, cho chút muối tiêu chút chanh rồi cho vào miệng. Nó trôi tuột còn nhanh hơn con lươn chun vô hang, không kịp định dạng mùi vị nó. Mẹ cút, mấy thằng cha này sạch tiền đòi mổ óc mình để nhậu đây. Không được. Nhất định không có trò lưu manh lừa đảo man rợ đó đâu.

Nhanh như con chim cắt, hấn phóng xuống đất, ba chân bốn cẳng chạy một mạch ra khỏi vùng âm phủ với bày quỷ sứ mặc áo choàng lông thú trắng, đeo kính trắng đang chụm củi dưới đít vạc dầu sôi sùng sục. Hấn cắm cổ chạy. Mưa đổ ướt đầm người hấn. Hấn chạy còn nhanh hơn các loài móng vuốt hoang dã.

Hấn vừa chạy vừa nghĩ, ít ra mình vẫn còn may mắn hơn bao người khác, nếu không nhanh chân, rất có thể óc sẽ bị mấy thằng cha kia cho vào bụng mất rồi.

Hấn chuyễn qua đi lững thững, nhìn xuôi ngược, tìm mãi không thấy chỗ có chiếc bàn tròn khuyết một bên và những cái chân lệch dị hợm. Chỉ có một bãi cỏ hoang vu, đìu hiu rác rưởi. Một con đường ốm yếu băng ngang màu đỏ, đang lên cơn sốt ho hen. Bầy ruồi nhặng vo ve như tiếng sáo thiên thai trum lên bày người rách rưới cúi gằm mặt trên các loại mùi vị vẫn mình có một không hai thời mở toang cửa buồng ngủ có xích sắt và rào kẽm gai. Họ cắm mặt gằm sát và hít và bới móc. Hấn khạc nhổ khi nhìn thấy một cô nàng nhuộm tóc đỏ, áo hở bụng, quần ngắn tới háng ôm chiếc mông như đít lu, vừa đi vừa lấy tay bịt mũi.

Bầy người và bầy ruồi và hấn cứ vo ve, cứ cúi khum và nhìn ngấm thòa thuê mọi thứ bày ra trên mặt đất. Tất cả đều đưa mông chào trời cao, đưa mặt

vái lạy những bao bị lon ống, xác chuột chết cùng hàng trăm vật thải bốc mùi thành những luồng khí xanh lè, vất vưởng trên đầu, không tan ra.

Bầy mèo hoang chia đàn, chạy nhảy đùa giỡn với bầy chuột thoát hiện thoát biến mang theo những âm thanh meo meo chít chít át cả tiếng những hài nhi nắm tay nhau nhảy vòng tròn, miệng luôn kêu lên “*mẹ ơi đừng bỏ con, mẹ ơi đừng bỏ con...*”

Một chiếc xe lộc cộc rướn tới bằng lớp khói đen đẩy từ phía sau, nổ lạch phạch khiến lũ mèo chuột và hài nhi hoảng hốt chui luồn tận sâu bên trong bãi rác cao ngất..

Chiếc xe đã chạy qua, nhưng hắn vẫn còn chổng mông, cảm mặt như thể chạy trốn khỏi âm thanh và những hình dạng nát nhão vừa nhìn thấy lúc nãy. Hắn quay lại nhớ tới ông đầu hói, nhớ tới những cái đầu vịt, nhớ con dao, cái muỗng nhỏ. Bao nhiêu cái nhớ khiến hắn cong người và phóng ra một khối khí nén, nổ to như tiếng nổ trái đại bác trong đêm dội về thành phố, ngóng cổ và nghe và sợ hãi, rồi cuống cuồng vắt chân chạy tiếp, chạy vòng vòng xoay tròn quay tít...

2*

Cổng mở toang. Đứng bên ngoài hẳn nghe có tiếng chuông, tiếng mõ, tiếng hát lên đồng ê a. Có lúc những âm thanh ấy như tiếng kêu của đám ve sào trên những hàng cây sao chạy dọc từ sân ga ra biển. Đèn đóm sáng trưng mang theo mùi nhang khói cô hồn, các đấng, mùi của các thánh thần, của tổ tông anh minh và phạm tội. Đèn sáng còn mang theo mùi xác thịt và mùi các thứ kinh tỵ cứu vớt sinh linh đang ngoi ngóp như đám giòi bọ trong ao tù và rớt vào thình không. Hẳn đứng bên ngoài và dỏng tai lắng nghe. Hẳn thờ và tưởng tượng đến những xác ve rụng dưới đất, có thời hẳn từng khóc thút thít đầu đó vì mối hoài nhớ cảm thương những con ve chết ngộp trong chiếc bát úp.

Hẳn rón rén qua cổng, bước vào sân và núp dưới cội tùng đã rụng lá, xác xơ. Hẳn như sắp tan vào các cành nhánh khẳng khiu sần sùi thời gian.

Con sói xám ở đâu đó chạy ủa tới. Thay vì nó chồm lên, dằng xé hẳn để ăn thịt thì lại gát hai chân lên vai hẳn, liếm vào mặt, vào tay ửng ửng lượn cọ quanh người như thể hẳn là tình nhân của nó. Hình như đó là một trong hai tên tình nhân già xa nhau đã quá lâu ngày. Nếu như không có ánh sáng của những ngọn đèn, không có cội tùng xơ xác và bụi ngải cứu lúc lắc, tìm cách tạo dáng trong chậu, đám cái con tình nhân kia đề ngựa hẳn ra, lột áo quần để làm tình như mấy trang tiểu thuyết cấp 4 mặt hạng của mấy tay thất bím, bó chân, tanh tưởi bày nham nhản trong các con hẻm ngoằn ngoèo âm u vàng mã.

Con sói xám không thôi dừng lại. Nó vẫn chạy quanh, cọ vào người và ửng ửng to hơn, át cả tiếng chuông mõ u sầu áo não.

Bóng một chiếc áo nâu lướt qua khung cửa. Chiếc áo ngập ngừng rồi bước hẳn ra sân, dáo dác như thể truy tìm ai đó vừa ăn cắp vật quý và phóng vọt ra khỏi nhà.

-Trời đất, con đi đâu những hai tháng nay! Chiếc áo nâu rên rỉ.

Hẳn ngó chiếc áo nhập nhoạng trong ánh sáng mù mờ và chỉ dấy lên trong đầu về mối liên hệ không rõ ràng. Chiếc áo lặp lại câu hỏi “đi đâu”. Hẳn nói:

-Trẫm lên núi Tú Vi tu tiên, đọc kinh Cà tợn và kinh Ôn dịch.

-Ôi trời! – Chiếc áo nâu lại rên rầm – Con vào nhà tắm rửa thay áo quần rồi hầu kinh.

-Xin lỗi, các người phải hầu trẫm chớ sao bảo trẫm phải hầu các kinh các người? Phạm thượng. Tội phạm thượng. Người có biết tội khi quân bị xử lăng trì, bị tru di cửu tộc không, hả? Người không sợ ta bắt giam vào đại lao sao?

-Con ơ là con. Sao lại ra nông nổi này, hả trời!

-Tội của người phải bị voi dày hổ xé, phải trói gô người ra mà bắn tám mươi phát đại bác vào mồm, như phụ vương ta từng trói gô hai trăm măn mười tên phản khu hội, khu phường, phản toàn tập thánh thần bị bắn bỏ sau cuộc cách mạng nó cái mạng thời kỳ tết ông tổ phường hội đến mùa hè lửa cháy đồ rục trời, đến tháng tư ngoác mồm đen nuốt chừng triệu triệu dân, có nhớ không? Các người toàn là thứ phản giáo, những tên Ma Vương Juda động phản, chạy theo đế giày đế guốc Chấn Tinh, ăn cám trâu lương khô củ cải Chấn Háng. Hôi thối mà không hề thấy nhục, thấy có tội với phường dân bị đề đầu bẻ cổ, bị bóc lột tận cùng chiếc quần xà lỏn xì-líp xú-cheng...

-Con ơ!...

-Nhà người còn muốn gì nữa? Muốn ra nằm phơi thầy ngoài núi Bà Lù cho kên kên quạ quạ mổ xác? Hai trăm năm mươi tên phản phờng phản khu hội bị trói thúc cùi chỏ, quỳ xuống sám hối ăn năn tội lỗi trước khi tám mươi họng đại bác xả hết bảy trăm chín mươi quả đạn các thứ găm vào tan nát. Thịt xương lủ phản các loại phản đã nát nhão còn hơn cả cho cối xay thịt, người không thấy rùng mình ớn lạnh xương sống xương sườn sao?

-Con à, nghe mẹ...

-Ta không nghe. Mẹ là tên diễn biến, âm mưu, bạo loạn, lật đổ các thứ mà ta phải dè chừng. Ta, chính ta phải ra tay bắn người. Này bập bập bằng... Chết rồi. Người chết thật rồi, hết đời lủ phản giáo âm mưu diễn biến lật đổ bạo động bạo gan...

Bắn xong, chân hấn đứng không vững, mặt mũi xây xẩm vì chỗ nào cũng thấy máu. Máu chảy thành suối, máu nhuộm đỏ đường đỏ phố, nhà cửa ruộng vườn chỗ nào, nơi nào cũng máu là máu. Chân tay đứt rời từng khúc, ruột gan lục phủ ngũ tạng phơi trần đường, mã tấu dao phay xô nghiêng những chiếc đầu lâu cắm lên bức tường thành nhuộm đỏ, những thai nhi văng ra khỏi bụng bà mẹ đang hoài thai, những em bé bị khoét sâu hai mắt mặt mũi, những bà già bơi bằng những cánh tay khúc chân lia đoạn...

Tất cả đều phơi ra trước mắt và hấn rất chi là thỏa mãn cơn giết chóc cuồng điên của bầy sói đói mồi và cười khằng khặc.

Hấn không là sói nhưng là sự phụ của Sa Tăng vừa hoàn thành xong sứ mạng lịch sử do đấng anh hùng anh minh cha đẻ của khu phờng hội mang về, treo lời hiệu triệu từ ngọn phướn đen gieo xuống, ấn vào đầu. Hấn phải có nhiệm vụ cao cả là phải "*trừ như trừ những con rắn độc*"! Đó chính thị là minh triết tối tăm từ những con người không đầu không tim.

Trừ xong thì hấn nằm liệt giường chiếu trong những cơn hoang tưởng hoảng loạn.

Hấn hết hơi. Và hấn như tên anh hùng thắm mệt, té bệt xuống sân gạch.

Chiếc áo nâu run rẩy diu hấn khuất vào trong. Lâu sau hấn bị đẩy ra, ngỡ ngáo trước bàn Phật với quần áo tinh tươm. Hấn thấy mấy ông áo nâu áo vàng năm sáu người hay bảy tám cũng nên, giống như mấy anh hề kinh kịch, đang dùng búa gỗ lóc cóc lên đầu những tên nịnh thần giáo hoạt, thỉnh thoảng điểm một tiếng chuông như đánh dấu một trăm mạng người vừa bị hành quyết. Hấn bị ấn quỳ xuống và tham gia cổ vũ cho đám hề kinh kịch. Đầu hấn không bị gõ, nên bị bắt đội một chiếc khay cần xa cù trên đó có đặt mấy tờ giấy màu đỏ vàng trắng ghi thần chú của khu phờng hội Các-ít... chuyển ngữ và du nhập. Chỉ có mấy tờ giấy thần chú mà sao hấn cảm thấy như đang đội quả tạ ngàn cân trên đầu, khiến hấn không thể quỳ được nữa. Không quỳ được, hấn xoa chân ngồi bệt xuống cùng với tiếng thở dài não nuột phát ra từ háng. Hấn ngửa hai tay đỡ lấy cái khay có những câu thần chú nhuộm bầm tưa màu máu đĩa và tanh và ruồi và những xác người. Rồi hai tay hấn cũng bắt đầu mồi như như sắp rụng lìa.

Hấn muốn ném cái khay không khác mấy với những bộ xương khô, nhưng không thể, vì đó là những câu thần chú cứu khổ cứu nạn đưa lũ người bần cùng đói rách tiên tiến tiên phong tiến lên thiên đường vời vợi trăm triệu năm ánh sáng. Ném xuống đồng nghĩa với phản bội, mà phản bội thần chú là bị chôn sống, bị bắn bỏ trước hàng ngàn cái miệng gào chửi, xía xói cải cách. Không thể

chết lảng nhách với kiểu đấu tố tầng cấp lớp lớp hèn mạt như vậy. Có chết thì chết trên lưng cạp trước khi sờ được mấy sợi lông của nó!

Cũng may, khi cánh tay sắp rụng, cái cổ sắp gãy thì có tiếng bon bon hiệu lệnh xử trảm ném ra như vãi trấu.

Chấm dứt. Không, chỉ tạm hết hiệp một. Dẫu sao cũng không phải đội thứ phù chú xương xóc. Hấn thờ phào rất chi là nhẹ nhõm nhẹ tênh, tự do uốn éo thân mình. Và thờ.

Hình như cái thờ khởi phát từ chánh niệm, cộng với chất lỏng trong người vừa được thải ra ở góc sân nên đầu óc hấn quay ngược lại, sáng rực hơn mặt trời giữa ngo.

Hấn lơ mờ nhận ra đám anh hề kinh kịch chính thị là những sư thầy đền chùa âm miếu cải trang. Họ ngồi quanh bàn uống nước, phì phèo điệu thuốc trên môi xả hơi. Hấn bước ngang và nhoèn miệng cười chào rất ư là thân thiện thân ái hữu hảo các thứ.

-Nam mô ...

Các thầy cũng chấp tay “mô Phật” trả lễ. Hấn ngồi xuống chiếc ghế trống, rót nước, bóc bánh ân cần mời các thầy. Khách đưa tay đỡ ly nước, cầm bánh. Hấn xá xá mấy cái và chỉ lên lầu.

Hấn nhớ ra mình cũng có một thế giới riêng. Đó là căn phòng rộng trên tầng một, có đến mấy ngàn thước mộc, nơi được coi như gia sản cha hấn để lại cho hấn, bày biện đủ mọi thứ để phục vụ cho một dúm người giả danh khốn khổ để nâng sự khốn khổ lên tầm cao mới của thời đại toàn cầu: Từ lưỡi kiếm thép biến tấu con chủ thủ của Kinh Kha đến đại đao cùn rĩ của anh chàng Từ Hải, chí đến chiếc ống sáo điu hiu của Trương Chi khiến nàng My Nương khóc nức, tim rung bần bật... Tất cả đều chảy qua lon bia, chai rượu, thịt hầm chí đến ảnh khỏa thân, đĩa sách, tranh mộc bản. Và Kiều nương làm tình với Nguyễn Du do hấn vẽ bằng sơn sắt và cả các lãnh tụ thế giới nắn vú sờ mông các em ca ve trong phòng họp bàn về khủng hoảng toàn cầu. Những thứ để phục vụ cho sự thỏa mãn cái miệng và bao tử. Đó, chính thị là của vợ vào cha hấn để lại sau khi máu miệng tự động phun ra như lũ quét và chết. Còn các thứ thuộc văn minh văn nghệ các thứ là từ bộ óc siêu đẳng của hấn sáng tạo sáng tác sưu tập lung tung trong một cơn động cơn ngẫu hứng lên cơn.

Hấn lại nháy mắt và bắt chước giơ ngón tay kiểu Ca Diếp, chỉ lên lầu lầu nữa. Đó là dấu hiệu của sự khải thị trần trường hạ đẳng. Hai ba thầy đứng lên, bước mạnh mẽ như đi diễu binh ngày quốc tế công nhân bị tuốt lột thời khởi phát trước khi chết giãy nẩy.

Hấn đẩy cánh cửa nặng chùng ba tấn. Xích sắt khua loảng xoảng dưới nền. Đèn tự động bật sáng. Hấn chọt nhớ chiếc bàn khuyết một bên và lệch mấy chân. Chúng chạy xẹt qua mắt rồi mắt hút sau cánh cửa gỗ hồng tâm, âm u ảo mị. Các thầy bước vào. Hấn cúi khom mời ngồi, trịnh trọng như nhà quý tộc Nga La Tư thời cùng tận mạt số, chỉ thiếu chiếc áo đuôi tôm và cầm trên tay chiếc mũ ống với cây can là đủ lệ bộ.

Dù chủ nhân không có sẵn những thứ bộ lệ bộ tuồng hia áo mảo, nhưng các thầy cũng vén tà áo dài tha thướt, yếu điệu và lịch sự nhẹ như tờ giấy rơi, ngồi xuống. Họ nhìn các vật trên tường và miệng luôn “mô Phật, mô Phật” rung

rinh râu trắng hạt đen bóng, há hốc ngược nhìn lên tường, chỗ mấy em hở
mông lòi rún, kinh hãi đầy thích thú say đắm ho hen.

Chủ nhân lượn một vòng quanh bàn như chiếc trục thẳng tìm chiều gió
trên bãi đá, nhòe nụ cười rất mát vệ sinh trước khi bước lại tủ kính lòi ra một
nường Chivas Regal 18. Nường Chivas thơm tho như hoa hậu Venezuela mười
tám mặt trắng treo lơ lửng trên trời cao, với mái tóc đen mượt, làn da màu mặt
ong, bộ ngực căng mọng.

Hắn ôm chiếc mông tròn nằng Chivas trong tay phải, áp lên ngực nấn nấn
xoa xoa; tay trái nhón những chiếc cốc pha lê chính hiệu ở xứ sở pha lê thủy tinh
trong trẻo, mà thời trước cha hắn công cán ở xứ này mang về đầy vali. Hắn trịnh
trọng đặt những chiếc cốc pha lê trước mặt các thầy, tay kia vén mái tóc đen
tuyền mượt óng và để nằng tự há miệng khạc nhổ đờm dãi ra cốc. Hắn đẩy cốc
tới trước mặt các thầy bằng cái búng tay điệu nghệ của những tên pha rượu
chuyên nghiệp ở các quán bar miền Viễn Tây. Những chiếc cốc nhảy tung tung
vui sướng vì được làm sứ mệnh cao cả phục vụ nhân dân. Chúng nhún gót làm
một đường lả lướt trên sàn nháy, điệu nghệ như các em nằng vũ công Bale uốn
éo, rồi dừng lại chính xác từng li mét trước tầm với tay các thầy, rất đều nhau,
nhòe nụ hàm tiếu mà không hề sảng sảng đờm dãi ra ngoài.

Hắn quay lại phía tủ, lòi hộp ba tê ngỗng sản xuất từ tay con cháu nòi
giống Gaulois hơn trăm năm trước tới gõ đầu dấm dân ngu khu đen kêu “khai
phá”, mở nắp và mời.

Mùi ba tê gan ngỗng thơm lừng lừng, mùi thơm bay đưng trời xanh.

Hắn nâng cốc. Mọi người nâng cốc. Tiếng thủy tinh chạm lạnh canh.
Nằng Chivas nghiêng má đỏ au mỉm cười duyên dáng. Ôi, cô nường 18 xuân
xanh sao mà đáng yêu đáng quý đến vậy?

Loáng một cái, hộp ba tê gan ngỗng, có xuất xứ từ đỉnh Pyrénées, tận
trên ngọn méo mó Bugarach là nơi an toàn chạy trốn ngày tận thế, hết sạch. Hắn
thầm thì vừa đủ cho các thầy nghe: Ăn được miếng gan ngỗng Bugarach coi
như đã gạt giũ được lũ ma quái dọc đường đón ăn thịt thầy trò Đường Tăng ra
ngoài vòng nô khí; còn thầy trò Đường Tăng thì được coi như đã ăn quả đào tiên
từ trước nên tất cả đều trường sinh bất tử!

Khốn nỗi, chỉ còn duy nhất một hộp, là phần thưởng của phường trưởng
khu hội ban tặng cha hắn khi sử dụng tám mươi họng súng đại bác bắn gục hai
trăm năm mươi người phản khu hội một cách anh dũng, không hề run tay. Hắn
ôm nường Chivas áo nảo. Môi hắn đặt lên chiếc mông tròn đỏ au của nằng hôn
đánh chụt, đưa tay vuốt đầu tóc thơm tho của nằng. Hắn chợt nhớ ra, trong góc
tủ còn một thỏi pho mát của đế quốc Chần Tinh, có ghi thành phần hỗn hợp sữa
bò đực và bò cái. Dưới đáy ngày sản xuất không đọc được nhưng hạn sử dụng
thì vô thiên vô lủng thời gian.

Hắn khom người, chống mông lòi ra, trong khi tay không rời cô nằng xinh
đẹp tuyệt thế giai nhân ngẫu nhĩ. Hắn đặt hộp pho mát lên bàn, dùng tấm xỉa
răng cắt thành bốn lăm khoanh đều nhau, cung kính:

-Mời quý thầy.

Các quý thầy lại chấp tay mô Phật và những khoanh pho mát chạy gọn
vào miệng, nhanh một sát na.

Một thầy hỏi:

-Mô Phật. Thật quý hóa, làm sao đệ tử có những thứ của quý này?

-Thưa thầy, không giấu gì. Đây là chiến lợi phẩm mà cha đệ tử thu được trong ba lô một thằng lính xứ Chấn Tinh. Nó mang toàn pho mát. Khi gục chết, trong ba lô toàn pho mát, không thấy súng đạn, cho nên máu của nó có nhuộm đỏ hết cả pho mát thì mùi vị của nó vẫn là pho mát chính hiệu Chấn Tinh, không có dấu vết nào thuộc về chiến tranh, chém giết, hận thù. Và cũng bởi vì lo sợ bị các cấp khu phường, khu hội phê bình kiểm điểm là mất lập trường quan điểm nên cha đệ tử giấu biệt trong thùng lương khô của anh cả Khựa cà từng bá vợ.

Một thầy khác:

-Thú thiệt, cái này không ngon bằng gan ngỗng!

-Dạ, gan ngỗng thiệt là hết rồi, nhưng còn một thứ khác, nếu các thầy thích?

-Thì cứ mang ra – Một thầy đầu mới cạo tóc, trắng hếu nói như lệnh.

-Dạ.

Hắn lại chui đầu vào tủ lục lọi, lâu sau lôi ra một hộp khác, to bằng tô đựng canh. Chiếc hộp giống trái đạn súng cối, dưới đáy gắn ba chân vững như kiềng. Hắn đặt lên bàn, khoe với các thầy.

-Các thầy có bao giờ xem phim cao bồi các loại của xứ Chấn Tinh chưa? Mấy thằng cỡi ngựa, mặc quần jean, đội mũ rộng vành phi như bay rồi bất ngờ rút súng từ thắt lưng, quay mấy vòng trên ngón trở và lấy cò... Một con sống sót và ba thằng gãy chân. Cuộc chiến một chiều giữa kẻ có súng và đám bản cùng nô lệ tay không. Kết quả chiếc xe xúc xúc tất cả chở tới lò sắt sinh, trộn xà bần, ra thịt và đóng hộp này đây. Mời các thầy.

-Mô Phật – Các thầy nhón tay véo một chút cho vào miệng. Nhón thêm, nhón thêm. Nàng hoa hậu Chivas nằm lẩn trên bàn bột nhạt. Da dẻ như kẻ chết trôi. Miệng hết khạc nhổ. Nàng nhắm mắt và tự chết.

Nhưng các thầy thì da mặt căng phồng, bùng lên hồng hào. Hắn cũng hồng hào, nhưng vì da dẻ đen đúa từ thời cha sinh mẹ đẻ, nên cái lớp hồng hào ẩn sâu tận dưới đáy chân lông.

Các thầy bắt đầu hoa chân múa tay. Các thầy tự đứng lên. Có thầy dán mũi sát háng nàng Marilyn Monroe, có thầy gắn như kẻ mũi bên em ca sĩ Jennifer Lopez... chỉ dính chiếc xú-cheng và si-líp trên người. Nhưng các thầy là những kẻ vô cảm, không thấu thị được vẻ đẹp mê hồn của cặp môi đỏ chót, cặp đùi thon dài và bộ ngực như đỉnh núi Everest, chỉ thuần có hơi thở phì phì bay ra như những ngọn gió đứt đầu cụt ngọn, như trâu kéo cày quá trưa, mắt đờ đẫn như đang lên cơn sốt phát ban.

Trong số các thầy, bỗng hắn ngờ ngợ nhận ra một người từng đứng ở bến xe, dưới tay có đến mười đàn em chuyên trấn lột các bà bán hàng rong trước cổng. Hắn chỉ ngờ ngợ, không dám chắc, vì thời gian cũng đã quá lâu, chỉ có thể thấy chút ít trên đôi môi thâm dày, bên má trái có vết sẹo như gai cào, chạy dài gần đụn cằm. Biết đâu người giống người, không chắc chắn lắm, nhưng cũng rất có thể rất chi là.

Đẹp vụ tra gan trí nhớ qua một bên. Sự hào hứng đang như điều gặp gió khiến hắn nảy ra ý định lôi thêm một bác Gold Symphony Vodka thời Stalin và anh Moutái jiu thời Mao chủ tịch, đều là những tặng phẩm từ chiến công vang dội khiến lịch sử ngẩn ngơ phỉ phỉ khi rõ sự lừa đám dân đen chạy vào cửa

âm phủ, xuống thang thiên đường trong những ngày tết nào đó xa lơ xa lắc, hẳn không còn nhớ.

Nhưng các thầy đều đứng bật dậy, khoát tay...

Các thầy vội vã bước xuống cầu thang kịp giờ tạ kinh.

Nhìn những bước chân và nhớ lại những động cửa trong căn phòng vừa nãy, hẳn cảm thấy những bộ kinh, dùi mõ... vân vân các thứ hình như bị mang ra bán bỏ một cách vô cùng thậm tệ. Hẳn lại suy diễn, rất có thể màu áo các thầy khoát lên người là một sự diễn biến đánh tráo toàn tập, như loài móng vuốt ẩn mình trong bụi rậm chờ con mồi phía trước. Cái hữu hình và vô hình tương đều chung nhau trong lớp da của con tắc kè, khi các thầy nghiêm trang tụng niệm, khi các thầy nâng cốc rượu, khi các thầy... vân vân các thứ!

Chuông mõ vang lên.

Hẳn lại bị bắt quỳ và đội bộ cốt khô thành quách cũ lên đầu, cùng những khải thị khải huyền thần chú các thứ đỏ lòm nhang khói âm u.

Lúc sư thầy chánh lễ vận vẹo giờ tay bắt ấn đàn thí, có chuông điện thoại reo từ trong túi áo một thầy khác. Thầy vội vã móc iphone áp vào tai, tay kia vẫn gõ đều đều lên chiếc đầu trẻ con trọc lóc kêu lóc cóc. Thầy nói nhỏ nhỏ nhưng hẳn cũng đủ nghe:

-Sắp xong, sắp xong. Qua giờ Mùi năm ba phút thì vẫn còn giờ Mùi. Ờ, khoảng mười phút nữa, chạy xe con mà, chạy mười phút thì vẫn còn đầu giờ Mùi. Thí chủ an tâm. Vậy nghe. Mô Phật. À, mà tụng bốn tiếng là hai ngàn đó nghe. Chỗ nào cũng vậy thôi. Các thầy làm phước mà!

Thầy sư chánh lễ vừa vận vẹo tay, thỉnh thoảng lại bỏ hột muối vào miệng đọc mật chú. Thầy đọc nhanh hơn gió cuốn mây bay. Các âm sắc dính lẫn vào nhau kéo lòng thông như trẻ con kéo bã kẹo cao su dài ngoằng.

Chuông gõ bon bon chấm hết. Gạo muối, cháo lú vung vãi tung tóe ngoài sân.

Hẳn thờ phào, gỡ bộ cốt khô trên đầu.

Mẹ hẳn gom hết giấy đỏ giấy vàng thần chú ma ha chú mang ra sân đốt rụi.

Tro bay lả tả, luồn lộn ngược vào chỗ cúng tụng. Khói bay mù mịt giống cảnh lũ quỷ phun khói chặn đốt thầy trò Tam Tạng trên đường sang Tây Trúc thỉnh kinh, cái xứ tây phương xa vắng đầy cạp beo rắn rít gái đẹp lột truồng. Thánh thần thì ở xa và ma quỷ thì thật gần.

Các thầy vội vã dọn dẹp các thứ mõ chuông kinh kệ bỏ vào túi vải nâu. Tiếng loảng xoảng, lộp bộp nghe như âm thanh va chạm loảng xoảng giáng thẳng cánh vào những kẻ đang bị tra tấn.

Mẹ hẳn khệ nệ bưng chiếc mâm đồng thời Đông Sơn, công khai tạm mượn trong viện bảo tàng, trên đó đặt bốn phong bao dày cộp, quỳ xuống và đặt lên bàn. Các thầy nhận phần công quả và đưa ngón tay vào miệng liếm nước bọt và đếm. Các thầy đếm và các thầy ngó vào mặt mẹ. Một thầy nói:

-Mô Phật, bữa trước có nói một ngày một đêm công cho mỗi thầy là năm trăm cọng xăng xe nữa. Riêng sư thầy chánh lễ đệ tử phải xem lại phần công đức. Tụng cúng cầu an chỗ nào cũng vậy, thí chủ...

Mẹ hẳn đứng dậy. Hẳn ấn mẹ xuống, nói:

-Ta có, ta có – và ba chân bốn cẳng chạy ù lên lầu. Hấn chống mõng lồi những thùng gỗ trước đây chứa đạn cối 82 ly. Hấn kéo được ra một thùng thì mồ hôi cũng chảy như mưa xối. Những quyển Toàn thư Toàn tập kinh thiên động địa kinh điển áp bên trên. Hấn ném tất qua bên, ném tất mấy chữ xã hội văn hóa văng xàn xạt ra góc nhà và ôm một cốc tiền vào bụng. Đây là số tiền từ trời rơi vào tay cha hấn mà không rõ từ phương trời góc biển nào? Trước khi theo các cụ vĩ đại đi trả hội với lão Diêm cà chớn, cha hấn thì tháo vào tai hấn. Hấn nghe, có nghe nhưng không nhớ tới và không đưng tới. Bây giờ trong một sát na chất lép, đầu óc hấn bật sáng nhờ một phép màu khai huyền từ hàng ngàn bộ hài cốt cha hấn đã dẫm lên, đã chặt bỏ như người ta chặt một nhánh gai trên lối đi, chiếu dội vào bộ não sần sùi lờm chờm gai của hấn.

Hấn kệ nệ ôm cả gói lộn xuống, đặt phịch một cái trước mặt các thầy, bóc và đẩy về phía các thầy lia lịa cho tới khi cái bọc chỉ còn lại tấm nylon màu cứt ngựa sản xuất từ xứ sở anh em liền giường liền chiếu.

Những con chuột cống, những con cóc tía lẫn lẫn lẫn nhảy tung tưng vào các túi vải màu nâu.

Những chiếc túi vải màu nâu nhảy lẫn lẫn. Những chú cá mập xám bơi lội tung tăng ngoài biển khơi, há rộng miệng lùa vào những con mồi không còn đường trốn thoát. Máu của những con mồi xấu số loang ra nhuộm đỏ cả một vùng nước sâu hoắm.

Những âm thanh loạt xoạt cuốn âm thanh nam mô, mô Phật dòn dập ném ra. Hấn nhăn hàm răng vàng xin cười khật khật mà nghe như tiếng đập của tàu lá chuối trước khi gãy gập. Hấn thỏa mãn cơn khát cười khật khật. Mẹ hấn chết điếng. Các thầy trần trối ngó vào túi vải.

Còn hấn, khi ngược nhìn lên bàn thờ, mắt hấn bỗng chạm phải dòng nước mắt trắng đục từ tượng đức Thích Ca, Phật bà Quan âm chảy xuống, thấm ướt lớp áo, ướt cánh bông sen. Những tọng kinh trên bàn thờ cũng òa khóc, lặng lẽ.

Khi các thầy cáo lui, hồi sự, bước như bước chân diều hành. Tự dưng miệng hấn thốt ra *Na ra cần trì bàn đà ra gia, Ta bà ha. Ma bà lợi thắng yết ra dạ, Ta bà ha. Nam mô hất ra đất na đa ra dạ da. Nam mô a rị đa, Bà lô kiết đế, thước bàn ra dạ, Ta bà ha. Án, tất điện đờ, Mạn đa ra, Bạt đà ra, Ta bà ha. Nam mô bốn sư Thích Ca Mâu Ni Phật!*

Các thầy khựng lại. Thầy nọ suýt va bật vào thầy kia Những chiếc túi vải màu đà lộn ngược lên đầu, đứng sựng. Những vạt áo nâu cũng dựng ngược như cái vỏ cánh của bầy diều hâu.

Nhang khói bay tỏa mùi huyền bí.

Những tàn tro lá tả bay vờ quanh mọi người.

Giờ Mùi đã qua chưa?

Đêm bay rách rưới bên hiên núi.

Rụng xuống trần gian một vệt dài...

Hấn rên ư ử trong miệng như mấy anh hát xẩm ngoài bến xe, não nuột.

3*

Tàn tro và khói nhang cuộn cơn gió gầy ngọn, cụt đầu nhấc bổng hẳn lên và ném phịch ngoài nghĩa trang ngoại ô thành phố.

Thoạt tiên, hẳn mở mắt và nhìn. Chỉ có màn đêm mịt mù, thăm thẳm đen màu hắc ín. Hẳn đồng tai nghe ngóng. Chỉ có gió vi vút rên rỉ ngân nga và tiếng côn trùng hòa khúc ai ca vô tận.

Chưa bao giờ hẳn cảm thấy cô đơn hơn lúc này.

Ngọn gió cụt đầu hiu hắt lướt qua. Bầu trời cao vời vọi. Chỗ hẳn vừa rơi xuống, lộ nhô những mái nhà địa phủ, một thành phố ma rục rở giữa ban ngày và âm u heo hắt về đêm. Những hàng cây sần lè, lệ liễu, những ụ mái vòm cất tĩa hàng dương lù lù mộ địa đội những chiếc nón khổng lồ. Hẳn tự hỏi: Những chiếc nón ụ vòm mái ấy có chỗ che cho những người bước qua thế giới bên kia và còn lại bên này? Hẳn không biết và chắc là không một ai biết điều đó. Nhưng những gù nón nhấp nhôm chạy hút xa có thể, một chút nhỏ, chỗ che hạnh phúc và đau khổ, lương thiện và lừa đảo, thánh thần và ma quỷ... Tất cả đều trộn lẫn vào nhau phơi trần như những nốt mụn đỏ luôn phải đeo mang trên người.

Xa đâu đó bên ngoài, bên trong và trên và dưới khu mộ địa, vắng lại tiếng ê a tụng niệm trầm đục, nhưng chắc chắn sẽ chẳng thanh tẩy dục vọng các thứ. Chắc thế. Những Kim Cang, Bát Nhã Ba La Mật Đa, Chú Đại Bi... không đủ sức dần cơn thiêu dục thềm muốn đại dục; chân trí bị khóa lấp mù u. Các kinh các chú bị hùm beo rắn rít đẩy ra xa tận cùng rìa mép cuộc hẹn hò lia đoạn, vón thành cục những dục lạc; thành một thỏi nam châm hút cốc rượu ngon, hút miếng cá thịt đậm đà mùi vị trần gian, hút da thịt nõn nà ca ve ca sĩ ỏ rơm tình tự trên mái ngói uốn cong. Bọn chúng, những tên không đầu không tim, lao vào và hùng hục phàm trần xác thịt cong queo bày rấn quần lấy nhau. Mái ngói cong vênh và bọn chúng cong vênh. Thật đáng buồn. It's so sad, it's so sad!" – Hẳn rên rầm.

Hẳn nằm trên mái vòm ngôi mộ cao nhất. Hẳn tự quán lấy hẳn. Hẳn nằm đấy và lắng nghe. Hẳn nằm đấy và căng mắt soi xé màn đêm dày đặc, soi vào miền vô úy vô ưu mệnh mỏng chi địa. Nhưng chỉ có giàn đồng ca giun đẻ nỉ non, chỉ có màn đen trùm kín, trong khi mặt đất thì tối tăm hun hút cõi ta bà. Trên cao kia, những vì sao li ti đan khít ôm choàng bầu trời trong một cái vớ tay vớ hoài không tới.

Ta đã lạc vào mộ địa, ta đã lạc vào xứ sở hoang vu – hẳn tiếp tục rên lên nho nhỏ. Người đang ở đâu, hỏi chàng hoàng tử bé nhỏ tội nghiệp Xanh Tắc?

Tại sao đương không, ở trên tinh cầu rục rở em lại nhảy xỏ xuống bãi sa mạc hoang vu? Rồi em gặp gỡ làm chi cái xác máy bay nằm ì trên lớp cát khô rất mệnh mỏng đó? Lại đặt ra hàng loạt các câu hỏi đến chi là trong trẻo hồn nhiên trong suốt chiều dài chiều sâu chiều cao cuộc hành trình nhọc nhằn và thơ mộng? Em đã tìm được gì ở người lớn trên quả địa cầu già nua, còm cõi đầy những toan tính, mưu mô gian xảo. Em thấy chưa? Một cái xác máy bay và một lão phi công ba mươi tuổi đang đuối hơi, đang loay hoay tìm phương trời tỏa rục phương Đông trên sa mạc mệnh mỏng, trong lúc em hồn nhiên ngây thơ đến độ. Ôi, giá như ta lúc đó là cái xác máy bay, là lão phi công loay hoay luống cuống, thì sự thể chắc đã khác. Có thể ta sẽ cùng em bay về nơi tinh cầu thân yêu của

em và xa lạ lần đầu gặp gỡ, với ta. Có đâu giờ này ta bày bày trong đồng bày bày vô lối, tắt nghẽn đường đi?

Hắn than thở, nhỏ to tâm sự với, bằng lỗ tai, đôi mắt và lỗ mũi.

Hắn xoay trở trên mái vòm cong ẽnh, rồi cong chân co ro chờ mặt trời chạy trốn qua bên kia quả đồi.

Hắn lim dim với thời gian cà khật.

Sau khi ăn hết mấy chén không khí no nê cho bữa tối, hắn thiếp đi trong cảm giác hoang lạc phiêu bồng trong cõi vô sắc vô thanh. Hắn thiếp đi trong tiếng nhạc của dàn đồng ca hoang vu cung bậc, sáng rỡ màu sắc vô thanh vô khí, một thứ sắc màu bèn bồng giải lụa ngọc ở một xứ sở không có tiếng động, không cả điên cuồng, phần nộ, lên cơn động cơn. Nó trải dài, phẳng phiu như lớp cát mịn, vô tận vô cùng tít tắp chân trời xa, lúc khởi đầu buổi bình minh mặt trời chưa dọi xuống.

Hắn như người không trọng lực, ngược nhìn về phía vô cùng vô tận kia và buột miệng kêu lên:

-Hoàng tử bé Xanh Tắc ơi, nhà người ở đâu, em ở nơi nào?

Từ cõi xa xăm có tiếng đồng vọng:

-... à... người ở đâu?

-Ta đang bị nhốt trong chuồng cọp!

-Chuồng cọp là cái gì? Xứ ta không hề có nên ta không biết.

-Là nơi kinh thiên động địa, là chốn tan nát chia lìa.

-Ta không hiểu.

-Bởi em ở một nơi trong suốt, một nơi rất chi là sạch sẽ vệ sinh từ đầu xuống chân; trong khi ta bị nhét vào nơi ọp ẹp điên cuồng khát các loại khát... Lại cũng bởi vì, ta đang ở trong chốn rách rưới méo mó vô cùng này ép ta điên thân diệu đế. Nhưng thật ra, chính thị ta không hề điên đế diệu thân thân. Điên là một khái niệm lộng ngôn hoang vu, hoang tưởng vô thời, vô xã của những kẻ phạm tội gán ép cho ta, đê bẹp ta ra, lột truồng và nhét vào người ta vô khối u chướng nhồn nhột. Cái thứ lộng ngôn hoang vu đó ta đã ỉa ra, đái ra tất cả. Thân thể ta vẫn nguyên vẹn trong sạch như khối khí trời trong suốt hồn nhiên như nhiên bao quanh ta, mà hàng ngày ta vẫn hít thở ăn với nó, ngủ với nó... trên đỉnh núi cao.

Hàng triệu lỗ chân lông. Không, ta phạm thị. Tám mươi bốn ngàn lỗ chân lông đã thanh tẩy ta luôn luôn và mãi mãi chạy quanh ta như chiếc kim đồng hồ. Ta nguyên vẹn sạch sẽ. Ta nguyên vẹn trong suốt đến tận cùng. Ờ, ta chính thị là khối khí trời trong suốt đó em Xanh Tắc. Và cũng bởi vì ta như vậy đó, nên ta bị như vậy đó.

-Ông là ai, đang nói cái chi vậy? – Có tiếng vọng từ rất xa, nhưng thánh thót như tiếng chuông ngân.

Hắn mở mắt và nhìn vào đôi mắt hắn:

-Có phải em cháu đó không, hỡi chàng hoàng tử nhỏ bé yêu thương yêu quý của ta? Hãy đến với ta, chàng hoàng tử bé. Em đừng bỏ ta một mình giữa trận đồ bụi cát trần gian nạn khổ, nạn đói, nạn thèm thường hơi hám đồng vàng, kim cương và các em cõi truồng các thứ. Đừng bỏ ta! Ta hãi sợ những máu me xương cốt đồng bóng từ miệng lưỡi bọn trùm khăn bịt mặt quá rồi. Ừ, ta vừa khinh vừa sợ các thứ đó em.

-Ta không thể đến được xứ sở hồn mang của ông bởi những thứ ông vừa kể nó lộn xộn, ngổn ngang... ta không thể nào sờ ngấm và hiểu nổi.

-Vì sao?

-Vì xứ sở ông là xứ sở của bàn chải xương rồng, lục cục sỏi đá nhọn hoắc, trọc lóc thầy tu giả dạng luôn thèm khát, mang theo gói gú và đồng tiền trong túi, nhẫn nhụi râu ria, bánh bao áo quần! Xứ của ông quần tụ một dúm người khổng chế triệu triệu người, với thùng lọng, lưới kềm, dùi cui, song sắt, song cùm, lưới lê và câu liêm các thứ ghê rợn hàng triệu triệu té bào nổi gai ốc. Một xứ sở như vậy làm sao ta dám đặt những câu hỏi, tìm kiếm này nọ, nói chi đến đặt chân hội ngộ?

Một tâm hồn trong suốt, bỗng nhiên đổi giọng lục cục. Hấn tự nghĩ trong đầu. Hay là một sự biến đổi kỳ cục kỳ khôi kể từ lúc em bé nghe hấn than van kể lẽ vụn vẹo? Tuy vậy, hấn vẫn cố rướn thêm những dấu hỏi có hình tướng gồ ghề chuyển tới chỗ em chàng đang đứng ngồi đầu đó trong tỉnh không.

-Sao vậy, bộ nơi người ở đều trần truồng, tà phẳng như mặt bàn đá hoa cương?

-Ta đâu ở truồng. Quần áo ta may từ tơ trời. Xứ sở ta muôn hồng ngàn tía những hạt sương long lanh, hoa thơm cỏ lạ. Nơi ta chẳng hề tìm đâu ra những thứ ta vừa kể cho ông nghe đó. Nó, quả thật gớm ghiếc đằm đìa máu me rên rỉ.

-Đâu nào, xứ sở của ta cũng đầy hoa thơm cỏ lạ, cây cối um tùm, suối khe róc rách hai hàng cỏ mọc mượt như tơ như lông măng.

-Thảm thương thay sự phạm tội từ hai mắt ông. Nó có đó, nhưng là hàng trăm hàng ngàn năm trước. Nay đã là cổ tích. Ông đang bước một chân rười vào thế giới cổ tích trần truồng trên xứ sở ông đó.

-Không, ta có đủ hai chân. Ta vẫn bước trên hai chân vệt mòn nứt nẻ thời gian bụi cát số phận.

-Một sự lầm lẫn vĩ đại khủng khiếp hơn cả những Toàn thư Toàn tập dày cộp như khối đá nặng hàng tỉ tấn đang đè lên đầu con dân khốn khổ khốn nạn trên xứ sở ông đó. Ngay như khi ông nói, kêu la, phản kháng hay tung hô các thứ là ông tung hô tung tẩy với chính bản thân ông chứ không với người khác, vì miệng ông bị khóa chặt bởi trăm ngàn thứ ống khóa, dây xích các thứ.

-Ta ã đá vào Toàn tập các thứ, nhưng ta không làm, không bao giờ làm lẫn một điều chi. Ta đâu bị alzheimer hay parkinson mà làm với chả lẫn? Ta còn căm ghét luôn bọn left-wing paranoia đang lúp xúp cúi rạp tung hô. Ai khóa ta được kia chứ?

-Ông bị mê lú rồi. Vả lại xứ sở ta không thể hòa hợp hòa giải với cái xứ sở đìu hiu của ông được.

-Lạ chưa, hoàng tử bé tội nghiệp của ta...

-Hãy tội nghiệp ông và nhân dân xứ ông đi!

-Hoàng tử yêu quý của ta ơi, tội nghiệp chú em bé bỏng quá đi thôi. Em không có mắt rồi, hoặc bị chột, hoặc bị mù. Làm sao mà đìu hiu hoang vu được kia chứ? Những tòa nhà cao tầng ngất ngưỡng chọc thủng trời cao không với nổi, những biệt thự lộng lẫy sang trọng còn hơn cung điện các vua Ba Tư. Những khu sinh thái rợp bóng cây. Những vườn bách thảo bách thú nhốt trồng nhiều loài quý hiếm chỉ có tên trong sách rất chi là đồ chơi trên thế giới...

-Ấy ấy là cái làm như nhiên từ khi thiết lập nền văn hóa Diêu Bông Tám Cám khủng long khủng bố, từ những hàm hồ, mơ mộng đầu óc trẻ thơ, ước ao thèm muốn được nàng Bạch Tuyết cho ăn trái lê, đắp chăn ấm... qua sự lý giải mộng muội của bầy người nguyên thủy khoa chiêng gõ mõ dạng háng làm một cuộc nhảy đại nhảy vọt, từ con vật bốn chân thành hai chân ngay tắp lự; thậm chí con vật không có chân khi hớp Toàn thư Toàn tập cũng mọc ra chân... sắp hàng dài bước một hai đều bước tới thiên đường, một hai đều bước, bước hoài không tới. Hàng hàng lớp lớp đã nằm im ở dưới tám lưng ông đang nằm đó, vẫn chưa thấy nó là chốn thiên đường đang ở nơi nao?

-Em ơi! Ai nhồi nhét vào đầu óc non tơ búp nồn những lời nhọc nhằn nặng trĩu đá đeo? Em đâu phải thần dân Xương Rồng Bàn Chải nên đâu thấy được tiền vàng biển bạc trên đất nước cong queo co rúm khốn nạn khốn khổ mà luôn anh hùng rực rỡ chói sáng muôn phương?

-Chính đầu óc ông mới là nặng trĩu đá đeo vì bị dẫn dụ vào mê cung Toàn tập. Chính cái đầu óc ông mới bị đui mù sứt sẹo, bởi ông cũng có mắt có đầu mà không thấy không hay biết gì cả cái như nhiên. Toàn thư đang gieo rắc sự khủng khiếp, êm đềm lần lượt chảy vào thân thể từng người, chảy đi như vệt nước từ một khe nứt nhỏ, chảy mãi, trôi mãi và rồi đọng lại thành vũng lớn, che lấp tất thảy, nhấn chìm tất thảy. Nhân dân ông đang bị đẩy vào cái ao khổng lồ, mà nước thì đen quánh, bốc mùi.

-Che lấp?

-Đích thị. Che lấp tất thảy và lộ lộ trần trụi những u mê ám chướng ra ngoài. Những tòa nhà chọc trời? Những biệt thự lộng lẫy? Đó chẳng qua không từ những vật liệu bền vững rỉ sét. Không từ sự ngay thẳng trong veo.

-Nhưng thời gian thì bào mòn chúng, cái loại em vừa kể.

-Đúng. Ta đang nói về cái chất liệu xây dựng lên chúng. Ông biết đó là những thứ gì không?

-Để ồm, con nít còn biết hướng chi ta, đã từng làm vua một xứ Bồ Đề, Ô Liêu: Gạch ngói vôi vữa các thứ?

-Là ông nhìn vậy, thấy vậy, chứ thật ra những vật liệu đó là sự kết dính mồ hôi, là nước mắt, là máu, là xương cốt hàng triệu triệu sinh linh đang còn thờ và đã tắt thở, đang còn nhí nhố oe oe la hét rùng mớ sầu muộn và đã im lìm chui lặn vào thời gian lằng quên dưới tầng sâu cát bụi. Nó đang có đó, sừng sững chọc trời, sừng sững lộng lẫy nhưng rồi sẽ tan chảy thật nhanh chóng, ngã khụy nhanh chóng... Những khái niệm hay sự sắp xếp chữ nghĩa để ru ngủ con người, rồi trước sau gì cũng bị sòn tróc và lộ nguyên hình. Cái chân lý gọi là sẽ thành trở nên cái vô lý phi lý thậm tệ khi áp dụng chỉ danh cho các đường đi vào ngõ cụt xứ ông các thứ đó.

-Vậy thì, hỡi em bé đáng yêu của ta, hãy bước tới đây và cứu vớt mọi người ra khỏi lớp màu méo mó dị dạng kia đi. Không thì sớm muộn gì ta cũng bị nuốt vào bụng mất.

Tiếng cười trong trẻo vang lên, đến nổi tóc tai râu ria lông lá các thứ đều dựng đứng cả lên, dựng đứng và chia ra bốn phương tám hướng, như thể bộ lông nhím đang xù lên chống chọi với nguy cơ lù lù hiện ra trước mặt. Ước chi tiếng cười kia cứ cất lên như hết ngày rồi lại đêm để đã thèm ngứa ngáy cơn khát khô khan.

Lâu sau, không biết mấy canh mấy khắc giờ ngày đêm, tiếng nói của hoàng tử bé Xanh Tắc cất lên:

-Trời đất không cứu nổi hưởng chi ta!

-Sao vậy cậu em bé bỏng?

-Vì con đường đi các người chọn chỉ toàn rắn rết, bò cạp, hùm beo, lang sói nhe răng há mõm.

-Có thật đấy, vàng và bạc và hùm beo lang sói các thứ đó em.

-Những rừng tre trúc, những trái bom nước khổng lồ trên đầu... sẽ hóa kiếp cho nhân dân các ông sớm lên thiên đường đó nghe. Tới đó thì gọi là cái Hội thiên đường!

Nghe ba chữ Hội thiên đường, hấn sượng như điên, nhảy cẫng lên, chút xíu nữa là rớt vào cái lỗ đen ngòm.

Cơn phấn kích lắng xuống, quanh hấn mọi thứ đều trở lạnh như tờ. Không gian nở ra lỏng bỏng thứ cháo lú. Hấn hoảng hốt la lên:

-Hoàng tử Xanh Tắc, người ở đâu, chớ bỏ ta.

Tiếng đồng vọng

-...ớ ớ... bỏ ta – cái thứ âm thanh nghe rền rĩ, thê lương thậm tệ.

Âm thanh rền rĩ kia khiến hấn cảm thấy như đang rơi tự do vào hang lỗ đen đến tận cùng đen.

Hấn mỗi mệt và thiếp đi, sau khi ăn tiếp một chén khí trời và uống những hạt sương đọng trên ria mép qua vụ tranh luận tranh hùng gay gắt.

*

Hắn không rõ mình đang thức hay ngủ và có còn trong khu mộ địa nữa không, hay lạc đến xứ sở của hoàng tử bé, hay bơi ra biển cầu cá mênh mông nước đen số phận người đàn bà mang thai trên kinh Đồng Tháp?

Đang mơ màng sự thức ngủ ngộ nguậy trong bó thân kinh chật hẹp, bỗng dưng hắn nghe tiếng rầm rập bước chân diễu hành làm hắn tỉnh táo.

Đoàn quân trùng điệp thẳng bước, trùng điệp tựa khu rừng cỏ lau ngút ngàn.

Những người diễu hành thầy đều cụt đầu, gãy tay, què chân. Trên đầu đội thứ mũ gì đó không phân biệt là mũ cối, tai bèo hay nón sắt; chân đi dép rọ xỏ quai lốp xe hay giày botte de saut? Cũng không phân biệt súng mang vai sản xuất từ Nga Tàu Tây Mỹ, là AK hay M.16?

Dẫn đầu là những lá phướn rách bươm, là loại cờ từ đồ tươi biến thành đen bầm nhuộm thứ nước từ thân thể những chiếc đầu cụt, tay đứt, chân què nhưng khi lật phật trong gió thì vẫn gọi là cờ các thứ. Tất cả đều làm lũi mà rầm rập bước đều bước một hai. Hết đoàn quân này tới đoàn quân khác một hai đều bước lướt qua, rầm rập mà nhẹ hơn cơn gió thoảng. Những chiếc đầu cụt hiên ngang ưỡn ngực về phía trước, banh lồng ngực, để trần ruột gan phèo phổi ngũ tạng lục phủ, phun ra phèo phèo những hành khúc quái gỡ.

Hắn dỏng tai nghe và mở tròn mắt nhìn. Nghe và nhìn và rung lên mỗi cảm hoài chứa chan nỗi ngậm ngùi thời cha anh bóc vỡ núi Trọc Đầu cứu nạn cứu khổ dân nghèo xơ xác, động cốn bơ sữa ngoại bang hung hãn.

Hắn muốn gượng dậy nhập theo đoàn quân diễu hành, nhập vào cái hào khí phừng phừng lửa đỏ cháy rực nhà cửa ruộng vườn, lâu đài phố xá; thui đen những cây đuốc sống, thấp sáng què hương cho khắp năm châu bốn biển nhìn thấy sự anh hùng rất chi ba trợn, ba rọi chính nghĩa tà gian dùi cui song sắt búa đe các thứ. Nhưng hình như, phải hình như là như thế, bỗng cả tấm lưng hắn dán chặt trên nóc nhà mồ, chỉ có thể nghiêng trái, nghiêng phải, hoặc quá lumm là ngồi nhồm dậy, mông vẫn bám chặt trên lớp xi măng ốp đá granit láng tưng thường có ở các lăng tẩm lãnh chúa xương máu.

Cuối cùng đoàn quân trùng điệp tan vào màn đen đặc lớp nhớp, tan như dải mây trắng tang trời ngang đầu, trôi về phía nào đâu đó phiêu diêu miền địa phủ.

Hắn thẫn thờ đưa tay rờ vào tay và chân và đầu. Đầu vẫn nguyên vẹn chưa bay mất; tay chưa cụt, chân chưa què. Hắn là người lành lặn giữa chốn toàn bóng đen đặc sệt này. Hắn bị đẩy ra mép rìa cuộc háo hức bước tới. Không biết nên khóc oe oe hay cười đến vỡ tung tấm màn đen quái gỡ?

Khi dòm xuống chân, bắt thần hắn thấy một đốm sáng từ ngôi mộ gần đó bước ra. Một đốm nữa từ cách đó không xa bước lại. Và hai cái đốm vật vờ đó cuộn lại, mọc lên hai hình nhân, một không đầu, một mất hẳn phần mặt, chỉ có hai hốc mắt. Cả hai đều không chân tay, ruột kéo lỏng thòng như sợi dây xích sắt khua loảng xoảng vào các mộ đá.

Hai hình nhân bước tới và ngồi xuống sát ngôi mộ hắn đang dán lưng. Những vệt sáng nhảy nhót như hai đũa trẻ tung tăng chạy nhảy dưới bóng trăng khuya. Cả hai đều chừng mười tám đôi mươi. Hắn muốn chạy tới ôm vào lòng và cùng nhảy nhót, nhưng cái mông đít đã bám chặt vào quá khứ tong teo có dấu hiệu đang chảy trượt nỗi sợ hãi hiu hắt buồn đau.

Hắn hỏi trong đầu hắn: Có sự chi mà cả hai đều lộng lẫy tang thương ngẫu lục anh hùng đến thế? Có sự chi mà hai người ôm chặt nhau và khóc và than, rầm rì to nhỏ, sùi sụt hạnh phúc và khổ đau? Ai xô đẩy hai người tới bờ vực cheo leo thảm thương trần truồng gan ruột? Kẻ nào đã moi mắt, chặt đầu, bẻ tay chân hai người? Hắn lẩm nhẩm tung ra những trận than vãn, cật vấn của những râu ria điệu bộ đánh lừa cái đối cái khổ hoành hành dữ dội tem phiếu hộ khẩu nhân dân.

Hắn đang nằm im trên nóc, căng mắt ra tìm kiếm, vênh ngược hai tai nghe ngóng trần gian chết đứng bóng đen như hũ nút nhét thật chặt, kín bưng kín mít mịt mù, thì bất ngờ có tiếng động khẽ và rồi những tiếng nói hao hụt cất lên:

“Tớ mười lăm tuổi, đang còn cấp sách tới trường, tan học phụ bố mẹ tớ nhặt phân trâu ngoài đồng thì có lệnh lên đường. Tớ vác khẩu súng nặng hơn những thùng phân trên đường mang vác về nhà. Người ta nói rằng “các đồng chí vào Nam để xây dựng lại nhà cửa cho đồng bào bị đế quốc tay sai đốt phá, các đồng chí sẽ phải dạy các em bé bị đói chết bởi chính sách ngu dân của Mỹ Ngụy...”

“Còn moa thì rút Tú Tài. Hết đường trốn nên phải nhập ngũ. Ở chiến trường chưa đầy tháng là bị một quả đạn pháo rơi trúng ngay toán quân moa ngồi kích trên vệ đường. Moa chỉ kịp nghe một tiếng nổ long trời dậy đất và một màn đen dày kịt. Chấm hết. Không nhận biết đâu là đâu và điều gì xảy ra nữa cả.

“Tớ thì đụng trận liên miên, hết trận này đến trận khác. Nhưng mà mỗi khi đặt chân vào làng nào đó, thậm chí một xóm nhỏ... vừa mới nghe tin đâu đó về sự sẽ xuất hiện của chúng tớ hay nhắc thấy bóng chúng tớ xa xa thì tất cả già trẻ gái trai đều gồng gánh, bồng bế nhau trốn chạy, như thể chúng tớ là những hung thần, ác quỷ. Cứ một hướng chạy về phía các cậu, chưa hề thấy họ chạy lên vùng chúng tớ giải phóng tự do. Tớ không hiểu nổi. Những lúc dừng quân, tớ tự hỏi: Tại sao chúng tớ đổ máu xương giải phóng cho họ khỏi ách kềm kẹp... mà họ lại không thích chúng tớ, không thích chính nghĩa của chúng tớ, họ khinh ghét, sợ hãi chúng tớ?

“Chuyện đó, cấp cao của toa rõ hơn ai mà.

“Ừ. Tớ thấy họ sợ hãi chúng tớ, họ khinh ghét chúng tớ, chưa có người dân nào chạy về phía chúng tớ cả. Chưa bao giờ... Trừ phi... Tại sao... Tại sao?

“Tại vì như vậy nên bây giờ moa và cậu mới thật là anh em bạn bè với nhau, phải không?

“Phải, qua một trận chết chóc hãi hùng chúng ta mới thật sự là bạn của nhau. Chớ chi mà lúc khi còn sống, chúng mình nhận ra cái sự anh em đồng bào ruột thịt máu mủ, nhẽ.

“Ừ, thật tiếc...”

Câu chuyện đột ngột chấm dứt. Hai cái bóng lơ mờ thực hư như một làn khói mỏng, tự tách đôi ra rồi tan vào khoảng không chật hẹp trước những hàng bia mộ.

Rất lâu sau đó, hắn nghe như có những tiếng nấc nghẹn bị nén lại, vỡ bung bay ra mùi nhang khói mộ chí. Rồi lại tiếng cười trong veo trẻ thơ trăm năm vọng lại mơ hồ hết mực. Những âm động cất lên rụt rè như kẻ phạm tội.

Hắn muốn biết hai con người kia là ai, từ nơi chốn nào ngồi bên nhau rồi tan nhanh? Hắn không sao biết được. Nhưng chắc chắn lỗ tai và mắt hắn không hề bị đánh lừa? Mà cũng rất chi có thể chỉ là những ảo giác, ảo mộng?

Chớ chi em bé Xanh Tắc thân thương còn bên cạnh giờ này. Em sẽ thổ lộ nguồn cơn tâm cảnh tâm can cho ta rõ ngọn nguồn. Em đã bỏ ta đi. Ta một mình nhìn mà không thấy, nghe mà không trọn, bởi vì ta đang bị giam hãm trong hóc kẹt tăm tối triền phục, u mê này quá chi là lâu!

Phải rồi – Hắn kêu to và nhảy cẫng lên. Cú nhảy cào cào châu chấu khiến cả mảng đáy quần phát ra một tiếng gọn tron: “tẹt” như cú bấm nút và níu hắn lại.

Với tư thế không ra ngồi, không ra nằm, chỉ trong một sát na nhỏ nhít bóng câu, hắn nhớ ra đoàn diều binh. À, thì ra vậy. Rất có thể rất ư chi là thân thiện tình cảm đồng bào ngàn năm lên rừng xuống biển, hai anh đi dép lốp xỏ quai và anh đi giày saut đã nhận ra nhau. Nhận ra và ôm nhau khóc, ôm nhau cười thồn thức trện trện càn khôn chi địa. Mà sao đến có sự đó mới nhận ra. Tại sao ngày xưa còn bé trần gian không nhận ra, ôm nhau nhảy múa? Ai, kẻ nào lừa phỉnh các người. Những tên hung tàn bạo liệt bạo dân tà ma ác quỷ nào đã xô đẩy các người tới chốn ruột đoạn xương lia, óc tim méo mó những lời ma mị “hồ hời quang vinh”?

Hàng tràng câu tra vấn bắn ra như vãi trấu, mà tuyệt nhiên không tới đích.

Hắn đột ngột đứt hơi hoài cảm ngậm ngùi.

Hắn tự ngó vào cái bản mặt bản lai diện mục của mình.

Mình y chang không khác chi là. Và chợt nhớ mình cũng rất có thể là đứa con được ỉ ra từ lỗ mồm của thằng cha vĩ nhân vĩ đại từ Toàn thư Toàn tập dạng háng bước ra và kêu lên: Ôi trời, hai trăm năm chục mạng người thành bột ở dưới kia có gặp cha hắn, cha hắn có ôm lũ họ và khóc và cười, và nhỏ to tâm sự đầm đìa máu me nước mắt?

Nhưng hắn không mong gì cha hắn đổi lòng và khóc và cười với lũ người tai bèo nón sắt. Cha hắn đã tôi luyện trong Toàn tập Toàn thư đích thị sáng mắt thế gian trọn ngược trọn tròn. Cha hắn không để gì phản bội cái trật tự chấp vá lủng lịu toong teeng kiên định kiên trì tiến lên, tiến mãi mà không biết tiến tới chốn nào?

Hắn bải hoải châu thân, co rúm lại khi nghĩ rằng ông ta đang quàng vai bá cổ, đàn đúm rượu chè gái gú các thứ với lão Diêm Vương thổ tả!

Cả hai đang ngập lút niềm khoái dục, đâu còn thời gian tẩy rửa bộ não rong rêu phủ kín.

Diêm Vương và cha hắn đang thò tay vào bên trong những chiếc xú cheng xì líp các em các nường ca ve ruộng rẫy với niềm phấn kích của những thằng già mắt nét đang cựa sừng làm nghề...

4*

Hắn không còn ý niệm về thời gian mà bầu trời thì trong xanh, những lọn mây trắng vagabond lang thang trên đầu, chậm rãi như tấm thân thanh tân ngà ngọc thả trôi tự do.

Hắn ngược nhìn chung quanh. Những mái nhà cong vênh đủ các loại sắc màu uốn éo phổ cổ chen lẫn với vẻ lộng lẫy nhầy nhụa về đêm ở khu Monpartnasse thuở hồng hoang đứng đờng. Những hàng sắn lẻ, lệ liễu thẳng tắp. Những lối đi trải sỏi thẳng tắp. Những ngôi mộ cao thấp tầng tầng uốn éo quanh một đài tháp cao đặt hình nhân bằng sáp, mắt sâu, má hóp, đầu chụp mê và cầm lụa thừa chòm râu thẳng đuột; chung quanh có đài phun nước, có thảm cỏ và những lùm bụi. Khu đèn đỏ Geylang là đây, uốn éo choàng khăn phu-la miệng phì phèo điếu thuốc.

Cả khu nghĩa trang râm bóng và yên lặng tuyệt cùng. Những khóm hoa vung vẩy sắc màu. Những cánh bướm vung vẩy chao lượn vờn quanh. Và tiếng chim cuốn theo gió thong thả vung ra những âm giai âm điệu cao thấp réo rắt.

Không rõ đang là bình minh đỏm dáng hay đang đỏ tiếng gà gáy trưa eo óc hay tà dương lổn nhịp trống thu không? Hắn có cần biết thời gian là thứ quái quỷ thô tả gì, bèn thòng hai chân và nhảy xuống. Cú chạm đầu tiên trên mặt đất làm hắn đau khớp háng. Hắn thò tay vào háng nắn nắn cục thịt dư nghèo đầu sang bên buồn bã, rồi đứng lên và bước đi, bước mãi hoài trên những lối đi trải sỏi, những hoa, những cỏ và bướm bay. Hắn vòng quanh đài phun nước, thăm cỏ. Bước. Bước ra hay bước vô? Không biết. Cứ trước mặt vòng quanh mà bước.

Ngang qua lùm cúc dại um tùm sát bệ thờ, hai sinh vật đang ôm nhau, đang sờ soạn, hôn hít. Hắn dừng lại và nhìn. Nhìn và thấy hai người như bức tượng cẩm thạch ở quảng trường nước Ý, mà hắn suýt chết cồng vì đã từng lang thang ghé thăm nhiều lần trên các trang sách mảnh báo lung tung. Đầu hắn lóe đốm lửa leo lét, bật ra như đường ống nước bị vỡ: Dạ khúc tình nhân! Rất thơm tho mỹ miều rất mực chi là. Hắn làm bầm lấm bầm: *Giác mơ xưa khăn phủ vành số. Có yêu nhau ngọt ngào tìm nhau. Chết bên nhau thật là hồn nhiên...* Ờ, cứ hồn nhiên mà chết trong nhau – hắn lảm nhảm và bỏ đi.

Hắn tiếp tục hồn nhiên bước. “Bước đi không thấy phố thấy nhà”. Anh Phó cỏ phó Geylang Monpartnasse đăng cấp Toàn thư Toàn cầu này kỳ cục, cứ cong queo và thẳng tắp.

Hắn quyết định rẽ. Không. Bước thẳng. Không, có rẽ. Không rõ rẽ trái hay rẽ phải thế nào. Cứ rẽ và rẽ.

Lại một đôi khác phơi tấm thân nhộng từ kén tằm chui ra, ngo ngoe đôi chân dài trắng phau, trắng từ gót lên tới đầu. Cả hai đang vật nhau trên bệ thờ lát gạch men xám trước tấm bia mộ. nhang khói và những loại trái cây các loại bị hắt lẩn lóc sang bên, bó huệ trắng và bình cắm hoa lẩn nghiêng run rẩy, Những chân nhang đỏ bật rên, tấm chân dung khắc họa trên bia mộ khép mắt, lẩn dài hai hàng nước màu trắng bọt nhạt... Tất cả đều ngậm ngùi cúi mặt nhắm mắt để khỏi phải trông thấy thằng cha đê chết, bóp nát con mụ nhão như xương cốt. Con mụ bị bóp cổ hay sao đó, bật rên ư ử như con chó ăn vụng bị ăn một

quả dưa bép. Con mẹ bật lên, đè ngược thẳng cha chết tiệt miệng tiếp tục rên đau đớn thê thảm.

Bên phía kia, phía đối diện với lối đi có hàng cây sần lể, lại những thẳng nhóc và con nhóc ôm quần lấy nhau, đá hát bình hoa và bát cắm nhang lẳng công cốc, nổi gót anh chú của chúng bày ra cảnh tượng văn hóa điêu bông tằm cám trên bệ thờ không cần phải che chắn, nắp trốn, công khai như bày thú hoang về chung sống với những người sống và những người chết, bên dưới kia.

Một đám khác dừng ngòl ló nhỏ như nghệ thuật sắp đặt đường phố, thần nhiên đưa những cánh tay khắng khiu và thần nhiên đưa những vật nhọn găm vào bên dưới lớp da nhăn rúm rỏ. Chúng lăn ra, thờ phỉ phỉ, bọt mép sùi trắng, bay tít cung mây. Mọi thứ lướt qua mắt hấn dần mờ đục và không thể phân biệt được nhan sắc trong đầu bít bùng tối đen!

Chẳng ai buồn gì nhau. Đương nhiên cái trật tự phô diễn công khai trình tấu những mặt trời ban ngày và ban đêm của các vì sao.

Bệ thờ rung rinh đau đớn tốt đỉnh tốt cùng xót xa. Tấm bia mộ dính cứng vào gờ gạch cũng rung bần bật. Hấn định gỡ để xáng vào đầu thẳng cha vũ phu đánh đấm đàn bà, cái loại người xa rời ý thức bình đẳng giới. Nhưng hấn kịp dừng tay ý tưởng điên rồ. Hấn nhớ tới gót chân ngày xưa và từ bỏ ngay ý định gây gỗ vô tích sự vô cơ.

Đó là mấy thế kỷ trước hấn cũng dùng gót chân định đá vào hông thẳng khốn nạn giật sợi dây chuyền vàng em chị sồn sồn sứt sứt rất mực ở trạm xe bus. Hấn chỉ vừa mới có ý định giơ chân lên, nhưng thẳng khốn nạn cướp giật được ý nghĩ của hấn, nhanh như chim cắt bẻ quặt chân liệng hấn ngã lăn công cốc tựa chiếc lon rỗng khua trên mặt đường lờm chờm đá. Xương sườn xương sống kêu lác cắc, đau đến cả ông bà ông vải dưới địa phủ âm cung cũng bật nức nở. Vậy mà em sồn sồn má phấn môi son không cứu hấn, hỏi hấn đau đớn chỗ nào, lại chun mỏ, há họng la làng nước. Nay hấn không đại nữa và bỏ đi, kệ mẹ thẳng cha và con mẹ vật lộn nhau. Cứ vật. Mệt rồi sẽ dừng cuộc đấm đá và nghỉ và phôi phai.

Hấn lác đầu ngán ngảm. Lạc vào thành phố đèn đỏ cổ kính tôn nghiêm cà chớn, sao thấy lảm chuyện cong queo uốn éo thẳng đuột lươn lẹo tình tứ tình tang nhiều như vãi trấu đến vậy?

Hấn muốn về nhà nhưng không biết nhà ở phương nào. Không dám chắc có hay không có nơi ngụ cư, mà cũng không lần ra đường về khu cư ngụ, cứ lộn lên lộn xuống lộn ngang lộn dọc hoài hũy.

Sự lộn vòng vòng khiến hấn khát khô cổ họng, khát lên tới đỉnh đầu, xuống gót chân, bay thẳng vào mắt... bèn vội vã thè lưỡi liếm sương trên hàng râu mép xuôi lơ. Sương khô cạn. Râu xoắn lại có thể bóp vụn thành bụi bụn. Hấn há họng hớp liên tục mấy hớp khí trời vào bụng. Nhưng khí trời ở đây có mùi tanh, vị khai nồng và mùi phân người phơi nắng. Nhưng đã lỡ rồi, cứ nuốt vào bụng, không thể khọt khẹt nhổ ra được.

Hấn lang thang lếch thếch lồi thoi cúi gầm đếm từng ô gạch lát trên các lối đi cong thẳng gãy khúc ứ hự thuyên quyen các thứ. Hấn nhìn thấy dưới mỗi ô gạch là những hình nhân è oặt đau đớn, là khuôn mặt hấn hơn hờ quàng vai nổi khổ đau, là những khẩu thần công súng lục xếp hàng để bắn vào quá khứ và

bắn cả vào tương lai. Hắn mãi miết đếm có tới triệu tới tỉ viên hình hài phơi ra xương cốt, phơi ra nụ cười và nước mắt, bóng tối và đốm sáng thoi thóp...

Cơn cúi gằm lồi thối đưng phải tằm thân mềm oặt bông gòn.

Giọng nói hùn hực, nhỏ nhẹ nhỏ nhẹ cất lên chờn vờn:

-Ông anh ơi!

Hắn không cúi nhìn.

-Đi em đi!

Cái giọng nghe sao nỉ non quặn thắt, khiến hắn dừng lại và nói:

-Thì ta đang đi, đang bước tới bờ vực tồn sinh đây – và tiếp tục bước.

-Mở hàng ông anh. Mấy ngày nay em chưa có gì trong bụng. Một tô hủ tíu thôi cũng được, ông anh.

Hắn ngoái cổ:

-Chưa ăn? Mà tới mấy chục ngày?

-Dạ, chưa có gì trong bụng từ năm ngày nay.

-Năm ngày? Sao không một hai, năm mười? Người cứ ăn khí trời như ta. Suốt đời ta ăn khí trời trong suốt và uống sương vẫn mập căng nhả răng sống rất chi là tự tại tự nhiên trên cõi đời này. Ăn chi ba cái thứ hủ tíu hủ tung?

-Đừng đùa giỡn chế giễu nữa, anh. Em đói quá rồi. Chết mất. Đi một cái thôi, anh.

Cái giọng nài nỉ ỉ ôi nức nở khiến hắn mũi lòng, quay lui và ngó xuống. Một con búp bê xinh đẹp, quá đỗi xinh đẹp hắn thốt lên từ sợi thần kinh nào đó qua con mắt vừa đưng phải. Con búp bê bị ai đó nhúng nước vô cùng nhả tâm tàn bạo, ướt nhão tơ tả dầm dề từ ngón chân lên tới đầu tóc. Con búp bê nõn nà héo rũ, run rẩy xác xơ như sắp chết thật. Hắn hoảng hốt, ngồi xổm đỡ đầu búp bê, ra lệnh:

-Há miệng ra, há to ra và cứ hớp thật nhiều. Há to ra và hớp và nuốt. Nào, làm đi, Ừ, cứ vậy, ăn nhiều vào – hắn nói giọng võ về ra lệnh tàn phai.

Vài nhiều cặp tình nhân ôm eo ếch xà nẹo đi ngang qua, bước thẳng không hề mở mắt nhìn chút đỉnh cái sự thể ngẫu nhĩ đang phơi trần trên mặt cỏ nát nhừ nhừ. Ui hùi, hắn nghĩ, hình như lũ chúng là cái thứ đui mù què chột bất nhơn bất nghĩa tứ tung – hắn lầu bầu lúng búng rầu rĩ. Lại vài nhiều cặp nữa bước qua, bước thẳng. Cái tụi không tim óc – hắn lại tiếp tục lầu bầu.

Búp bê mà chết thật thì thật là đáng tiếc. Hoàng tử bé Xanh Tắc đã bỏ ta đi biên biệt. Còn em, mới chỉ vừa hội ngộ bất thần, thì cũng lại tới lượt em nữa sao, sự trở trêu ra đi? Quả, ta thấy ta đang lạc dần tiếng ru hời à ơi, mất tiếng kéo kệt tao vông đong đưa. Búp bê biến mất thì ta sẽ buồn biết mấy?

Hắn đưa tay lên mũi, vạch mắt, nắn nắn bàn tay lạnh ngắt.

Hắn không biết phải xoay trở thế nào thì ngay đó, bà lão còm cõi già nua xuất hiện. Bà mặc bộ bà ba đen, vá chùm vá đụp, đầu đội nón cời, tay chống gậy, vai bên kia mang một túi đệm cũ đến hơn ba thế kỷ, bước như kéo lê quá khứ xô tung. Chung quanh trước sau là váy ngắn chân dài với những cặp mắt vô hồn, những cái đầu vô cảm. Bà lão dừng lại trên cây gậy. Cả cây gậy và tấm lưng còng đều cúi xuống, hỏi:

-Mần sao vậy?

-Chắc chắn em nhỏ này chưa ăn khí trời từ ba thế kỷ rồi, đói quặn thắt gan ruột!

-Là cháu bé đó? Nhưng sao lại không khí?

-Dạ khí trời. Đích thị cháu bé đó.

Những chân dài, váy ngắn, quần jean lướt qua. Những cú ôm siết nghệt thờ quẩn lại, bỏ lại bà cụ chống người trên cây gậy, thò tay vào chiếc túi đệm cũ kỹ, móc ra những tờ bạc lẻ cong queo, rách nát:

-Con chạy ra đầu kia mua hộp sữa, chai nước, ta có chừng này. Mau lên

- Bà nói như ra lệnh và bỏ đi.

Những tờ bạc lẻ cong queo im lìm khép nép nằm gọn trong tay và hấn kịp nhớ lại, tức thì chống hông luồn vào gậm giường. Hấn xới tung thùng gỗ thông chứa đạn cối 82 ly, hấn vét sột soạt thùng các tông lương khô. Những tờ giấy bạc mới cứng biến mất như những linh hồn chết trong các hầm mộ tập thể. Những linh hồn em bé, bà già ông già, nông dân phụ nữ phụ nam tay không chạy trốn vào cái hố tập thể nông xoẹt trải dài từ rừng xuống biển, từ phố phường đông đúc ra tận miền quên hẻo lánh...

Hấn ngơ ngác nhìn một lúc bàn tay rướm máu trước khi bật dậy, co giò chạy bay tốc. Hấn chạy theo kiểu cách vận động viên đua tốc độ. Hấn vòng vèo quanh co, ngang dọc, muốn rơi rụng cả hai chân và quay về Athens, bỏ lại đằng sau cánh đồng lúa mì lúa mạch chim chóc, trên tay cầm hai vật thể lạ hoắc, như chiếc dép đứt quai và một mớ lon ống móp méo. Hấn thờ hồng học như trâu sau trận chọi toi bời hoa lá lễ hội hấp hối và quỳ xuống lay lay em búp bê. Mắt em búp bê khép, miệng mím chặt, khuôn mặt trắng bệch. Lại đưa tay lên mũi, vạch mắt, sờ ngực, giựt giựt chân tóc. Tất cả lạnh ngắt như một tảng băng trôi lạc từ Bắc cực. Hấn hoang mang đến tận cùng tan nát.

Hấn đã hiểu ra cơ sự. Tự dưng nước mắt rơi tự do, rơi lũm bũm ướt dầm dề khuôn mặt em bé búp bê, ướt dầm dề tấm thân bé bỏng của em. Hấn nhận ra hấn đã khóc. Một cuộc khóc tồn sinh chia ly, ly kỳ có một không hai trong đời hấn. Trận khóc kéo dài nhiều ngàn năm. Nước mắt thành sông thành suối, thành lũ ống lũ quét ào ào đổ xuống. Đổ xuống âm âm nhưng không tổng khứ sạch sẽ rác rưởi và bụi bẩn thế gian. Chỉ có hàng đống bầy hầy, lù lù liên kết, bám chặt tay vịn và tung hê rác rưởi muôn năm.

Hấn bắt lực và buồn bã bế em bé lên hai tay dài hơn tay vợ, thủy tổ của loài bã đậu cứt dê. Hấn bước đi loanh quanh trong nghĩa trang và đặt em ngồi trên bộ rễ gốc bằng lăng cổ thụ. Hấn nhìn em, trông chẳng khác chi Phật bà Quan Âm độ lượng độ trì.

Hết ngày rồi đêm. Đêm tắt trở lại ngày. Ngày và đêm quàng vai bá cổ bầy người dưng dưng, hú hí rửng mỡ mà không cách gì làm em bé mở mắt mở miệng.

Ban ngày, xác em bé khô quắt queo, xạm đen. Nhưng đến đêm, em trở lại hồng hào xinh tươi, bốc mùi, thứ mùi hương thơm ngào ngạt bông dú dẻ, chành rành ngoài hàng rào, như những vôi lan Hoàng Thảo trong rừng sâu. Bóng đêm và mùi hương xóa sạch những vết xạm đen khô quắt queo. Em thật tinh khiết, thánh thiện. Hấn mong sao cả thế gian này là đêm mãi mãi, là đêm trường cửu, trường lưu tồn nghi mỹ miều thánh tẩy trần gian. Khốn nỗi, cái lệnh ước muốn kia chống lại hấn và ngày lại bật sáng bạo liệt ác ôn. Xác em lại khô quắt queo đem xạm. Hấn buồn rầu nhìn em bé. Những hộp sữa và chai nước móp méo buồn bã khép nép nhìn em và bật khóc.

Suốt cuộc chết chóc lia trần của em bé, hẳn không rời xa em nửa bước. Đói đã có khí trời trong suốt. Khát đã có những giọt sương bám trên râu. Hẳn hóp và thè lưỡi liếm. Hẳn cũng tạm no trong cơn mệt rũ liệt tứ chi đầu óc.

Ngày kia không biết ngày nào, khi dàn đồng ca giun đé nổi lên, khi những cặp tình nhân chết trong nhau thật là hồn nhiên, thì em bé, mắt vẫn nhắm miệng vẫn mím chặt, thốt ra những âm âm giai âm điệu ngọt ngào từ núi cao Maya, rớt xuống:

-Em biết ơn anh vô chừng vô đối, hơn trời cao biển rộng. Anh thật vĩ đại đời đời sống mãi trong lòng em!

-Em nói cái chi nghe lạ lùng đến vậy? Ta đâu có giúp được chút nhỏ nhoi bé mọn nào cho em, cô bé búp bê bé nhỏ khốn khổ khốn nạn của ta?

-Không, có đó.

-Chính ta đã làm em lia trần?

-Không, em không lia trần và cũng không phải anh làm chết em. Em vẫn tồn tại, vẫn sống cho đến ngàn năm sau nữa. Rồi mọi người sẽ biết đến sự tồn tại của em, sự hiện hữu của em trên cõi đời này như là phép thanh tẩy cho thì quá khứ gần xa.

-Đúng, đúng. Em luôn hiện sinh hiện hữu bên anh trong cuộc gặp gỡ ly kỳ rất mực như nhiên. Nhưng mà sao em lại ra nông nổi cứ sự hiện sinh bày bày thế này?

-Không. Em không bày bày. Cái bày bày nhếch nhác nó ở bên ngoài em, sát bên em và rồi nó túm lấy em, nhấn chìm xuống đáy.

-Ta chia sẻ nỗi đau của em, em búp bê thơ ngây trắng trong ngà ngọc. Em luôn trong trắng, mặc dù cái bóng gì đó nó bao quấn lấy em, nó nhấn chìm em vào cõi tăm tối u nhược!

-Anh hiểu ra cơ sự đôi chút?

-Ta có hiểu mà chẳng hiểu được bao nhiêu.

-Anh ở đâu?

-Ta vẫn bên em. Ta cố sức hết mực đưa em trở về ngày đầu bé bỏng, nhưng ta không thể. Ta bất lực. Ta hèn kém.

-Dạ thưa vâng. Anh không thể. Em không thể. Và tất cả mọi người dưới tầng đáy xã hội cũng không thể.

-Thưa em, vậy ai có thể?

-Người có thể thì đã biến thành bốn chân và không chân từ rất lâu rồi. Họ tách biệt với chúng ta, bởi chúng ta đang bị biến dần thành nô lệ vĩnh viễn. Nhưng mà, anh vẫn chưa nói ra anh ở đâu?

-Quên. Ta vẫn cùng xứ sở với em. Bằng cơ là ta đang ở bên em đây, sát cạnh em.

-Anh nói dối, xứ sở em là Xương Rồng Bàn Chải, không ai đối xứ tốt với em như vậy. Chỉ có những người ở xứ sở tử tế mới dám đến gần em, tử tế với em.

-Em xinh tươi, em trắng trong ngà ngọc, em trong suốt như pha lê...

-Anh chưa biết gì về em.

-Thật ra thì là ta có biết, nhưng chưa hề biết được cái chi cả.

-Kể từ cái ngày bắt đầu hội nhập hội hè tung hê, hạ hòng chống mông đủ kiểu múa may đó, mấy ông cố cụ có những cái bụng to hơn vò nước, btóc dài

như đuôi ngựa, sói xám anh em đến xứ em ngắm nghía, dò dè thậm thụt. Mấy tháng sau, họ ra lệnh dân tụi em phải dời đi chỗ khác. Cái lệnh nghe như sét đánh ngang tai, vừa đang sống bỗng ngã lăn lìa trần. Dân làng rụng rời kinh hoàng tá hỏa tam tinh hồn xiêu phách lạc.

-Là thứ bọn nào vậy? – Hấn hỏi.

-Em đâu biết bọn nào là bọn nào. Cả đến dân làng cũng đâu biết họ là bọn nào?

-Nhưng tại sao chúng lại đến, rồi lại đuổi các anh em cha mẹ, làng xóm ra khỏi quê hương bản quán, đoạ lìa nơi chôn nhau cắt rún đoài đoạ vậy cà?

-Em đâu biết. Chỉ thấy mọi người thất thểu cà nhắc bước ra khỏi cổng làng, nước mắt ràn rụa chảy như những con suối âm ì ồ nổi u sầu, khổ lụy...

Hấn xoa đầu em bé, thấy bụng sôi quặn, đau nhói nhói.

-Đoàn người liêu xiêu ngã nghiêng, lê bước kéo theo những kèo cột rui mè phen giậu mục nát lúp xúp lò dò cà nhắc lác lư bên lũy tre như muốn kéo họ quay lại. Nhưng quay làm sao được? Không riêng ai. Chính em cũng ngậm ngùi cũng tội nghiệp cho ruộng vườn bị dính chặt trên mặt đất sẽ bị xới tung lên, không còn vết tích nào của tổ tiên để lại. Chúng đâu có chân cẳng mà bước mà chạy theo? Đành rớt nước mắt ngậm ngùi nhìn nhau, lòng quặn thắt. Họ đã thu hết. Chỉ ném lại một dùm tiền lẻ không đủ năm miệng ăn trong tháng. Vèo cái, hết sạch.

-Hết sạch và no và đói và khát và rách rưới meo mốc?

-Những người đàn ông uất quá, treo cổ hay nhảy sông nhảy biển tự trầm. Những người đàn bà thương chồng nhớ con, héo rữa từng ngày rồi thân xác cũng rữa ra bên vệ đường lang thang lếch thếch ăn xin. Cái đám choai choai vô công rồi nghề thì lao vào cướp giật, xì ke ma túy bán buôn, đâm chém nhau học máu mồm máu mũi để có cái nhét vào bụng. Còn em chân yếu tay mềm sao dám liều mạng liều thân đánh nhau nổi, mà đánh với ai, sao lại đánh nhau? Còn xì ke ma túy em sợ.

-Sợ là phải – Hấn kêu lên cắt ngang câu chuyện hấp dẫn gay cấn éo le bi đát cuộc trần mà cô bé đang kể.

-Đừng cắt ngang, anh – Cô kêu lên – Em không thể xì ke ma túy nên em chọn con đường làm ăn lương thiện, lấy sức mình đổi lấy chén cơm, sống qua ngày, đoạ tháng cầm hơi sau khi ba em, mẹ em và các anh chị em em lần lượt gục đói rữa tan trên đường tha hương cầu thực. Nhưng mà thật ra em đâu có quyền chọn lựa. Cái thiết chế văn hóa đậm đà bản sắc dân tộc nó chọn em. Cái nền kinh tế thị trường định hướng nó chọn em, nó đẩy em cái tọt rất chi là trơn tru vào cái lỗ hồng tối thui các thứ đó chứ.

Hấn gục gật đầu chia sẻ, tán đồng quan điểm nhất quán suy nghĩ tư tưởng của em.

Cô gái tiếp tục với giọng ngân nga thánh thót trong trẻo vô cương vô lượng xinh đẹp trần gian tiên giới;

-Từ một cô gái nhà quê, quê mùa lam lũ, chất phác thật thà rất chi nhà quê, em biến thành con đĩ cái rụp trong nháy mắt.

-Làm đĩ? – Hấn kinh ngạc há hốc mồm miệng, dòm sâu vào đôi mắt trong veo hồn nhiên thơ ngây em bé – Mà làm đĩ là làm cái mừng gì, ở đâu, cho ông bà chủ đại gia đại càng bụng phệ nào?

-Nói văn hoa là nô lệ tình dục, nhưng văn vẻ hay thô lậu thì bản chất của nó là đĩ; còn em thì bị bắt làm đĩ. Con đường làm đĩ của em nó nhiều khê, khó khăn khốn khổ gấp trăm ngàn lần đi thi lấy tấm bằng tiến sĩ, giáo sư đó anh.

-Trời! – Hấn lại kêu lên – Em giỏi quá!

-Để em kể tiếp: Trên đường lang thang đói rách, hai thằng em em không chịu nổi, chạy theo bọn cướp giết. Mẹ em vừa buồn vừa đói sinh đau bệnh và lả đi bên vạt cỏ lau. Có thằng cha đi ngang qua, thấy nhan sắc em hơi hớ bèn gạ mua trinh tiết em. Mẹ thì ở trước mặt như que củi khô, em thấy rất rõ ràng. Nhưng cái trinh tiết em dòm xuống, nó trốn tận đâu đâu. Em suy nghĩ, phân vân hơn thiệt đến nỗi cái đầu em nứt toác. May mà kịp hoàn hồn thì mẹ em đã tắt thở trên tay. Cảnh tượng đó khiến thằng cha gạ tình như cơn gió gãy ngọn tà tâm và bỏ đi.

-Em vẫn nguyên vẹn trắng trong trong gang tấc.

Nhưng mà cái may và cái rủi, tủi nhục và yên ổn và bất hạnh luôn đeo bám em lưng lẳng trên vai. Sau khi lấp vội xác mẹ bên vệ đường, em lang thang vào một thành phố lạ hương lạ hoắc. Em nhập bọn lượm ve chai, rồi bán vé số sống qua ngày cho tới bữa kia bị kẻ cướp lột sạch sẽ.

-Bọn bắt lương – Hấn kêu toáng lên.

-Sau đó ma quỷ dẫn dắt thế nào mà em lại được vào rửa chén cho nhà hàng, cốt để có miếng ăn, không cần tiền bạc. Em cần miễn siêng năng rất mực thật thà, rất chi là cật lực. Ông bà chủ thương mến em cũng rất chi là rất mực thương yêu nên cho em ở lại trong gian chứa đồ phế thải. Cũng gọi là khá may mắn. Nhưng em để ý thấy, thỉnh thoảng ông chủ mỉm cười đi thõa và dúi vào ngực em chút tiền lẻ giấu vợ. Thỉnh thoảng ông vuốt tóc em nói em chịu khó siêng năng làm lưng, vâng lời các thứ thì lên hương lên chủ không mấy hồi. Em chẳng biết lên hương là sao. Nhưng em có ý tạo ra khoảng cách qua những cú lườm nguýt của bà chủ. Em biết thân phận và giữ thế mình là con hầu kẻ ở. Tuổi ngũ tuần của ông như trái dưa hấu mọng nước. Còn ngũ tuần bà chủ thì như trái dưa khô được phun keo đánh bóng.

Nhưng mà khốn nạn... một ngày...

Cô bật lên nước nở và ngưng đột ngột giữa chừng cuộc kể đến hồi ly kỳ éo le, gay cấn.

Hấn xót xa vuốt vuốt lên mái tóc bắt đầu khô cạn sinh khí, nửa an ủi em nửa sụt sùi cho bản thân mình.

Mắt vẫn nhắm nghiền, môi không mở, bỗng em trở giọng nước nở bi thương.

-Một ngày kia... Em không thể nhớ nổi cái ngày đất trời sụp đổ đó là ngày nào, là xâm xẩm tối hay rặng đông, vì em không nhận ra tiếng gà gáy, tiếng chó sủa vu vơ, tiếng con nghé gọi mẹ. Em chỉ nhớ ông giang tay chặn ngang, sau đó một tay vừa nhét tiền vào ngực tay kia quán lấy mông em. Kinh hãi, em xô ông ra, té lăn quay xuống sàn nhà, Ông gầm lên “con mất dạy”. Em sợ quá vội quỳ xuống đỡ ông ngồi dậy. Cú đỡ sợ hãi bất ngờ khiến ông bất ngờ gục đầu vào bộ ngực em lên cơn nước nở, khiến em...

Cô bé lại tiếp tục bỏ lửng câu nói, ngửa mặt nhìn bầu trời đầy sao như thể đang cố tìm kiếm chỗ dựa, như sắp giang ra đôi cánh rộng bay thẳng về phía xa

xôi như kẻ đào tẩu, trong khi đôi mắt vẫn nhắm nghiền, đôi môi vẫn kếp chặt, và những vì sao thì ở quá xa.

Cô cong người rung lên, rung nhiều lần như thể sự sợ hãi đau đớn tột độ tột cùng đang xâm chiếm toàn thân cô gái bé bỏng. Cơ rung động nghe chỉ nhẹ hơn cái vẫy của chiếc lá đón cơn gió nhân du thổi tới, nhưng bên trong cơ thể cô lại có tiếng sôi réo như một hòn núi to đang vỡ toác, chảy ra từng mảnh dung nham lạnh lẽo trên đôi tay hắt. Một lúc sau cô nói mà đôi môi ửng đỏ vẫn khép. Hấn không biết cô đang nói với những vì sao hay đang bắt đầu thổ lộ nguồn cơn cho hấn cùng nghe có sự?

-Ông nhét những đồng bạc vào ngực em thật lâu, xoa xoa vào bộ ngực bị thít chặt bởi chiếc áo nịt chặt cứng. Bàn tay ông, ngực em và chiếc áo nịt quấn lấy nhau như nùi rơm khiến em có cảm giác toàn thân các lỗ chân lông đều dựng đứng cả lên...

Cô bé nói với giọng đều đều.

Những vì sao thì xa lắc.

Hấn thì dán mắt vào hàng cây sắn lẻ, dăm chiêu.

-... Ông bế xốc em, sải dài bước vào trong nhà vệ sinh, đóng sập cửa, khóa tay và lột trường em ra và lên cơn thú vật. Em vùng vẫy, kêu la nhưng tất cả đều rơi vào hũ nút kín bưng. Em buông xuôi, chết ngất; đến khi mở được mắt ra thì chỉ nhìn thấy máu me đầm đìa ướt át cuộn quanh người.

Em và vũng máu nhìn nhau. Hai sinh mệnh nhìn nhau lạnh lẽo, cô độc, oằn oại đau đớn không cùng. Đau đến tận cũng những chỗ được giấu kín. Toàn thân ê ẩm toàn diện, ê ẩm tới đỉnh đầu ngón chân.

Nghe tiếng lục cục, bà chủ tổng mạnh cửa toang hoác bước vào. Ngó thấy cặp mắt trợn ngược trần trần giận dữ ùng ùng thì mới hay đó là cái nhìn đã tá hỏa tam tinh, thất kinh hồn vía y như đang nhận những cái tát của Thiên Lôi. Bà ta ùng ùng tam bành nổi cơn điên có lý, lăn xả quơ cây lau sàn nhà đập tới tấp tới bờ đập nát như đập ruồi muỗi. Em tháo chạy tán loạn một cuộc rượt đuổi săn lùng thua trận. Cứ vậy mà chạy bán sống bán chết, chạy đến hụt hơi tắt thở mới ngã vật ra.

Mở được con mắt tím bầm mồng tơ, lại một cuộc tao phùng mới mẻ đắm lệt ướt mi. Đó là một cái thằng ma cô diu em ngồi dậy, dẫn em vào quán hủ tíu bên đường. Cái tô hủ tíu nóng hôi hổi kia làm cho cơ thể em hồi sinh, máu trong người chảy trở lại, rần rật. Cái thằng ma cô ấy dẫn em vào nhà nghỉ, tưởng nó tử tế cho em nghỉ, không ngờ nó lột trường và hùng hục cấu xé em như hổ đói vồ mồi. Em chết trần chết trối, chết lâm sàng có chứng cứ hấn hoi trên tấm ga xỉn màu mỡ gà nhớp nhúa, lem luốc.

Mà chưa hết đâu, tỉnh ra nó liền dắt em tới quán Karaoke trá hình, nhấn em vào đó. Em bắt phải rót bia và uống với khách. Rồi lên giường với khách, có ngày tới hai ba chục lần lên giường xuống chiếu. Nhưng tiền thì bà chủ và thằng ma cô tóm sạch, không để cho em một xu dính túi mưa móc.

-Ác ôn côn đồ. Ta sẽ xáng cho chúng mấy bạt tai, đá đít cho lăn cù lăn chiêng mới đã nư – Hấn lầu nhầu nổi trận lôi đình trong cổ họng – có thể ta sẽ truy tố theo điều 888 bộ luật sự hình.

-Anh đòi truy tố ai?

-Cái lũ cà chớn xâm hại kẻ khác.

-Không dễ đâu anh. Họ là những ông bụng to còn hơn người đàn bà mang thai, là những ông râu ria nhẵn nhụi áo quần bảnh bao, lại có ông bằng tuổi nội em, cũng có thằng chỉ mới có lông mép râu lún phún. Họ móc bóp ra, em thấy toàn đô la, tệ, ơ rô; có tên tháo chiếc nhẫn vàng chóa. Nhưng mà những thứ đó em chỉ kịp nhìn thấy chứ chưa bao giờ cầm được trong tay...

Cô em đột ngột im bật. Em khô rúm lại như hòn than củi. Hấn giật mình ngó xuống rồi ngó lên, hoang mang đến tột cùng tột độ.

Mặt trời dọi thẳng vào mắt.

Lạ, cứ hể mặt trời ló ra là cô em chạy trốn?

Ban ngày là cái thứ chi chi mà tàn nhẫn tàn bạo ác liệt với em như vậy?

Mặt trời là cái thứ hung thần ác quỷ dạ xoa chi mà hể ló mặt ra là nó nhăn răng há miệng hù dọa em sợ hãi trốn chạy trốn chết, cơ man là nỗi sợ hãi, hãi hùng khiếp vía?

Câu chuyện em kể chưa hết. Em còn giấu ta nhiều thứ chưa nói ra, chưa thật lòng thật dạ với đức vua anh minh ngài ngài điu hiu xơ xác này là trẫm, không là ta. Em chưa nói cái đám ta bà mèo mả gà đồng nào xô đẩy cuộc tồn sinh của em và cha mẹ em, anh em em và mọi người chung quanh em ra nghĩa trang nghĩa địa xó chợ đầu đường tang thương ngẫu lục đến chừng ni?

Phỏng có ích gì khi em cố tình giấu ta, cố tình giấu ta hỡi em bé búp bê trong suốt?

Đầu hấn muốn nứt toác ra làm 8 khúc rồi 9 đoạn. Toàn thân dập dềnh sóng xô gió tấp mưa sa bão bùng đọt đọt.

Hấn ngáp ngáp mấy cái, làm như là cái 8,9 đoạn đứt lìa gãy khúc kia sắp nghiền nát hấn như những cỗ máy nghiền thịt.

Hấn vô cùng mệt mỏi thần thờ. Hấn đứng lên, không ngồi bên cạnh em búp bê nữa. Em đã khô tóp, thu nhỏ lại rồi. Hấn nhún người, vung tay đá chân mấy cái đụng vào khối không khí mỏng tang phát thành tiếng lóp cốp, lác cắc... Hấn hớp một chút khí trời, liếm một chút sương đêm và nhìn sững vào thân thể

em bé, một vật thể lạ sáng ngời như một vì tinh tú sa xuống vũng bụi đường vấy lấm.

Hắn uốn bụng nhìn khắp thế gian. Vẫn vậy. Vẫn xà nẹo dính cục. Vẫn những bước chân mỗi mệp rơi rớt đờm dãi lòng thòng kéo lê trên những ô gạch màu. Vẫn những người còn thờ cúi khum thấp nhang cho những người tắt thờ. Những đóa hoa, những cánh bướm những tiếng chim trên cành cao đều đều hòa vào sự cúi gằm bươn bả tất bật tả tơi trên các con đường các loại, loạn xà ngầu hồng hộc những lo toan và mưu toan các thứ.

Hắn quay lại nhìn em búp bê. Hắn không lòng dạ nào rời đi.

Và hắn bật khóc nức nở giông bão.

Ngôi biệt thự lộng lẫy núp trong khu vườn rợp bóng cây giữa thành phố. Bề ngoài nó chỉ là ngôi biệt thự cổ, xây theo kiểu Vauban, mái vòm cũ kỹ. Ấy là cái bên ngoài chân tường mã trá choàng mắt ngựa.

Người dân qua lại, chẳng mấy ai quan tâm để ý để bụng nguồn gốc xuất xứ một khối thù lù rong rêu. Nhưng chắc hẳn là của thằng tây để lại, cũng như các công trình kiến trúc vĩ đại khác trên xứ sở Xương Rồng Bàn Chải, như các tháp các thứ của con cháu những thần Normaisơbaicadong, Campu và Naga để lại, thì cái tự hào trăm trứng đòi khôn hơn người chưa có cái tí tẹo nào, chưa có cái chi ra dáng chi chi, toàn của người khác để lại sau những trận tháo chạy cuồng phong dữ dội.

Bề ngoài là vậy, nhưng ai có số đỏ lọt vào bên trong mới kinh hãi kinh hoàng vạn điều kinh ngạc, bởi cái vẻ bóng nhoáng, lộng lẫy của trăm thức văn hóa văn minh tấp nham lộn tùng phèo các xứ sở nhảy múa, bày biện trong gian sảnh: Chùm đèn pha lê thế kỷ XIX, những chai rượu vài trăm năm tuổi, những bình pha lê, bộ trường kỷ triều đình nhà Nguyễn, tranh thủy mặc thời Càn Long, các vật dụng đồng tây Âu... Á... nghĩa là tập hợp tất cả các loại văn minh văn hóa của các quốc gia xấp tới, đứng lại cúi gằm mặt, lấm lét chào chủ nhân.

Chủ nhân đã ra người thiên cổ sau một trận đau đớn ê chề thân xác chảy ra một lớp máu vàng vàng từ ngàn ngàn lỗ chân lông, triệu triệu tế bào. Lớp máu vàng sệt ấy bám trên chần chiếu, ám vào vách tường, sàn gỗ thành loại mùi lưu cữu xú uế thổ tả muốn nổ tung đạn pháo thần công hai lỗ mũi; ruột gan phèo phổi muốn nhảy tót ra ngoài trốn chạy. Sự tình xú uế bị bít kín sau khi các loại dầu thơm rải khắp nhà.

Lễ tang chảm dứt, mùi tinh dầu thơm tho chảm dứt, bày ra nguyên vẹn cái mùi thum thum cóc chết bao trùm lấy tấm ảnh chân dung to hơn người thật, giang tay níu lấy trọn một bức vách phía tây. Tấm chân dung oai phong lẫm liệt gấp ngàn lần đám yêu ma chặn bắt thầy trò Tam Tạng: Mắt to, chân mày rậm chỏi xuể, mặt đen xỉn màu chì, áo quần giống mấy anh lính khố xanh, đầu trần, tóc dựng ngược, tay cầm hung khí các loại giơ cao... Ấy là chân dung tổ sư giáo hội lòng tong cá chốt khai sáng đạo giáo búa rìu thổ tả trối chân giáo dân xứ này.

Nhìn chủ nhân lâu, mỗi cổ mỗi mắt, mệt tim, cao máu...

Ngôi biệt thự rộng thênh thang là vậy, nhưng chỉ có hai người đàn bà quanh quẩn, một phu nhân người quá cố, người kia là quản gia, nghe đâu là tình nhân một thời ứ hự thuyền quyên bên xứ Cốt Đột, nói tiếng Bàn Chải Xương Rồng chưa sõi.

Thuyền quyên thì quán xuyến, coi sóc việc nhà.

Phu nhân suốt ngày lẩn xâu chuỗi ngọc bích có cái giá mà cả đời người dân thường không dám mơ tưởng, lẩm râm những gì không một ai nghe được. Xâu chuỗi ngày càng bóng và như càng khuyết đi chút ít.

Hai bữa nay phu nhân không thiết ăn uống chi, ngồi riết trong gian sảnh thờ trên lầu cao, lẩm bầm lẩm bầm ê a nghe không ra ca vọng cổ, hát chèo hay hát xẩm, ca trù.

Bà đang thương nhớ một quá khứ oai hùng?

Nhớ phu quân mang về ngà ngọc châu báu không thể tiếp tục mang được nữa?

Nhớ những đứa con rơi rớt dọc đường.

Nhớ đứa con hoang toàng điên khùng chi địa?

Sau cái trận cầu an thổ trạch toàn gia, chi phí cho các thầy lên tới chục ngàn, nhưng xem ra chuông mõ kinh kệ các thứ không làm sao níu kéo một chút nhỏ xíu nào cái quá khứ chói ngời ngời lúc trước, không níu kéo được đứa con duy nhất lang thang lếch thếch đầu đường xó chợ gằm cầu sân ga lộn vào đám xì ke cướp giết và cái mùi trứng thối lộn mửa kia vẫn cứ, thỉnh thoảng đôi khi, xộc thẳng vào lỗ mũi.

Phu nhân buồn và tiếc cái quá khứ ảm ảm lửa đỏ. Tiếc kẻ hầu người hạ, lên xe xuống lọng và triều triệu lời mật ngọt rót vào tai.

Bây giờ chỉ còn lại sự trống trải cô đơn.

Những ngón tay thon mềm của phu nhân không còn xòe ra và đếm và vuốt.

Ngay đến cái thằng lái xe hai bắp tay cuộn cuộn, ngực nở vòng cũng ra đi biệt tăm biệt dạng.

Bà nhớ mùi mồ hôi dầu mỡ.

Nhớ những cú nhào lộn bay bổng cung mây, bão bùng gió táp mây mưa trận trận.

Những cú nhớ làm da mặt thêm nhiều nếp nhăn và tóc có nhiều sợi bạc hơn, khác xa với mấy mươi năm trước, vốn là con gái rượu của một tay địa chủ có tiếng mà không có miếng. Gọi địa chủ, nhưng cũng chỉ lấp đầy bảy miệng ăn. Mười mẫu ở miệt trung du phát canh cho tá điền. Nhưng năm nào cũng lũng bóng vài thùng bắp, ít củ quả, mười bao lúa... vì không bão lũ thì cũng nắng hạn cướp sạch.

Khi giáo hội đẩy lên cơn binh đao, mở rộng cương vực thì mười mẫu đất tong teo đã là địa chủ ác ôn ác bá. Cô gái rượu quên phéng những bữa ngô khoai, quên phéng những hôm cha cô hứng chí cõng cô trên lưng qua làng bên uống rượu nói thơ. Giáo hội càng lớn càng phình ra thì cô quên tất quá khứ, lao vào những đêm ca hát kinh kệ liên miên bất tận. Nó cuốn hút tâm thần tâm lực cô. Cô lao vào đội cải cách giáo lý, quay theo chiếc đèn cù riết móc. Quay vòng vòng. Cô cũng la hét, cũng xía xói và không nhớ bao nhiêu giáo hữu đã ra đi không bao giờ trở lại. Đến khi kịp hoàn lại cái thần trí, thì cha cô là người sau cùng bị đóng gông giải đi như đại diện cho những kẻ báng bổ tín điều bằng những mảnh khóe, thủ đoạn gian ác trước kia là bóp nắn tá điền! Cảm giác lạnh buốt toàn thân khi hồi tưởng khiến cô như kẻ mất hồn, mấy lần suýt bị kiểm điểm, kỷ luật nếu như Y. không ra tay chuyển cô lên miền thượng du làm con nuôi cho bà cụ H'Mông, thay họ đổi tên, mang một lý lịch khác trong veo đồ lòm.

Từ ngày đó, cô lại tiếp tục với công việc mới, là diễn viên một đoàn ca múa giáo lý Núi Rừng. Nhan sắc cô gái H'Mông đã hút hồn nhiều anh giáo phẩm cao thấp, đã làm nhiều anh thân bại danh liệt. Y. nhanh tay cưới cô và biến cô thành lá cờ hiệu trong tay hắn. Nhan sắc và cái của tự có là nấc thang cho ông bò lên. Cô hân hoan với mùi mồ hôi thay đổi, cô đắm đuối với những chức vụ mới cho tới khi Y. đã có được những điều hắn muốn. Cô diễn viên H'Mông được đưa trở lại bóng tối. Y. luôn cảm thấy cô là một cô gái trinh tân mỗi khi gần gũi.

Còn cô thì thấy tình cảm rơi ra ngoài thể xác. Ông chỉ còn là chiếc gối nhồi bông bên cạnh. Cô cảm thấy trống trải với quá khứ chẳng mấy vệ sinh của mình nhưng lúc nào cũng làm cơ thể cô căng phồng ham muốn xác thịt.

Chỉ hơn chục năm sau ngày ông mất, thằng lái xe bỏ đi, nhưng nay cô không còn là cô. Cô đã trở thành một bà lão cô độc.

Có đêm bà ngoẹo đầu trên vai ghế chìm vào giấc ngủ chập chờn, dưới bóng đèn hắt ra những quãng sáng mong manh. Gió lay đập tấm rèm cửa sổ chao qua một bóng trắng, bước thẳng trước bàn thờ và quỳ xuống. Cái bóng trắng mỏng manh như những sợi khói đèn chẳng ra một thứ hình hài nhân dạng nào. Bà căng mắt và cũng chỉ là những sợi khói cổ vươn cao, lay lắt rồi tan biến sau đó.

Có đêm cái bóng trắng ngoằn ngoèo kia đến bên tay ghế, đặt lên vai bà trong cơn ngủ mê mệt bãi hoai. Bàn tay không ấm áp, mà lạnh ngắt như thỏi đá khiến bà mở choàng mắt và chỉ còn lại những sợi khói mỏng manh, chờn vờn nửa muốn dừng lại, nửa muốn lẩn tránh.

Và đêm kia, không rõ đêm nào, bà ngủ ngồi trên ghế xô pha bọc da gấu Siberia, người quản gia thì tựa lưng vào vách trên chiếc đầu gối hồng đào.

Nửa đêm anh tài xế có cánh tay cuộn cuộn, cơ bắp nổi vòng ôm cứng lấy bà, ấm áp. Chìm trong cơn đắm say sương khói như đang chìm vào hiện thực qua bản năng. Bà vùng vẫy, rên khe khẽ, cuốn siết chiếc gối ôm vào lòng.

Đêm nào anh tài xế cũng là chiếc gối ôm kẹp chặt trong háng, áp vào bầu ngực nhào xệ.

Hạnh phúc và sự trống trải trộn lẫn vào nhau như chén mắm đầy đủ các loại gia vị đặt trên bàn ăn nhưng không hề đụng dũa.

Bà, đôi khi cũng nhớ lại cái ngày đất trời sục lở khi giáo hội giao cho chồng bà ra tay trừng phạt những tay phản bội giáo lý giáo phường, từng lời kinh kệ của giáo hội ra bêu rếu, từng ném bom, châm lửa vào thành trì giáo phái ầu ơ ví dầu ví dẫu ví dậu.

Hai trăm năm chục tên phản bội giáo lý giáo hội sắp hàng tư, mặt quay về núi Bà Lù. Trước mắt bọn chúng và cao hơn chúng vài sải tay là những cuốn kinh Toàn Tập Toàn Thư, là miếng vải nhuộm màu kính nguyệt động địa te tua thiên kinh; lặc lự bên dưới là hình vẽ nguệch ngoạc mấy khúc xương voi vắt chéo, chính giữa giữa cái đầu trụi da trụi tóc nhòe trắng màu lân tinh ma quái thường lóe lên, rờn rợn trong những đêm mưa gió bão bùng.

Những thân người trắng bệch như bông gòn bay lả tả mùa gió nam non. Những mảng trắng trôi dập dềnh vất vưởng trên không. Sự chết dập dềnh trôi và chưa dừng lại sự kết thúc. Thời gian kéo dài hàng thế kỷ. Bầy người khốn khổ chịu đựng sự hành hạ của cái chết đã biết trước. Nhưng nó cứ treo lơ lửng trên đầu, trước mặt.

Mặt trời nín thở.

Mặt đất nín thở.

Muông thú cắm đầu dưới lớp sỏi đá.

Gió cũng ngừng thổi.

Mây cũng ngừng trôi.

Mọi chuyển động lỏng lẻo và rệu rạo đều đứng sượng cả lại và nín thở.

Thính giác thì vênh ra lỗ tai dài tám trượng. Thị nhãn bị chọc thủng. Quả tim

khúc khắc lên cơn nhảy múa theo cơn sợ hãi đang chiếm dụng não bộ, một cõi riêng cát cứ hò reo.

Đám người chết lặng kia không còn ra cái giống người. Họ không còn điều khiển nổi các cơ vòng hậu môn và đường tiết niệu. Chúng là những anh hùng bản cổ nông cặn bã trong cơ thể bọn họ được giải phóng, chúng tự do phóng vọt ra để tiêu diệt những tên phản chủ phản chúa phản hội giáo, ma mị lừa dối bịp bợm đã xược bốc mùi cả khu vực núi Bà Lù đang lên cơn.

Tám mươi họng đại bác chĩa vào. Tám ngàn cây đại liên chĩa vào. Bảy trăm chín mươi quả đại bác phọt ra. Cả ngàn thùng đạn đại liên cùng tung hô một nhịp. Hai trăm năm mươi sinh vật nảy lên nhảy múa.

Ốc phọt ra trắng trời.

Máu phun ra thành màu nắng quái lúc chiều hôm.

Xương thịt hát bay lả tả như bão tuyết miền Siberia.

Lửa đỏ hực những cơn nấc nghẹn.

Nước mắt Bà Lù rớt xuống thành những đợt lũ trận trện.

Đất trời lịm chết trong màu trắng tang thương.

...

Ngàn năm sau quyển kinh lại lật qua trang bằng những dẫn dụ khiến bày người như mở cờ. Nhưng khổn nổi, những trang sau không mấy sáng sủa hơn những trang trước.

Bày người vẫn tiếp tục cúi gằm, cấm mặt xuống đất như một chiếc cọc nhọn.

Đứa con chi địa vẫn biệt dạng.

Những bóng hình xưa cứ lảng vảng trong đầu: Huy hoàng và khổn nạn.

6*

Hắn khóc. Nước mắt nổi thành những sợi dây màu nước vo gạo, kéo lê trên những ô gạch lát. Những con chuột cống, mèo hoang, gián, thằn lằn, rắn mối và những hàng cột điện cúi nhìn hắn lặng lẽ bước qua, loay hoay trong đống đục ngầu lũng nhùng lẹp nhẹp, kín mít lối ra mà không thể nào nhìn thấy em bé tội nghiệp tỏa mùi hương ngào ngạt.

Hắn bật lên gào khóc than thở: Đã một lần hội ngộ bất kỳ với hoàng tử bé Xanh Tắc, nhưng rồi chàng ta cũng từ bỏ ra đi, không ngoái đầu dòm lại chút đỉnh. Rồi một lần diện kiến đìu hiu với em Búp Bê trong suốt ở một nơi chốn rách rưới kém vệ sinh đầu óc lẫn thân thể, thì em cũng khước từ cái đón đưa chăm sóc rất chi ân cần rất mực của ta mà trốn biệt. Tội tình chi ta, nhà vua mất ngai luôn vọng về cố quốc. Ta lang thang bởi ta lo thâu tóm những linh tinh lĩnh kính vô ngại vô ưu giai không ngũ uẩn về cho em buông xả trần đời. Chớ chi ta tham lam ngai báu, giành giật Tam tự kinh của em, bỗn thiện châu thân bé nhỏ?

Hắn ngậm ngùi rên rầm và khép mắt. Khép mắt và mơ ngóng về một bãi cát chạy dài tít tắp, mơ về những cây dương trụ lá, những đụn cát hoang sơ cao ngất. Ngoài kia biển vẫn đều đều vỗ những con sóng bạc đầu vào bờ đá dốc đứng. Bọt trắng tung lên những hình nhân như có như không. Gió thổi thông thốc từ khơi xa xô về với muôn ngàn hột nước mặn uồn lượn khói bay. Những sợi khói quẩn lại thành cô em bé bông, với khăn choàng bay theo gió, lòa xòa những sợi tóc đen mượt. Em một mình giữa cồn cát, bốn bề quạnh vắng. Đôi mắt em buồn vời vời nhìn về phía khơi xa. Em kiếm tìm chi ở phía đó? Hắn cũng nhìn về phía khơi xa và tìm kiếm những gì? Ôi, cả hai cùng nhìn về hướng xa lác mờ mịt đó, cùng tìm kiếm niềm tin bị đánh cắp chằng? Hắn ôm choàng những sợi khói và, cô em bé nhỏ ôm choàng lấy bóng hình nhập nhòa, lay lắt của hắn. Cả hai ôm choàng lấy nhau trong khoảng không gian bắt đầu tan loãng màu trắng đục, sau đó biến thành những sợi khói mỏng bay về phía nóc Kim Quang cổ tự rong rêu phủ kín...

Hắn ư ư, ư ư sâu não tràn trề đau đớn cô đơn, và mát mát, chẳng còn biết phương nào tìm kiếm đề huề hiệp phố với những sương khói ập òa ảo giác. Những hột nắng như sỏi xán vào mắt làm hắn tỉnh cơn mê sần sượng ngó sững vào khối hình to tướng trước mặt. Á, à, hắn kêu lên và chợt nhớ ra... chính cái gốc bằng lăng cổ thụ khổng lồ đó đã đưa đẩy ta bé em đặt ngồi tựa lưng nhưng rồi cũng bay bổng lên cung trăng, bé xốc em mang theo? Há ta là người có tội với các người, là kẻ vong ơn bội nghĩa, chỉ chăm chăm chú chú lo riêng cho cái bản lai diện mục hôi rình hôi hám này sao?

Hắn cật vấn từng sợi tóc, tra khảo đôi mắt và khùng bố lổ tai đến nỗi đầu hắn mỏng đẹp lại, mà không tài nào tìm ra một manh mối nhỏ nào về cái sự biến mất kỳ diệu kỳ tài của các em.

Ồi chiếc khăn choàng ngần năm thương nhớ lồng lộng gió chiều trên cồn cát biển khơi. Rồi em búp bê trong suốt vẹn nguyên thanh tân. Rồi chàng hoàng tử ngáo nghẽ xa lìa.

Tất cả, đột ngột đến với ta.

Đột ngột rời bỏ ta.

Ta, giữa đất trời một mình trơ khác...

Mặt trời há mồm chói lọi. Nắng dọi xuống muốn lột da. Hắn núp dưới tán cây sần lè tránh nắng và có thể nhìn khóm trúc đào rung rinh mấy bông hoa tím tím trước mặt, cách chỗ hắn nằm hơn sải tay. Khóm trúc đào nhô cao, vây quanh bởi những loại cỏ rau xanh cao ngang tầm bụng, tạo thành hàng rào uốn lượn chạy nhảy mút lỏi đi gần khu tượng sáp.

Hắn thở phì phì thè lưỡi. Chẳng có lấy một chút sương nào đọng lại trên bộ râu khô khốc. Mồ hôi rịn rịn. Hắn giơ bấp tay mút lên lớp da dầy mùi vị biển. Cơn khát qua đi.

Trời đứng sượng.

Cả khu nghĩa trang im lìm tiếng chim tiếng gió.

Hắn nhìn lên cao, một lỗ thủng tròn hun hút.

Bên dưới là một lớp không khí đậm đặc mùi vị tổng hợp các loại phô diễn thời trang cõi trường lẫn cận, bởi sức nóng ịn xuống, ịn xuống và bốc mùi tỏa ra tám phương chín hướng.

Cây sần lè, cành nhánh không xum xuê, có nhiều lỗ trống toang toác nhảy nhót đùa giỡn, bắt kể cái nắng sôi ùng ục đất cát bên dưới. Cái sự giỡn chơi nhảy nhót cà tưng cà chớn, làm hắn quên đi chút ít sức nóng, ngửa cổ ngoái nhìn cây trúc đào nhô chòm bông đứng sượng. Lá đứng sượng. Thân cây đứng dựng tư thế nghiêm, lặng chào mọi sự.

Hàng rào cỏ lá xanh, hết cái dáng ồng a ồng ọ ba trợn chọc ghẹo, mà đang chết điếng bởi một trận lũ xả tràn ra dưới chân. Một em nường ngồi thụp xuống, trực diện cặp mắt sắp bay hơi của hắn, kéo quần và phun ra cơn mưa nặng hột rong rêu phủ kín. Dòng nước tự do tự tại xả ra âm âm ồ ồ tựa hồ dòng nước tự núi cao đổ ầm xuống đáy vực. Em thân nhiên sung sướng xả, xả tuyệt vời tuyệt cú miên man cái sự sung sướng dậy sóng ba đào, tích chứa cả trăm năm từ cái hang đen thui tồn sinh nghi ngút rong rêu. Đó chính là nơi con người khóc ré bước ra, thở và nơi xì hơi bước vô, tắt thở. Lỗ huyết của sự sống và cái chết không làm hắn hồi sinh mộng寐 mà hất lên cơn sợ hãi cào xước ruột gan. Đơn giản hắn sợ sống và sợ chết, lại cũng rất muốn sống và muốn chết. Bởi vì

chính xác như nhiên là hấn háo hức mong gặp lại một cú bắt thần em búp bê và em hoàng tử và những sợi khói cuộn vòng cô em bé nhỏ. Mà cái háo hức kia đang miên man háo hức thì lại gặp một cơn xả lũ tràn trề, đường ống dẫn nước bể toang hoác năm lần bảy lượt trận đồ bát quái lẫn tẩn khiến hấn gần ngộp thở tắt hơi.

Ôi trời đất, thiên địa ơi – Hấn rên rỉ – có sao mà cô em lống bống cứ treo quả bom nước khổng lồ trên đầu ta? Em cho nó bể ra để cuốn ta và nhấn lút ta trong đồng lầy nhầy vấy nhớp? Không phải riêng ta mà cho cả đồng loại điên khùng rất mực thông minh sáng suốt của ta, trên tất cả thế gian cộng lại, gom vào một gánh phù trần?

Như thấu thị tiếng lòng nức nở hoang vu của hấn, em nường kéo quần đứng lên. Cám ơn thánh thần bốn phương tám hướng độ trì cứu nạn cứu khổ. Hấn thờ xì như vừa trút bỏ gánh nặng.

Nhưng trăm năm chưa qua hết, lại một thằng cha vạch quần, xĩa thẳng vào hàng cỏ xanh bắn lựu bụi. Những tia nước gần như chạm vào mặt hấn. Thằng cha vừa bắn vừa ư ử ca vọng cổ.

Hấn nổi tam bành điên tiết:

-Ê, thằng thổ tả kia.

Thằng cha bắn hết đạn, gài cúc, ló đầu qua hàng rào.

-Thằng dịch vật nào kêu ông?

-Đây, trắm đây – hấn vỗ tay la lớn.

-Mày là thằng nào?

-Là vua xứ Cà Ná Xương Rồng.

-Mắc cái gì mày gọi ông?

-Mây mưa ứ hự cà tang như vậy coi không đặng.

-Tè là quyền của tao, mắc mớ gì mày xĩa vô?

-Ai kêu ông tè. Mây mưa chính xác.

-Đây là xứ nào vậy? Đây là chỗ người ta trút bỏ mọi thứ rác rến, mọi cơn bực tức trong người ra ngoài: phân, nước tiểu, tinh dịch, tinh trùng mọi thứ...

-Và trút bỏ sự sống, khoác lầy cái chết yên lặng nhìn nhau.

-Mày rửa tao chết ấy à?

Gã nói vừa bay tới. Hấn lẫn mấy vòng ù chạy. Kinh nghiệm vụ thằng kẻ cướp giật sợi chuyền vàng thế kỷ trước làm hấn hoảng hồn, chạy thực mạng.

Nhưng mà hấn đâu thoát được. Thằng cha làm một cú nhảy vọt, túm cổ hấn, giật ngược:

-Trốn đi đâu?

-Đâu có trốn.

-Sao bỏ chạy?

-Chạy là sự vận động biện chứng của cơ thể.

-Biện chứng là cái cóc khô gì, hả?

-Ngu bỏ mẹ, là cái matérialisme dialectique.

-Mày học ở đâu vậy?

-Đâu có học.

-Mày không học nhưng sao nói tít tít gì đó, tao nghe mà.

-Thời buổi này đâu cần tới trường mới gọi là học. Ta học trong trong nhà cầu, ngoài bãi rác, đường phố lung tung... Nói cho mà biết, học vị ta là tiến sĩ còn học hàm là giáo sư mà cái bọn cà chớn gọi ta là tiên sư giáo sĩ đó.

-Chào ngài giáo sư tiến sĩ tiên sư. Chẳng hay ngài bảo vệ luận án ở đâu?

-Luận án chi mà trình với bảo vệ. Bỏ ta bỏ tiền ra mua. Ba mươi giây là có cái bằng đồ chối. Chính quy đảng hoàng nghe.

-Tao cũng muốn có cái bằng – Thằng cha đòi giọng, xuê xoa – Mà mua giúp tao một cái được không?

-Để chi? – Hấn hỏi lại.

-Không giấu gì tiên sư. Có cái bằng treo giữa nhà để khu phố chúng nó ớn chối; với lại để chứng tỏ rằng chúng tao cũng là trí thức hấn hỏi, có bằng cấp hấn hỏi, chớ không phải thứ ở gậm cầu bến xe, móc túi ma cô các thứ...

Ờ, nếu muốn nữa thì tao vào làm thư ký cho phường. Có nó chẳng mấy hồi leo lên chủ tịch phường rồi lên quận, tốt cái nữa lên bộ. Bộ trưởng. Nói thiệt tiên sư, tao mê các loại ghế bộ trưởng, tất cả bộ trưởng. Ngồi lên các thứ ghế dầu mỡ đó, chỉ một năm thôi đã giàu nứt đổ đổ vách, khỏi phải cướp giật, ma cô lang thang gậm cầu, đầu đường xó chợ.

-Hay, một ý tưởng hay, một tư tưởng vĩ đại. Nội chừng đó cũng xứng đáng để có tấm bằng trong tay rồi. Lên nắm quyền thì tất cả hết lang thang, ma cô, gậm cầu, công viên... Nói chung là dân móc túi homeless?

-Thưa ngài giáo sư, tao ngu dốt đâu biết lét liếc gì. Riêng khoản móc là số dzách các loại móc, nhưng mà, than ôi, chán ngấy móc, chán ngấy giật, chán ngấy làm dân rồi, làm anh hùng đường phố, đâm thuê chém mướn ngấy lắm rồi. Tụi nó truy đuổi như đuổi tà. Không may bị bắt vô đồn coi như rồi đời. Làm dân hay anh hùng lang thang đều khổ, khổ hơn trâu bò. Cán bộ tiếng là đầy tớ nhưng sướng, có phong bao phong bì, kẻ hầu người hạ, được mời bia ôm, vào nhà nghỉ, rồi xe con biệt thự, vợ đẹp con xinh, bồ nhí các loại... thơm tho như múi mít... vân vân các thứ.

-Để ta nghĩ.

-Dạ, tiên sư cứ nghĩ, có nó rồi chức gì cũng tốt cả, vào bộ xăng dầu cho nó nhảy múa tung tăng, bộ thủy điện cho đồng hồ chạy thả cửa, y tế tha hồ nhập thiết bị đồ cổ giá một lăi trăm, giao thông thì mình xây cái sau cái trước hồng, xây hoài gọi là công trình thiên niên kỷ, còn giáo dục thì bắt học sinh thầy giáo lòe đom đóm chuyện cải cách, à mà còn in bằng bán thả cửa... Cái nào cũng được, ngài giúp rồi đàn em sẽ hậu tạ hậu hĩnh.

Hấn phẩy tay:

-Ta biết, ta biết...

Thằng cha lăn tăn xum xoe ve vẩy điệu bộ. Về cô hồn trên gương mặt tự dưng biến mất. Mới dòm thì cũng hiền hậu, nhưng không giống khuôn mặt em Búp Bê thơ ngây thật thà chất phác hay em Xanh Tắc khói sương; vẫn còn chút đảng điệu đảng đúm xoe xoe ma thuật, lưu manh, xảo trá, lọc lõi, vô liêm vô sỉ lung tung lấp ló trong đáy mắt... không như em hoàng tử bé trong vắt trên trời cao?

Hấn bước đi mấy bước. Thằng cha dợm theo sau cách nửa vai.

-Em mời ngài dời gót đến chỗ này nghỉ ngơi tí chút.

-Được – Hấn nói.

Vừa nghe tiếng “được”, thằng cha vỗ tay mấy cái rồi lấy ngón trỏ và ngón cái thọc vô miệng “huýt” một tiếng dài “rét rét” tựa tiếng còi cảnh sát làm hấn tái mặt (hấn từng bị cảnh sát huýt nhiều bận vì bộ dạng râu ria luôm thuộm kẻ cướp ngày).

Hai ba tên nhếch nhác lồi thối tay chân xăm hình thủy quái đuổi thuồn luồn cạn, chạy tới khúm núm:

-Đại ca gọi chúng em.

-Kêu thằng Tám-dao-găm mang xe tới đây.

-Thưa đại ca, Tám-dao-găm đưa hàng đi tỉnh.

-Bây-a-k hay Năm-lựu-đạn cũng được, nhanh lên.

-Tuân lệnh – Chúng cúi gập mình xuống và phóng ra xa chín bước. Một thằng, móc túi lấy điện thoại áp lên mang tai ra lệnh giọng kẻ cả. Hai thằng kia đứng chống nạnh vừa nhỏ râu cầm, mặt vênh lên trời cao y như có sợi dây cước móc bộ mặt cô hồn chúng lên vậy.

Lúc sau, thằng nói điện thoại chạy lại phía thằng cha mặt cô hồn, khum người:

-Xin rước đại ca và ông anh ra xe.

-Láo toét. Ngài. Ngài tiên sư giáo sĩ, nghe chưa?

-Vâng thưa đại ca. Xin rước đại ca và giáo sĩ ra xe.

Lúc này nhìn bộ dạng thằng cha trông oai phong lẫm liệt ngời ngời, cứ y như tướng biên ải hồi cung vấn an đức vua vạn tuế.

Hấn được nâng bằng hai tay, đặt ngồi trong cái hộp kín mít hôi rình, ngó qua hai bên hông kín bưng đen thui. Nhìn phía trước, bọn người nhớn nhác chạy giật ra sau. Tất cả chạy giần giật có hàng, như ma đuổi. Cái hộp cứ vậy, một mình một cõi lướt tới, không ai dám xán lại gần hay cản đường.

Vòng vèo vòng vo không biết cỡ mấy giờ khắc, chiếc hộp “kít” một tiếng nhỏ làm hấn ngã chúi tới, chỉ chút xíu thôi là đầu hấn đập lên cái que uốn cong nhô cao phía trước. Bụng cồn cào, mắt hoa làm như muốn nôn ra những khí trời và sương đêm mà hấn đã ăn.

Thằng cha mở cửa bước xuống, vòng ra sau khom người mở nắp hộp, cúi gập mời hấn bước ra. Hấn cong người bước ra. Đầu gối va vào miếng sắt hay sống dao phay mổ bò làm hấn đau điếng, làm như trái trâm trên đầu gối hấn sắp văng lông lóc ra ngoài.

Thằng cha dìu hấn bước vào khu vườn rợp bóng cây, dây leo, núi đá, thác nước ì ò chảy xuống các hồ bán nguyệt treo lơ lửng ngang tầm mắt. Thằng cha nói nhỏ “thưa, đây là vườn Eden”.

Hấn chẳng biết vườn Eden là cái con mẹ gì, chỉ thấy âm u hoang vắng tiêu điều cô tịch, làm như rằng không có con người và sự sống ở đây. Tuy nhiên, theo thói quen, thì lỗ tai hấn nghe có rất nhiều người trong những căn phòng riêng biệt, kín bưng tràn đầy loại phân tử các mùi vị lạ hoắc.

Hấn dán mắt nhìn thằng nhỏ ở trường, cao chừng ba thước mộc, nình bụng, một tay nắm chim đáí có vòi. Thằng nhỏ cứ đáí mãi đáí mãi. Cái bụng có tí xíu mà chứa một lượng nước lớn hơn tất cả các hồ chứa thủy điện cộng lại, cứ đáí hoài không hết.

Qua một lối khác, trong hồ sen, lại một em nường lỏa thể, chỉ có một tấm khăn choàng hồ hững qua háng, như nàng công chúa H'Drah Jan Kpă ôm bình nước Bầu Trúc chúc xuống, nước vẫn chảy hoài chảy mãi chảy liên tu bất tận.

Hắn cảm thấy vui mắt.

Thằng cha dẫn hắn vòng vo vòng vèo và đưa vào gian phòng có mùi âm phủ và thiên đàng trộn lẫn, rơi rụng quanh bàn. Hai cô em đã đợi sẵn từ bao giờ, tuy không lỏa lồ phơi bày toàn diện da thịt, nhưng áo quần cũn cởn chỉ đủ che các bộ phận cần thiết, ông ọ theo điệu bộ người mẫu toàn tập khiến hai bầu vú đảo chiều nhảy nhót tưng tưng theo bước chân.

Thằng cha giới thiệu:

-Đây là giáo sư – quay sang hai em – Dạ, hai em Hồng Lan Hồng Đào.

Hắn vừa đặt mông xuống ghế nệm, em Lan Đào lộn hột nhảy tót vào lòng, bá cổ hắn hôn đánh chụt thiệt to và cười nắc nẻ, vang to hơn tiếng sấm động.

Trận cười nghiêng ngửa làm chai rượu martell trên bàn nhảy cà tưng, những chiếc ly nhảy cà tưng và các thứ món ăn cũng cà tưng nhảy múa đảo điên.

Hắn rất muốn đứng lên và tìm cách chạy trốn, nhưng cô em lộn hột ấn hắn xuống mặt ghế, dùng khăn ướt chà sát kỹ cọ giống như lau sàn nhà. Hắn cảm thấy lạnh ngắt. Hàm râu co rúm run rẩy, da gà nổi lên khắp người. Hàng triệu cái chân lông cũng sắp bật ra khỏi lớp da chạy trốn. Lạnh chết được. Hắn rên rất âm thầm. Hàm râu âm thầm rên theo.

Cái lạnh bị tác động bởi loại da thịt lạ, mùi bám lạ khiến hắn co rút lại, thờ rồn rột kin kít như người đang mắc bệnh suyễn kinh niên. Hắn nhắm mắt, lơ mơ thấy mình đang bay thẳng lên trời cao rồi bất ngờ lộn bật xuống hang sâu tối sầm, lơ mơ về sự sống tê tái và cái chết thật ngoạn mục.

Gian phòng om om sáng tối nhập nhoạng và đẩy hắn vào trạng thái tỉnh mê chập chờn ma quỷ thần tiên.

Hắn nghe giọng thằng cha, ồ ồ như cối xay lúa:

-Sao rồi mấy em?

-Ông như ngủ. Tất cả mọi bộ phận của ông đều ngủ.

-Hai em phải làm sao cho chúng nó thức lên. Tất cả phải thức.

-Rồi đại ca! Mọi thủ thuật massagesex đều dùng tất mà bọn nó vẫn ngủ, không cách nào làm cho chúng thức dậy!

Thằng cha thờ đánh rột:

-Giao vụ này cho hai em, không kết quả không xong với đại ca này đâu!

Hắn quát ken két trong cổ.

Tiếng gót giày nện lộp cộp của loại móng vuốt xa đàn.

Một màn trắng đục lênh bênh từ rèm cửa hất lên, từ từ bò, từ từ nuốt gọn gian phòng, nuốt chửng hắn, cuộn tròn như bọn âm công gói xác chết. Hắn chết trong gian phòng Eden, chết bên các em Eva cùng bày rần vượn dài cổ, thè chiếc lưỡi xanh lục phì phò. Các nàng Eva, người gục đầu trên bàn ăn, người ngã nghiêng trên thành ghế, nhưng trong tay vẫn cầm chặt ly rượu đỏ bầm; trong khi đó chai Martell há hốc chổng ngược lừ đừ ngấm hai nàng, thỉnh thoảng nhỏ ra chút nước dãi loang lổ thành đường vòng rỗng rần trên mặt bàn ăn chỉ còn những khúc xương, vẩy cá và lá cúc tần các loại.

Hắn bị các loại mùi thít chặt muốn bật nôn ọe.

Bầy rắn lồi hẳn đi vừa há họng hát, nghe như tiếng tru của bầy sói giỡn trăng.

Hắn trôi dạt dờ tựa những chiếc lông ngỗng trước mắt nàng My Châu thờ thần thất thần, tứ chi rũ liệt.

Hắn mở choàng mắt, thức dậy sau một cú mỗ trời giáng, mồ hôi đầm đìa rớt lộp độp và thấy mình đang đứng sừng sững như cây sào chẵn vệt cắm giữa đồng nước mênh mông trắng xóa trong cơn mưa mù mịt, giữa mùa gió bắc thổi thốc cơn lạnh căm căm, cắm vào đỉnh đầu, hai mang tai vân vân... các loại trên thân thể.

Bằng điệu disco và twist hắn xoay người, vặn tròn lắc lư mấy cái và văng bắn ra ngoài bằng lực ly tâm 3.800 vòng quay từ gian phòng.

Cú nhìn thấy đầu tiên là mở to mắt, to hơn khu chén ba lần để nhìn khu vườn Eden bị bao bọc bằng bức tường cao quá hai ba cái với tay. Phía trên cùng là bầy cá sấu nằm xếp hàng ngay ngắn, há mõm ngoác những hàng răng nhọn hoắt, sáng ngời lưỡi dao cạo. Hắn men theo bờ tường, men theo những hàng cây cách xa tường đến mười mét, lũng lảng những bóng đèn chiếu sáng. Ánh sáng hắt ra phía ngoài tạo thành vệt trắng tựa dòng sông lân tinh, loang loáng trôi theo chiều ngược lại.

Không biết bằng cách nào hắn thoát khỏi màn trắng đục lênh và những bàn tay của các em nương Eva xinh đẹp hơn cả vẻ đẹp của các em phù thủy răng vấu, miệng vều, mắt toét trên thế gian gộp lại?

Hắn đang từ từ thoát khỏi mùi âm phủ địa đàng.

Nhưng khi biết chắc rằng mình đang ở bên cạnh mép ria lênh bành lỏng bông thứ màn trắng lầy nhầy, thì thứ mùi kia vẫn đeo bám trên các cành cây, khóm lá um tùm có hàng lối ngoằn ngoèo chi chít thiên la địa võng trong vườn. Hắn đi tới đi lui, đi hoài mà không tìm thấy lối ra, ngoại trừ chỗ cổng chính có đến một tiểu đội các thằng gác canh đang ngủ gà gật và bầy chó béc giê luôn thè chiếc lưỡi dài chấm đất. Hắn ngó, từ xa, bầy chó và những cây dùi cui, biết ngay đó là con đường dẫn xuống địa ngục. Hắn đang rất tỉnh táo để nhận biết đó là cửa tử trong trận đồ bát quái, bèn nhắc căng thụt lui.

Bên ngoài có tiếng kút kít chiếc xe đẩy hàng rong, tiếng máy nổ lạch cạch, còi bóp bin bin. Bầy rắn đang gà gật mà thức dậy ngay lúc này thì hẳn có thể sẽ bị tóm lại lần nữa. Và, không biết chừng, lần này quần áo sẽ bị lột sạch, sẽ bị cạo lông, bị vật bị nhỏ đến thịt nhão, xương như?

Hắn đi về phía góc cuối khu vườn, ở đó có đồng rác cao như quả núi, chứa đầy các loại tinh túy Eden, loạn xà ngầu bao các loại, bông băng, giấy má, lon ống các thứ, chai lọ đủ cỡ màu sắc... Hắn ngẩn ngơ nhìn quả đồi. Quả đồi ngạc nhiên nhìn hắn. Bầy chuột cống bên dưới nghe động chui ra há miệng chào hắn. Hàng vạn con gián giỡn cánh vẫy vẫy thân thiện. Hắn cũng giỡn cao tay trả lễ. Cuối cùng thì leo lên quả núi cao đó, nhún chân giang đôi cánh xác xơ lông của tổ tiên ngàn năm để lại, vỗ lạch bạch. Tót một cú, hắn đậu trên những mảnh chai vỡ, nhọn hoắt. Tót cú nữa, đôi bàn chân đặt lên mặt ô gạch lồi lõm lề đường.

Hắn ngoái nhìn, bờ tường cao vọi vọi còn hẳn thì bé nhỏ, quá nhỏ bé như bầy cào cào châu chấu ếch ương cóc nhái rắn mối cùng loài người. Tất cả đều đang tất tả xuôi ngược trên con đường ngập ngựa các mùi thánh thần và ô tạp trộn lẫn. Đó là mùi trần gian mà tất cả mọi con người đều cảm cổ bời lội, chen

vai thích cánh hôn hít, sờ ngực, nắn mông ngủ chung, sống chung với chúng vui vẻ hả hề. Bầy kiến bé nhỏ tiếp tục ngược xuôi, xuôi ngược đen kịt dù đang lúc trở trời hay tạnh ráo, đang lúc giông bão hay nắng dọi lột da.

-Bánh mì patê chú ơi, mở hàng giúp cháu đi, chú.

-Hả?

-Chú mở hàng giúp cháu!

Cái ngữ điệu, ngữ âm nghe sao rất chi là giống với tiếng nài nỉ tang thương, nẫu ruột mà hồi nào hấn chạm phải.

-Cái thứ chi?

-Bánh mì nóng hổi.

-Vậy thì cho ta một tô hủ tếu.

-Cháu chỉ bán bánh mì thôi, hủ tếu thì cái quán xé cây dầu đó chú.

-Ta sẽ ăn một tô hủ tếu trước khi ta ăn hết chỗ bánh mì của ... gì hề? A, à bánh mì của em búp bê tội nghiệp. Mà em búp bê hủ tếu của ta đâu? Em bánh mì hãy chỉ giúp ta tô hủ tếu. Một tô hủ tếu. Cuộc đời bầm dập xương xóc là một tô hủ tếu thôi sao. Ôi chính thị nó là sự sống và cái chết và tội lỗi của con người!

Hấn rảo cẳng bước đi, hướng về phía có nóc nhà thờ nhô cao, có một bãi đất trống nhô cao như một nắm mồi tập thể phủ cỏ xanh lác lay và những hàng cây ngó trật ót. Mọi ễnh ương cóc nhái đang hướng về phía đó, và con rắn mỗi hấn cũng hướng về phía đó.

7*

Thằng cha thánh vật lù lù xuất hiện trước mặt. Chả gầm ghè mà cố làm bộ tịch nhỏ nhẹ:

-Giờ này ngài đi đâu ngoài đường, mà có sao ngài lại ra được chốn này?

-Ta bay.

-Bay? Bay bằng gì?

-Bằng đôi cánh dân tộc xơ xác của ta.

-Đôi cánh dân tộc – thằng cha bĩu môi – là cái thứ thổ tả gì vậy?

-Là từ một sai lầm nhỏ nhỏ do một chiếc nổ mà ra. Tên ôn dịch lên ngựa phi nước kiệu trốn qua khỏi quan ải mà còn làm bộ rắc lông ngỗng xuống đường khiến nàng My Châu của ta tê tái òa khóc dữ dội. Ôi những giọt nước mắt và những chiếc lông ngỗng... Sự ngây thơ nỗi dài thơ ngây và những tên thổ tả lại đẻ ra những thằng thổ tả con...

Thằng cha vò đầu bứt tóc:

-Thôi, thôi... đừng có mà lung tung lung tang nữa. Mong ngài quá bộ về lại chốn cũ cho. Xin mời...

Nói và thằng chả cặp hấn vào nách như lão tiều phu cặp bó củi khô. Những bước chân vững chắc, không vội vã. Thỉnh thoảng thằng cha dòm xuống gã. Xương sườn bị cánh tay rắn như thép ép chặt vào hông làm hấn đau. Mọi vật lướt qua mắt hấn đều lộn ngược. Những con người lộn ngược và thời gian lộn ngược trôi tuột lên cành cây, móc ngược những dãy building ném sát mặt đất.

Tới khung cửa sắt khép hờ, thằng cha liệng hấn rơi đánh bịch xuống đất. Mấy thằng gác cổng vây hấn và bày chố béc giê vây hấn và sửa âm ỉ và đưa vào gian phòng chỉ có hai chiếc ghế đầu lỏng chỏng.

Thằng cha phủ hai bàn tay như xoa, ồ ồ:

-Ngài định không làm cho tôi cái bằng.

-Có, có. Ta sẽ tìm cho nhà ngươi tấm bằng tiến sĩ đồ. Nhưng trước hết, hoặc ngươi cạo râu hoặc tỉa tóc sao cho giống Napoléon hay Shakespeare.

-Bia là ai vậy, mà sao phải cạo râu rồi lại để râu?

-Bạn ta. Ta từng tham gia đánh trận Waterloo, từng diễn nhiều vở kịch Hamlet, Macbeth các thứ với Shak. Ta cùng hai ông bạn tận tình hữu hảo hữu nghị vàng đỏ qua tận xứ Scotland uống barcadi các thứ. Cạo râu và để râu là cho ra cái giống người trí thức và rồi sau đó ngươi mang một kính trắng vào.

Gã bực dọc:

-Sao phải mang kính, mắt tôi có thể xuyên thấu lông lá các loại các em, có thể nhìn bên trong két sắt có bao nhiêu vòng vàng, hột xoàn, đô la các thứ?

-Ngươi không biết đó thôi. Đó chỉ là con mắt của kẻ gian manh, lừa lọc trộm cướp. Còn những người trí thức, tiến sĩ gà áp đều phải mang kính. Bởi vì, tất cả mọi trí thức cừ non đều có hội chứng mù hoặc sẽ bị mù chân thật. Chúng rất giỏi suy nghĩ tư duy tư tưởng này nọ nhưng thấy thì không. Trí thức tuyệt đại không nhìn thấy gì cả, cho nên cần phải có cái kính, loại kính nhập khẩu từ xứ sở lũ Chột Chột trời con đại gian đại háng rộng ấy. Kính trắng lủng lẳng trên sống mũi đích thị là trí thức rồi, nó sẽ còn che giấu những hèn yếu, sợ hãi, run rẩy trước lũ người xấu xa hèn mạt cướp giết như lũ người.

Đám này ngộ lắm đó nghe, đám trí thức ấy. Chúng chính thị luôn luôn rất ư là những con người thỏa mãn manh chiếu dưới rách xơ mướp, bị bọn vô học sai khiến điều khiển. Chúng khoái làm tay sai, khoái viết văn tự nghị quyết báo cáo báo chồn lùì tro thuê cho các tên chánh tổng lý trưởng, ngồi chằng hằng giữa sân đình hủ hợng xỏ hàng tràng chữ nho chữ tây như khắc đại liên đại bác, ra về ta đây là người học rộng hiểu nhiều.

-Cút, làm chó gì kiểu khắc đại liên đại bác, lão toét – Hấn kinh bỉ khinh khinh.

-Nè, người là chuẩn gà áp tiến sĩ đó nghe. Người phải biết cái tội nerd và bookworm luôn hả rộng hợng khi có dịp. Chỉ chừng đó thôi, không làm gì khác. Tóm lại là tội này thích được sai khiến bởi một kẻ duy nhất vô học nhưng thừa mứa ranh ma lọc lõi, vô sỉ vô liêm. Buổi đầu, họ đã trói gà không chặt nên càng trí thức thì càng hèn yếu, càng bị sai vặt và khoái được sai vặt, hỉ hả sướng rơn khi được lệnh viết các văn bản nghị định nghị quyết thuê các thứ để thỏa mãn cơn khát học rộng tài cao, luôn tự mãn về cái đầu uyên thâm uyên bác. Ta quên tên thằng cha vua gì đó, về cái nội vụ đánh rầm đó. Đám đại thần tiến sĩ nhất phẩm tứ thư ngũ kinh ngũ tạng lục phủ, vừa bịt mũi vừa khen thứ mùi thơm cóc nhái rất chi là thơm tho. Đám đại quan đầy thua xa các người, giỏi nói mà làm thì như... - Chưa dứt câu, thằng cha nhẩy vào hợng:

-Nói thật với ngài, ngài nói lung tung vung xích mạt gì gì đi nữa thì cái đầu này không chành nổi. Chỉ mong ngài sớm giúp tôi, chán cảnh gằm cầu bến xe lắm rồi. Tôi muốn làm người tử tế, làm khóm phường, trưởng thôn chẳng hạn. Trình độ lớp tư của tôi chừng đấy cũng vinh hạnh quá lắm rồi.

-Người bỏ ý định bỏ làm bộ trưởng các loại rồi sao? Không sao. Lớp tư dư bộ trưởng. Bởi vì nhà người có thừa sự lừa dối, gian manh các thứ, nay cộng thêm với tám bằng vĩ đại thì người sẽ sống mãi trong sự nghiệp, không chừng người sẽ làm lãnh tụ nữa cơ đấy.

Rất nhiều thằng trên thế gian này là thợ sơn, mổ heo, quét sàn tàu, chích đạo... các thứ mà rồi lên lãnh tụ không thấy sao? Khi đã tót vời ghế đầu, chừng đó người phải ăn gấp mười hai mươi lần, trăm ngàn lần để cho cái bụng to ra. Tất cả các quan chức đều phải bụng to, nghĩa là bụng có to mới ra quan chức thời đại toàn cầu hóa định hướng toàn tập. Muốn có bụng to, tức quan chức các kiểu thì phải ăn nhiều. Xã hội sẽ định chuẩn quan chức to nhỏ cao thấp bằng cách lấy số đo vòng bụng. Có hiểu không?

-Chút chút, thưa ngài. Ăn no quá phải gán chức, sao ăn hoài được?

-Đúng người là dân móc túi bến xe chuyên nghiệp. Người làm to và chẳng hiểu mô tê ắt giáp gì ráo trội. Nghe đây: Càng no càng ăn. Bụng sắp bể, cơm cháo sắp lòi ra khỏi cổ hợng vẫn ăn, càng phải ăn nhiều hơn. Đó là nhiệm vụ cao cả được bắt nhân dân phải giao phó. Nghĩa là tất cả mọi người dân đều phải ói ỉa ra, phải quần quật cật lực để các ngài có cái mà ăn. Sự ói ỉa là bán cơ bắp, bán chất xám từ trong não bộ trung khu, gom góp từng đồng bạc cắc để đóng vào các khoản dựng cúng cho các ngài, thì cũng giống như những tên nô lệ với chủ nhân vậy. Nô lệ và đầy tớ nhân dân xứ người là anh em máu mủ ruột thịt nhau, nên đầy tớ được nâng cấp ngồi trên, đứng trên thiên hạ... các thứ.

Còn cái sự ăn thì không bao giờ ngừng nghỉ. Khi đã quen miệng quen tay thì các quan chức lớn nhỏ không dừng lại được. Nó đã được toàn tập cài sẵn phần mềm vào họng rồi.

Nội cái vụ quan chức được xác định là cấp cao hay cấp thấp, đều tùy thuộc vào cái sự ăn nhiều hay ít đó. Tất cả các loại quan chức đều bụng to, đều ăn khỏe và tất cả các trí thức đều bị mù hoặc câm. Người sẽ cai trị bọn trí thức đó, chúng sẽ cố vấn cho người ăn các thứ. Thời đại toàn tập là ăn và mù và câm!

Gã gầm rít trong cổ họng:

-Rõ, nhưng tôi chỉ còn hai ngày thôi – rồi bỏ đi.

-Ta cũng rõ. Loại tiến sĩ gà ấp để ợt, chỉ cần đủ hai một ngày là tự nó đập vỏ chui ra, chớ lo!

Tám thân trần trụi bệnh hoạn lóc thóc theo tiếng động nhỏ dần.

Còn lại một mình, yên tĩnh, hấn nhắm mắt và chiêm nghiệm về sự sống, cái chết; về máu me xương xóc về sự ăn các loại của loài người khốn khổ, về nô lệ... các thứ. Không biết trải qua bao nhiêu khắc, bao nhiêu canh giờ mà sự chiêm nghiệm của hấn cứ rối tung lên, cái nọ xọ cái kia dính lẹo vào nhau không tài nào gỡ ra nổi. Dám chắc bọn mắt kính không gỡ nổi. Chúng chỉ giỏi nói mà làm thì không ra cái thể thống gì...

Chùng mở mắt ra, có lẽ cũng đến non nửa thế kỷ, một gã béo ục ịch áo phong quần lửng mang kính đen tóc dựng bồm sư tử, bên cạnh là con mụ tóc nhuộm vàng, môi dày hơn môi trâu miền thượng du, đỏ chót, đứng tréo chân, tay kia ngã lên vai gã béo. Mụ cũng quần lửng áo ngắn hở, bày ra bộ ngực khủng long phồng lên như đỉnh núi Chư Pao và thấy đến tận núm vú bám trên cục thịt lắc lư, đen thui. Hấn thấy cảnh quần nhau giữa bày người dính bày toàn thư toàn tập và bày người cố tổng khứ đống rác toàn tập toàn thư bốc mùi khăm khăm, đang dạng chân đứng hai đầu chơi trò bắn vào nhau. Cái núm vú con mụ là đỉnh núi Chư Pao một đi không trở lại, da ngựa bọc thây, hòm kềm và hổ nông. Đỉnh Chư Pao lắc lư lắc lư. Con mụ khoái trá.

Gã móc điều thuốc gắn lên môi, lôi chiếc zippo từ trong túi quần lửng bật kêu “tách” một tiếng như lẫy cò súng lục. Không thấy lửa nhưng đầu điều thuốc sáng rực, khói bay ra hai lỗ mũi, nhô ra vài sợi lông đen, thành vôi như vôi rồng.

Hấn liếc nhìn chiếc quần lửng, nhìn những sợi lông râu chân, đen thui lửa tủa như rừng rậm Amazon. Gã có kiểu dáng giống những tay Việt kiều và những thằng Tây ba lô. Bọn họ đều mặc quần lửng áo phông, lôi rún hở ngực tung tăng trên đường phố, trong các đền thờ miếu mạo, chùa chiền, nhà thờ, thánh thất các loại đến là báng bổ rất ư chi là cung kính coi thánh thiện thánh thần các thứ chỉ ngang vai phải lứa!

-Thằng kia đâu? – gã hách dịch hỏi.

-Thằng nào? – Hấn hỏi lại giọng kẻ cả.

-Đù má, mày là gì với nó?

-À há, thằng tiến sĩ gà ấp ra đó hả? Bạn ta, camarade, ô là là, my friend.

Hấn là một tiến sĩ đang bay lên chín tầng mây cao thăm thẳm hoặc cũng có thể đang chui dưới gầm cầu ống cống để nghiên cứu và chiêm nghiệm về tư tưởng ăn, nghĩa là tư tưởng nhất quán giữa tri và hành, tức có thực mới vực được đạo. Đạo ăn. Hấn là trí thức tầm cỡ ở xứ này đấy.

Nghe nói, gã ngửa cổ cười ằng ặc, cười đến độ chiếc kính đen trên sống mũi cũng phải nhảy lật bật vì nỗi sợ hãi tiếng cười ma quái gai góc chủ nhân. Chờ cho gã ngưng trận cười tả tơi điên đảo, hắn toan tiếp lời bỏ dở, nhưng gã kia giờ tay chặn họng:

-Nè, đù má nghe rất giống luận điệu Khổng Tử.

Hắn mừng khôn xiết, bởi có người nhắc đến anh Khổng. Và, chỉ chút xíu thôi là hắn bày tỏ cảm xúc bằng cách nhảy tung lên khỏi mặt ghế đầu, theo kiểu nhảy của bày cào cào.

-Đó, đích thị anh Khổng là hạng xoàng xĩnh vĩ đại có một không hai trên thế gian này, trong cả hàng tỉ năm ánh sáng, cả tầng vagabond thượng hạng ngoại hạng. Anh Khổng cũng vagabond, cũng hạng ngoại hạng thượng cả tầng thượng đẳng.

Nhưng thật tình, lòng ta không ưa ông ấy chút nào, trông ông ta giống với những tay bán nhang thời công nghiệp hóa, hiện đại hóa thị trường định hướng chủ chứa ổ rơm cuồng dâm cuồng tín và cuồng sát nộ khí xung thiên lôi đình hạn hán trận trận toi bời hoa lá. Ông mang mớ chữ nghĩa suy diễn suy nghĩ lảm càm càm cả chớ chớng xâm lược, nhốt vào máy tập dày cộp, đại loại như toàn tập, cứ gọi nôm na là toàn tập thượng cổ đại mịt mờ, đi rao bán tứ xứ, từ nước Lỗ qua Tề qua khắp chốn chốn nhân gian, mà có ma quỷ nào chịu mua, lại bị lão Tần ác ôn côn đồ hung bạo, cướp giật ném vào những nơi ô uế, nhúng nước bẩn và rồi mang đốt trên ngọn lửa rừng rực dâm bôn.

Nhà người có biết không, sau khi lão Tần tắt thở nghĩa là không còn thờ nữa, thì đám bá đạo và vương đạo nổi lên như giặc châu chấu bọ chét, thậm thụt và bí mật ngoéo tay nhau móc ngoặc, lôi cái tư tưởng toàn thư toàn tập nhất quán thiết lập cái đẳng cấp có trật tự xã hội, có trên dưới rạch ròi, có phục tùng tuyệt đối kia, âm thầm và âm mưu cho vào nghị quyết không văn tự để cai trị dân.

Sự thành công của đám bá đạo bá láp toàn thư là thò bút lông sửa vài chỗ, thay vài câu để đào tạo ra một bày cừu trí thức cận thị và vẹo xương sống, mang râu đội mũ xoay tròn quanh thằng cha tổng khậu bá đạo khư khư chặt khư trong tay thanh bảo kiếm của các đấng thượng hạ đẳng thần tiên vương trao lại. Thanh bảo kiếm là cái trục của chiếc đèn kéo quân, còn bọn cận thị vẹo lưng thì xoay vòng quanh những hình nhân rúm ró dị dạng méo mó kinh dị.

Rồi thì thằng cha này dùng cái tư tưởng bảo tấp mưa sa đầm đìa ướt hột kia xách động đám dân ngu khu đen dấy lên làm anh hùng, tựa tựa như anh em Lương Sơn Bạc, giật lấy thanh bảo kiếm. Cứ xà quần xà quần như vậy suốt mấy ngàn năm, xương chắt cao ngút trời, rồi hóa thạch đội thành những ngọn núi cao Ngũ đại danh sơn; máu, cứt mũi, dãi nhớt trăm dân thành sông Hoàng Hà, Dương Tử...

Rồi đến thời đại-cách-hóa-văn vãng bệt ra cái tư tưởng cuồng vĩ của anh Ma Ri Sên cả đời không đánh răng súc miệng, bị hoa liễu giang mai mãn tính lại ầm ầm ra lệnh cho bọn tiểu quỷ xông vào các nơi các chốn anh Khổng cư ngụ, lôi cổ lão trượng phu "quân sử thần tử" cột lưng lẳng trên ngọn cây, đốt lửa chín tầng, lại dùng cứt sắt quai ra hai thứ vật lạ trần đời, cùn rĩ sét set, đập cửa đập cửa toi bời hoa lá đến nát tan đời cô Lựu.

Cái toàn tập toàn thư thời đại-cách-hóa-văn đã đề ra lũ hắc vệ binh, mũi thò lò lòng thông, ở trường cuồng điên gào thét, đập vỡ tất cả những gì ở trước mắt chúng. Lũ nít ranh ấy như cào cào châu chấu, tới đâu thì đồng cỏ cây cối sạch sẽ, cùn sứt... thiếu chút nữa là chúng xông thẳng vào chỗ anh Ma Ri Sến đang ôm em cave dưới ao nước ùng ục sôi... mà vật... lông!

Sử đời sau chép lại rằng: Để thống trị thế giới thì cần phục chức phục trang cho anh Khâu, công khai phục hồi nhang khói mù mịt tầng không, che lấp mọi vật; công khai và âm thầm xây cung điện nguy nga khắp nơi nơi chốn chốn, từ hang cùng ngõ hẻm sức nức mũi phân dơi thơm tho nôn mửa nôn ọe cần thai chí đến những nơi núi cao biển sâu; lại sức cho muôn dân lên núi Ngũ đại sơn xẻ đá tạc tượng đặt đứng ngồi lổn nhổn trong khắp các cung điện nguy nga lũng lảng mạng nhện. Trên thế gian này, chỗ nào ngậy ngô khờ dại là a lê xô tiến lên mang tới đặt làm biểu tượng, đánh dấu cột mốc về sự có mặt hiển nhiên con nhà trời trời đánh thánh vật đến như tử mà không chết hết, lúc nhúc âu ca muối mòng Năm Căn Cái Nước chí đến Mèo Vạc Tô Thị đầm đĩa nước mắt nước mũi.

-Đù má, ông đông dài, cà kê cái con mẹ gì mà tôi chả hiểu mô tê muối hạt muối tiêu gì cả?

-Người làm sao mà hiểu, bởi người bị đám cận thị vẹo lưng đặt lên chiếc võng kết bằng toàn thư ru hời ru hởi rồi, hồn xiêu phách lạc rồi, đâu còn biết ngõ ngách chun ra?

-Mẹ kiếp, nói phét.

Con mụ môi đỏ tóc vàng, chun miệng:

-Hơi có lý đó bồ tèo.

-Lý với lẽ, đéo biết. Mà này, sao ông ngồi đây, sao lại ra có sự này?

-Có sự là có sự gì – Hấn gắng lại.

-Ờ, hả. Là ông vừa như thằng ăn mày móc túi vừa như một kẻ du côn rất mực trí tuệ điên khùng ngoại hạng!

-Nói cho mà biết. Ta đây con nhà nòi từ thuở khai thiên lập địa hồng hoang. Ta có mặt trên xứ này trước cả vua Hùng lẫm liệt anh minh vạn đại. Ta có hơn ba ba ngàn sáu trăm sáu chục có lẻ, mẫu đất châu quận, thuộc loại thượng đẳng điền đẳng sở và trăm rưởi đứa con, chưa kể số con hoang rơi rớt trong các ngõ hẻm tối thui, trong rừng sâu, biển rộng và các em nương đang cần thai mấy ngàn năm chưa đẻ vân vân các thứ.

Thằng cả nhà ta, sau khi mãn hạn quân dịch, ta cắt cho nó trăm rưởi mẫu ở phía bắc thị trấn Tà Cơn, rồi lần lượt mấy đứa khác đẳng đẳng nhưt phần. Khốn nỗi thằng nhóc ranh, tinh ranh ma mãnh thổ tả nhà ta cảm tình con dê cổ cụt, nó tổng tháo của cải cho cái sự lên giường xuống chiếu chảy tràn tinh dịch hôi tanh.

Hồi nó đi lính đánh đố chế độ xâm lược đế quốc đế mèo, theo tinh thần quốc tế anh em ôm hôn, lác lác, nó léng phéng hết con nhõ hỏa đầu quân tới em y tá, rồi chị vợ thằng chỉ huy, thậm chí đến cả bà già góa chồng do ăn đạn từ trời rớt xuống... Mỗi ngày nó không làm chuyện đó chắc cái đầu nó nổ tung như quả đạn cối 82 ly, với lại do bộ bầu diu của nó phải to hơn cái thúng và là cháu trăm đời của thằng cha cố tổ Lao Ái nên phải vậy đương nhiên lý lẽ cà từng cà tang chú dê đầu đàn.

Nó cai quản phần đất đó như chim sỏ lồng, bao nhiêu đàn bà con gái Ba Na Ê Đê Chăm H'roi Mường Mán Lô Lô Kinh Thượng... một nhà nó đều đều ngửa ra mà con nào cũng không la làng, chỉ có tiếng rên rầm loài giống cái mùa động dục. Nó biến mấy chục mẫu đất thành khu Eden nồng nặc mùi tinh khí. Hết khoai ngô thóc lúa, dê bò lợn xè chí đến gà mới khay mổ... nó nghĩ cách vén hàng rào kẽm gai khiêng đồ hộp của tụi GI, có khi khiêng nhằm cả thùng đạn M79 tọng vào nhà mấy con mụ trời ơi để làm cái chuyện trời ơi thỏa chí tang bồng hồ thi mưa móc tinh trùng...

Thằng cha Lý ở khu giáp ranh, có đến ngàn lần mẫu hơn nó, biết tổng cái máu mèo mả gà đồng Don Juan và Zorba thằng nhỏ. Lòng tham từ thuở ông Bành Tổ nhà nó nổi lên, bèn kêu nó qua nhà chơi, đãi rượu nhân sâm Tây Côn Lĩnh và thai bào ở các bệnh viện phụ sản Qué Dương dành riêng cho quý phu quân. Loại rượu độc địa hổ mang rắn rít bò cạp này làm thằng nhỏ dựng đứng lên. Lão Lý nở nụ cười phần tư miệng, vác con xắm a hoàn ném vào lòng. Nó títt mắt thấy nhà ngói như nhà tranh, không cần kiểm tra dòm ngó, cứ coi như con xắm a hoàn mặt mũi cũng sáng sủa, các bộ phận cũng đầy đủ không thiếu, bỏ qua chi tiết các thứ ở mông đít toàn ghẻ ngứa và lác đồng tiền như hoa văn trong đền thờ bác vagabond homeless toàn thư.

Lão Lý khui trúng máu thằng nhỏ, nó nhắm mắt phang tới, bất kể trời đất. Vậy là sụp lưới lão. Đợi cuộc mây mưa sắp tàn, lão lôi sợi gân trâu thiến nấu chung với bím tóc, trói cứng hai đũa lại, mang tờ văn tự bằng da dê viết sẵn rằng, nó phải nhượng lại cái ao nước ba chục mẫu và hòn giả sơn sát mép, có nước chảy ào ào như thác nước thật. Không ưng lão la làng nước quốc tế anh em rằng nó hãm hiếp con gái vị thành niên nhà lão, mà nếu căn cứ vào luật hôn nhân của Toàn tập, chắc chắn nó sẽ bị hoạn và cắt đứt quy đầu trước khi mang ra pháp trường xử trảm. Mẹ đời thà mất đất chớ mất bộ tinh hoàn và đầu chim thì lấy gì gáy, khạc nhổ đờm dãi, giống nòi mèo mả tiêu vong là cái chắc trăm rưỡi phần trăm! Nó nghĩ ba mươi giây nhanh gọn và vui vẻ hỉ hả thò tay điếm chỉ và ký cái rột, ôm con xắm lặn hai vòng xuống ao nước tiếp tục cuộc làm tình bão táp giông gió, đến nổi nước trong ao từ màu trắng đục đờm dãi nhớt nhau, biến thành trong leo lẻo.

Chỉ một nhát nhỏ sượng rên hóa mù và phình phờ dục dẫm, cái lão Lý trời đánh ó đâm có trong tay cái ao bơi tám mươi trượng diện tích và chục mẫu đất thuộc loại thượng đẳng điền, nhưng cũng chưa nhằm nhò gì, so với sau đó lão khám phá ra cái sự cố nước ao từ đục sang trong.

Nghe tới đoạn chuyển hóa sinh học vụ ao nước, gã lại há họng cười một trận bom nổ thiếu điều đứt hơi. Con mụ cũng cười, nhả hàm răng trắng ớn, nước bọt phun ra phèo phèo.

Đợi trận cười tạnh ráo, gã nói:

-Ngu có nòi!

-Ai ngu? – Hấn hỏi.

-Thằng con nhà ông và cả ông.

-Công nhận. Nó là thằng đại ngu.

-Tới đó là chấm hết, dù má chỉ vậy thì hay hơn gì mà kể?

-Ta không rõ sau đó, bởi ta đã thăng hà. Mãi đến hơn hai trăm năm sau, sử nước Đại Vê chép rằng: "Có được phần đất không phải mất nhiều công sức,

Lý hăm hờ đi tìm Cao Biền thỉnh cho được sợi lông mọc từ bẻm râu cái về cắm xuống các luồng lạch đòi nương các thứ để phân định cương vực.

Lý bươn bả rông rã cả ngàn ngày dầm mưa dãi nắng, cứ bước tới một bước thì thụt lui hai bước rồi quỳ sụp xuống vái lạy sự tổ, bất kể nắng mưa hay bão tuyết rơi trận trện! Cảm kích trước tấm lòng thành đi cầu bá đạo của Lý, Cao Biền đỡ Lý đứng lên, dắt tới chỗ bày trâu hoang dã miền sơn cước, đang trong mùa giao phối, đưa cây gậy cỏ cú lên chỉ một phát, lông rụng ra cả đống. Lý cảm động chảy nước mắt, lạy tạ rồi chạy ào tới hốt bỏ vào vạt áo. Cao Biền bèn ban cho con điều xơ xác lông chớ Lý và đống lông trâu về cố xứ.

Tới nơi, Lý rang lệnh trên chiếc chảo dầu sôi ục ục, sức toàn dân đình nam nữ phụ lão ấu ngày đêm cắm lông bao quanh phần đất (có chỗ lén nói rộng thêm ra đến ngàn thước mọc). Xong xuôi Lý lên kế hoạch, mở ra khu du lịch sinh thái sextour, đưa hình ảnh lên mạng trời con quảng cáo. Bọn Tây Tàu ba lô các thứ ùn ùn kéo tới, nhảy ùm xuống ao nước bơi lội thỏa thích như rái cá. Toàn thân, chỗ nào cũng được xoa bóp, nắn thọc đến mê mẩn... Tiền bạc lão Lý thu về chất cao như quả núi... Thằng bán đất đứng bên kia, tâm thần bán loạn, mê mẩn đến chân tay bủn rủn, bèn tự tay viết tiếp một văn tự khác, ký bán tất cho Lý để được thỏa thuê bơi lội trong cái ao đục lênh tanh tưởi mùi khí mốc...".

-Sử chép tới đó là hết? – Gã hỏi.

-Ta đọc tới chỗ tanh tưởi mùi khí mốc thì thấy mờ ngoặc ghi mấy chữ ngắn ngủi "còn tiếp, xem hồi sau sẽ rõ".

Mụ tóc vàng quàng cổ gã, hôn đánh chụt lên má, nói:

-Đặt vé tới đó đi bồ tèo. Tao rất thích!

Hấn chen vào:

-Cho ta quá giang với.

-Để chi – Con mụ hỏi.

-Ta không xuống cái ao đó đâu, chỉ đứng xa xa ngắm phần đất của tổ tiên cho đỡ nát lòng.

-Ô kê... – mụ nhảy căng và gào lên.

Hấn cũng nhảy căng lên.

Gã nghiêng răng quát:

-Thôi đi, đủ rồi. Đù má, giờ thì mày hãy biến đi.

-Đi đâu – Hấn hỏi, ngạc nhiên.

-Kệ xác mày, đéo biết. Vì đây là nhà tao. Tao không muốn thấy bản mặt diên đại trí trá của mày.

-Ngươi là ai mà...

-Tao là con trời. Cút xéo ngay.

Nói và hấn lấy hết sức, tổng hấn một cú đạp trời giáng vào bẹn sườn. Hấn lao đảo, xoay vòng như gà mắc toi và bắn vọt ra khỏi cửa. Hấn bay là là chấp chới như con chim bị đạn, bay ra qua những cây kiềng có bộ lá lưới kiếm sắc, qua hàng cây cúi khum, qua vòm lá kín nắng và bay tọt vào góc phòng chất cao những thùng các tông. Ánh sáng lờ mờ khiến hấn không thể nhìn rõ mọi vật.

*

Hấn ngồi thu lu trong góc tối, và đang lúc chịu cơn đau rát, toàn thân ê ẩm thì từ cách đó ba trăm dặm lông tay có tiếng nhỏ to tí tê giọng con gái.

-Từ ngày cây dứa ở xứ em mọc ra ba ngọn thì cả xóm cứ tiêu điều, tàn lụi dần, tiêu điều, xơ xác. Những người nghèo quá, bỏ xứ ra đi thì sống dật dờ, nhưng những người ở lại thì phải bám vào mảnh đất còn sót lại đẫm chua phèn, làm thân trâu cày cho mấy ông đầy tớ, bọn hoạn tài, bừa đời bừa no, thăm lăm chị ơi.

-Chỗ kinh Xáng của mình có hơn gì đâu. Bà con cứ mang ruộng đất bán dần mòn cho mấy nhà giàu dựa hơi cạp, cho các quan lớn nhỏ, khi hết tiền quay lại ở đợ trên mảnh ruộng của mình.

-Em không biết lần này có qua nổi không.

-Bộ đã nhiều lần rồi hở?

-Dạ, lần thứ hai. Đạn trước em thiếu gần hai ký.

-Mình thì mới lần đầu, nhưng thoát được thì cứ thoát. Khổ nghèo là một lẽ, nhưng mình ớn cảnh lấy phải thằng chồng cờ bạc, say xỉn tối ngày về nhà nắm tóc nắm tai đánh đập, tra khảo tiền bạc. Lấy chồng Đài, chồng Hàn hay Tàu... có nhục thiệt đó, nhưng dù sao cũng có chốn nương thân nếu như gặp được chỗ tử tế. Với lại mình mong kiếm ít khá đỡ dần cha mẹ, cất lại căn nhà dột nát. Thiệt ra mình cũng nghe nhiều người nói qua các nơi đó, cái cảnh bị đánh đập hành hạ không hiếm, có khi bị bắt lên giường với nhiều người cùng máu mủ!. Thôi thì cứ phó thác cho số phận. Mình thấy lấy chồng “ngoại” cũng y như đi làm đĩ, ở đợ, nhưng mà làm đĩ ở đợ xứ xa, chỉ có một vài thằng ở một nơi xa lắc, làng xóm chẳng ai hay biết, đỡ xấu hổ.

-Em cũng nghĩ vậy, nhục lắm nhưng phải cắn răng mà chịu. Phận nghèo mà chị. Em phải thức hôm dậy sớm làm trăm thứ hầm bà lằng, giữ lại nay một ít mai một chút mới có đủ để mua đồ đó chớ. Vậy mà cũng không lọt, về đến nhà mới hay tụi nó ăn chặn ba trăm ngàn. Hỏi lại nó kêu tỉ giá rớt xuống. Thôi kệ. Có hai trăm đi chuyến này coi như cả đời sa một lần vào sòng bài. Được thì phước nhà, mất thì trở lại quê làm thân con mọi, ở đợ tiếp! Sống chết giàu nghèo đều có số, rồi khi chết cũng tan ra đất ra bùn thôi.

-Tội nợ gì mà những tội nhục ê chề cứ trút vào đầu dân quê tụi mình?

-Chị nói nghe mắc cười. Nghèo mới ra nông nổi này, chớ giàu có ai đi bán thân cho tụi nước ngoài!

-Mình nghĩ là... – câu chưa trọn thì dừng lại đột ngột.

Có tiếng lào xào từ cửa chính. Bốn người đàn ông dẫn theo hơn chục cô gái khác. Tất cả đều áo bà ba nón lá, rụt rè, khép nép đi rón rén như thể nếu bước mạnh sẽ làm vỡ hay mài mòn những ô gạch tráng men bóng lộn bên dưới.

Gã mang kiếng đen áo phong quần lửng lúc nãy cao giọng:

-Tất cả đứng lên, dựa sát vào tường.

Các cô gái lục tục đứng vào vị trí, vai người này tì lên vai người kia làm chỗ tựa. Một bên vai mỗi cô vừa như điểm tựa vững chắc vừa là sự yếu đuối run rẩy phải có chỗ nương vào.

Gã dùng chiếc ba toong đầu nạm bạc, nện lộc cộc xuống sàn:

-Đứng xê ra, người này cách người kia nửa thước.

Cái khối yếu đuối và mạnh mẽ kia chuyển động tuyệt không gây ra một tiếng động nhỏ nào.

-Được, được – Gã quay lại ra lệnh cho con mụ tóc vàng – Bật đèn sáng lên.

Đèn đóm sáng choang. Khuôn mặt các cô gái như nhuộm nước vôi. Gã quay ra nói nhỏ vào tai một tên cao lẳng không, phát ra những tiếng ô kê ô kê.

-Bây giờ chúng ta bắt đầu – Gã cao giọng – Tất cả bước tới trước hai bước. Các cô đứng đây, đều qua bước cân đo. Nói chung đều đủ tiêu chuẩn về chiều cao, cân nặng. Quan trọng nhất là bước này, ông chủ đây – Gã chỉ đầu gậy về phía người cao lẳng không – sẽ kiểm tra ngực và “bộ phận” các cô. Người nào núm đen, vú nhão sẽ bị loại. Riêng kiểm tra trinh tiết, ông chủ cũng sẽ đích thân. Người nào thâm đen hay tím tím, “nô he” cũng bị loại. Ai trúng tuyển, ông chủ sẽ làm hồ sơ, lo thủ tục kết hôn tức khắc. Sau lễ kết hôn mỗi người sẽ nhận hai ngàn đô tại chỗ. Còn tiền ký quỹ hai trăm sẽ không được hoàn lại, kể cả các trường hợp bị loại, vì đó là chi phí cho các loại giấy tờ, tổ chức... này nọ.

Cái khối bất động lúc này, giờ mới có chút cục cựa như bầy sâu, trong yên lặng. Không khí nặng nề đè ép sát ngực các cô đến ngạt thở. Chỉ có những cái liếc nhìn nhau, những bàn tay mò mẫm nhau không nắm tới, những tiếng nấc không bật ra khỏi cổ. Tất cả mọi thứ đều bị trói chặt và cảm giác thì co rúm lại, tê liệt toàn não bộ.

Gã kính đen bồm sử tử, giơ cây gậy lên, huơ một vòng trong khoảng không gian nhỏ hẹp trước mặt gã, rồi cúi người đưa tay ra hiệu mời gã cao lẳng không. Gã nhoẻn cười, bước uốn cong như con báo vờn vập, giỡn đùa với những con mồi đang nằm trong móng vuốt. Gã dạo một lượt trước mặt các cô, ra lệnh:

-Tất cả cởi hết quần áo ra!

Khối bất động nhúc nhích. Đó là cú nhúc nhích của loài sâu đo trên mép lá không biết đâu là điềm đến.

-Cởi hết ra. Không còn thời giờ đâu – Gã hét lên,

Các cô lấy bầy cởi cúc áo, kéo chiếc quần. Những động tác ấy kéo dài tê cóng. Áo quần cũng tê cóng cuộn lại nhưng không che nổi các bộ phận trên cơ thể.

Gã hét lên, lớn hơn:

-Ném xuống đất, đứng thẳng người lên.

Những chiếc xú-chiêng, xì-líp là những vật tội nghiệp cuối cùng rớt xuống. Các cô ngơ ngác nhìn vào các khoảng trống như che giấu sự xấu hổ, nhục nhằn; một tay che ngang ngực, tay kia che phần háng. Nước mắt ngân ngấn, cả người nổi da gà. Cái khối trắng trắng nhấp nhোang kia đang chết lịm dần.

Gã lẳng không bước qua một vòng hàng ngang các cô đang cục cựa sắp dính cục vào nhau. Gã lúc lắc đầu rần hồ mang lướt qua từng bộ ngực. Gã đưa tay nắn bóp, xoắn xoắn núm vú. Gã cúi sát để phân biệt màu sắc trên lớp da. Hết phần kiểm tra ngực, gã lôi ra thước dây màu đỏ chói mắt đo vòng hông, vòng ngực... Mỗi một cái chạm nhẹ như thẻ con rắn đang trườn qua người. Tất cả đều co rúm lại. Gã tiếp tục bắt các cô dạng háng để phân biệt màu sắc. Gã sẫm soi như người ta tìm sạn trong rá gạo, tìm vàng trong đụn cát cao. Mắt gã dán sát vào háng đến nỗi những túm lông chấy ngùn ngụt, ngón chân tay co quắp như kẻ động kinh...

Nước mắt từ chỗ bức tường các cô gái dựa lưng chảy xuống, chảy loang lổ ngoằn ngoèo trên mặt sàn, chảy xuôi theo tới tận góc phòng, nơi có những

chiếc thùng các tông, nơi hắn đang co người lại để không lòi ra ống chân khẳng khiu.

Dòng nước chảy có màu và mùi vị của bùn đất, gốc rạ, cua ốc... lênh láng sông suối hồ biển.

Hắn run rẩy cong nhỏ hơn nữa trong thùng các tông, bụng mặt nhắm mắt và nôn ọe đến trào cả cả mật vàng mật xanh.

Chất lỏng nôn mửa và những dòng nước mắt kia trộn lại, tức tưởi chảy dài.

Đầu hắn như sắp vỡ tung. Hắn sắp chết, sắp trôi tuột xuống ống cống rác rưởi tanh ngòm giữa căn phòng bóng loáng và nhộp nháp, giữa xứ sở nhộp nháp bày đầy hoen ố rữa mục tanh hôi, nhấn lút bày người bé nhỏ xuống tận đáy bùn đen.

Hắn và các cô gái đang chết từ từ, không một tiếng kêu, không dấy dựa giữa bầu trời thủng lỗ và gãy khúc, nham nhở, dầy mùi.

Không biết đây là lần thứ mấy ngàn hắn bị ném ra đường.
Hắn bị ném như người ta ném con cuốn chiếu cong tròn, bằng tất cả sự ghê tởm sinh học.

Hắn lăn lông lốc. Lăn theo hắn còn có chiếc ô đồng thau, sần sùi, hoen rỉ.

Hắn dòm chiếc ô thấy sao giống mặt mũi của ai đó, hình như là bảo vật thời Quốc Tổ gom đất con cháu quần tụ trên mảnh đất được dự báo sẽ hứng nhiều tai ương, và lượm lên.

Hắn lượm lên, ôm trong tay mà đầu thì ong ong những lời dận dò của tổ tiên.

Đầu hắn đau nhức và bước chân thì khập khiễng xiêu vẹo.

Nắng dọi xiên vào mắt. Hình như vừa mới sáng mà cũng như đang chiều xuống.

Hắn bước. Thất thểu.

Lúc này hắn cảm thấy đói, đói đến cào ruột, quặn thắt.

Lớp không khí ẩm mốc trong thành phố có mùi tanh đến lợm giọng và tự do tự tiện, không mời mà cứ hồn nhiên lọt vào miệng hắn đau đớn há to.

Cơn khát đốt cháy cổ họng, nhưng không có hột sương nào dính trên râu.

Hắn thiếp đi trong cơn khát và đói đập dềnh hành hạ.

Hắn nằm chèo queo trên băng ghế trạm xe bus. Một tay kê dưới đầu làm gối, tay kia thọc vào trong quần giữ hơi ấm. Hắn cảm thấy hơi lạnh lạnh ở hai ống chân và vành tai ngửa lên vòm mái che. Có hai bóng đen tiến lại. Một trong hai người đưa tay lắc vai hắn. Người kia ngáp một tiếng dài thậm thụt sực nức mùi mỗi mệ, chán nản, uể oải. Bàn tay thô chạm vào người, nhưng cất lên giọng ai oán thê lương.

-Cũng loại khổ rách áo ôm, mò rác, hầu cơm. Chẳng có gì.

-Thôi, để cho nó ngủ. Kiếm chỗ khác đi.

-Đi đâu, chỗ nào cũng có người. Thành phố của những anh hùng lang thang tiêm chích, lang thang móc túi, trộm cướp bọn mình và bọn họ.

-Thôi cái giọng hần học đó đi cho tao nhờ.

-He, he cũng nói cướp, nhưng cướp đêm là giặc cướp ngày là quan, sướng chưa?

-Thôi đi.

-Ê, thằng ma cô, dậy đi!

-Để cho nó ngủ. Tìm chỗ khác. Tao buồn ngủ quá rồi, chịu hết thấu.

-Thì liệng mẹ nó xuống đất.

-Tội, cùng hội cùng thuyền mà.

-Đù má, hội với chả thuyền. Để tao.

Bàn tay thô nhám tiếp tục lay hắn. Hắn biết nhưng cố ngáy thật lớn.

-Đù má, dậy đi cha nội, nhường chỗ này cho bọn tao.

Hắn ngáy thật to. To hơn lúc mới cất tiếng ngáy.

-Để cho nó ngủ mà.

-Cút! Có dậy đi không hay để tao xách cổ ném ra đường?

Tiếng ngáy rồ rồ như tiếng xe máy bị nghẹt ống pô.

Sau đó thì hấn ngủ thật, ngủ say như chết, không còn biết trời đất là gì nữa. Đến chừng cảm thấy bả vai ê ẩm đau như có vật cứng đè lên, hấn cục cựa, mở mắt, té ra hấn đang nằm dưới đất và có một bàn chân thông xuống và đè lên vai. Hắt được bàn chân ra, mảnh áo rách toạc một lỗ lớn, để lại dấu giày vấy lớp bùn sền sệt lên chỗ da trần. Hấn phúi phúi, nhưng càng phúi, vết lấm lem đó càng dày lên, khô cứng bám chặt vào da.

Trời cũng bắt đầu rưng sáng. Hấn lồm cồm ngồi dậy sau khi gỡ được bàn chân voi ra khỏi vai và thấy hai thằng cha hồi hôm nằm chấu đầu vào nhau trên băng ghé. Chúng đang say sưa với những giấc mơ tử phú, nhà lầu, ô tô, bầy gái đẹp... không hay biết đường phố bắt đầu ồn lên.

Hấn đứng lên và ngáp.

Cú ngáp dài vén bầu trời lộ ra, kéo vạt nắng nhích dần lên, trải dài những ô tròn méo mó dài đuột nhảy nhót, đùa giỡn với đôi chân bám đầy bụi đường. Hấn dòm xuống vạt áo màu hườm vỏ chuối và rưng mỡ nhảy nhót theo chúng.

Con đường trồng nhiều cây xanh, cành nhánh giao nhau thành mái vòm. Hấn nhìn chúng và tưởng tượng đó là những chiến binh thời Trung cổ đang dàn chào hấn, một quân vương tự phong oai nghi lẫm liệt. Hấn rất lẫm liệt hể hả và không thèm ban phát cú nhìn xuống bầy người đang đứng, ngồi, chàng hảng các kiểu cà phê trên vỉa hè. Hấn không màng tới những đĩa cà phê bốc khói, những chiếc bát tắt chảy máu ròng ròng. Những đĩa cà phê phù phù thổi trôi gọn vào bụng.

Những tư thế ngồi đứng chàng hảng, kẻ trước người sau lần lượt đứng dậy, đạp xe rồ máy... chạy đuổi nhau như điên trên đường. Người trước người sau cấm cổ rượt đuổi nhau cuộc giỡn chơi buổi sáng tà tà rất mực chi là giỡn trửng. Hấn cũng rướn người đuổi theo cuộc giỡn trửng buổi sáng, nhưng cũng chỉ một đoạn rất ngắn là mắt tối sầm, đầu quay như chong chóng, như bà già rưng chân. Hấn lập tức ngồi xuống theo tư thế tọa thiền chòm hỏm, một tay cạy ghèn trong hốc mắt, tay kia ngoáy lỗ mũi móc ra những cục khói bụi đen nhèm, to bằng với ngón chân cái. Đây là tinh hoa của đất trời tụ lại? Hấn bật ra ý nghĩ dữ dội trong đầu mà không dám kêu lên thành tiếng.

Hấn ngồi từ sáng tới chiều hôm tịch tịch, đến tận khuya khoắt trắng tà, lòng trống rỗng hoang vu tiêu điều. Hấn cô đơn quá thể rất chi là lạnh lẽo. Cuộc rượt đuổi tìm kiếm em chàng bé bỏng Xanh Tắc và cô em hủ tíu búp bê cứ trôi mãi ở một tinh cầu xa lắc. Hấn bị bỏ rơi, một mình chạy theo hựt hơi, rượt đuổi hựt hơi trong đồng bầy hầy rác rến mùi vị khó hít khó nuốt. Hấn với theo nỗi nhớ hoang vu, với theo sự sàu muộn sứt sùi gan ruột và đằm đĩa đằm lẹ tràn mi.

Ta gặp em một ngày. Ta xa em ngàn ngày. Hấn rên rỉ như tiếng tru của con chó đói ngoài song mưa, tuyệt không thể nhìn thấy những đụn khói trắng tan loãng rã rời trong giấc mơ ngoài bãi cát.

Đó là buổi chiều rục lên màu nắng quái. Màu nắng ấy đã cuốn hấn lăn trên đụn cát ở một bãi biển hoang vắng tịch liêu. Và, thật bất ngờ hấn đối diện tương phùng ngẫu nhĩ với cô em gái nhỏ nhắn với chiếc khăn choàng cổ và đôi mắt u sầu và mái tóc rối tung về một phía gió thổi. Hấn bắt gặp chính cái bóng hình tuổi trẻ của hấn đã bị tước đoạt, bị ném ra đường, bị nhét vào họng đại bác và bắn vãi tung toé thịt xương. Chiếc khăn choàng màu trắng lượn vuông đen phủ lên số phận em, lên cả bầy người xơ xác, bị làm nhục và bị hãm hiếp tình

thần và thể xác. Đôi mắt u uẩn của em dõi về một phía, về phía Kim Quang cổ tục thật gần mà cũng rất xa. Cô em thổn thức kể cho hấn nghe những bi kịch luôn giáng xuống cuộc đời cô, đẩy lia cô ra mép vực tồn sinh. Cô ngã xuống nhiều bận và nhiều bận đứng lên để xô đẩy bi kịch ra khỏi đời...

Hấn cố hết sức, từ đụn cát, nhào ra, để ôm choàng lấy em. Và cô em dướn người tới ôm choàng lấy hấn. Hấn ôm em vào lòng, xoa tóc, vỗ về, an ủi. Hai số phận bèo bọt ôm lấy nhau cùng bay đi, bay về nơi tinh cầu xa lắc, ở đó có em hoàng tử bé, có em búp bê đang dạo chơi đầu đó trong khu vườn đang tỏa hương thơm ngát.

Không, không phải thế. Các em trốn chạy cái hóc kẹt bày bày. Họ vội vã và bỏ rơi chúng ta. Và cả ta và em, cô gái bé bỏng mới gặp gỡ, như một tiếng sét, đã khiến ta yêu em bằng cả trái tim thoi thóp, nhưng trong veo lóng lánh còn hơn giọt sương mai trên cành hoa. Bởi cả hai cùng chung một số phận, cùng cô đơn trên bãi biển lộng gió, sóng đập âm ì, lia vào kè đá.

Những đụn cát dưới chân ta và em rung lên. Em níu lấy ta, ôm choàng một hình hài thô tháp méo mó. Và, nước mắt em lăn trào ra, mặn chát trên môi ta, cay đắng. Ta và em hướng về phía mái chùa cong vênh co ro trong cõi u trầm nhân gian. Chúng ta như hai vật thể do thượng đế dựng lên, hứng lấy những xác xơ số phận, lặn dài theo sự mài mòn của thời gian. Ta và em và cảnh dương khô khốc mãi nhìn nhau, bên nhau trong tiếng sóng vỗ triệu triệu năm kế tiếp...

Hấn òa khóc.

Tình ra, hấn như vừa được gội nước lên người, ngoái nhìn bàn chân và mặt đường. Bầy người không thôi rượt đuổi cuộc chơi trần thế ào ào trọc lóc cỏ mọc um tùm. Hết lớp này đến lớp khác tràn qua, tràn đập như lớp sóng không bao giờ mệt mỏi vỗ lên bờ đá. Chúng tràn ra mỗi người một hướng, trào ra như bầy kiến cao cẳng từ hang trào ra trận sinh tồn sinh tử trường lưu.

Hắn bị loài kiến cặng cao bỏ rơi. Mặc kệ, cứ vậy, thành thơi, tà tà, tung tăng tung tủy rảo bước trên con đường thênh thang tám bước chân ngất ngừ đi chột ấu trĩ bé mọn rên rỉ tái tê đẫm ướt.

Hắn không định nổi phương giác tiên thiên hay hậu thiên cuộc đi, cũng không định nổi phương vị tra vấn đi đâu đến đâu. Đi đâu cũng đến như nhiên.

Ờ há, chẳng phải có thằng cha cốt đột bá vợ dĩ xược nào đó kêu cuộc đi ướt át máu me xương cốt bầm dập kiếm tìm hạnh phúc chúng sinh, từ thế kỷ này qua thế kỷ nọ cũng không biết đi đâu về đâu đó sao, tìm cái chi chi đó sao? Vậy thì đây là vương quốc ba trợn hổ lốn xà bần của ta, ta cứ xà quần xà nọ, dẫn dắt bầy người meo mốc rách bươm xà quần tìm kiếm để bóp chặt, trói giết khuỷu cánh cái bóng của chính mình trong tay. Ủ ta nắm được cái bóng của chính ta trong tay, ngay lúc mặt trời vừa há họng; sau đó ta sẽ bay lên, đậu trên đầu tượng sáp, la toáng lên rằng “đây là chân lý, hỡi người bà con máu mủ ruột thịt đồng bào khốn khổ”. Tiếng la vang dội bốn phương tám hướng, đến nỗi dưới chín tầng địa ngục, thằng cha gian dâm phóng đặng lòn tròn buôn chuyến nghe tiếng bèn nhảy dựng lên, vịn vạc dầu ghé vào tai Diêm Vương “con cháu hạ thần đó”.

Hắn hả họng nhả ra từng trận cười không ra tiếng và tà tà bóng ngã và bước tới non đoài. Hết bước, tới lượt trườn, bò, lăn các kiểu, theo sau là bầy chuột cống ghê lở, những con gián trụi cánh và lũ sâu róm và những cột đèn vàng vọt lê lếch bám theo ai oán ngân rung lộn cợn *mẹ ơi đừng bỏ con...*

Cuối cùng thì hắn cũng đến được nơi không định đến.

Đó là cung điện rộng mười ngàn mẫu tây, có kết cấu như miếu cô hồn, có mái cong, có tháp nhọn, có rồng rắn, cả Yoni và Linga, cả Adam và Eva... các thứ, lại còn có cả thằng cha ôm toàn thư toàn tập sần nảo thất thiếu lang thang rao bán. Bên trong có đến tám trăm cây cột tròn bằng lông ngỗng của thằng kẻ cướp Trọng Thủy đánh rơi, kết lại thành đuột; mỗi mười cây cột đỡ là những chiếc thùng gỗ sơn đỏ há rộng lỗ miệng, có thằng cô hồn đứng hầu bằng cặp mắt trợn ngược.

Không phải chỉ có mình hắn kinh lý cung điện tráng lệ thiên cung mà còn rất nhiều chàng nàng da trắng mắt xanh và các chàng nàng da vàng mũi tẹt, chân tòe giao chỉ. Phương Tây phương Đông dính chùm văn hóa toàn cầu hòa nhập thập cẩm, lập lòe chớp lóe nhang khói quán quít lấy nhau; đó là áo hở ngực lòi rún, quần lửng lông lừa sọc lác, bó bẹn. Bầy đàn lừa lợn ngạo mạn lì lợm đứng ngồi chàng hảng vái lạy các thánh thần.

Thánh thần là đức Tổ tội nghiệp bị đóng cũi nhốt chuồng rồi khiêng đi ngàn dặm trường mò hôi vát vả, đặt lên bệ đất thó. Ngài nhìn đám người bên dưới, có cả con cháu lòng thành và phản trắc, mà hai hàng nước mắt tuôn chảy xối xả từng trận nước lũ. Không phải Ngài thương xót chi ai, hay vì lòng thành hay phản trắc của bầy con cháu luôn rình rập bắt buộc Ngài phải đứng ở những vị trí tự ý chúng chọn lựa, mà xót xa cho tám thân ngàn tuổi không một ngày yên ổn. Tám thân già nua gầy còm của Ngài bị con cháu mang đi diễu hành khắp chốn chốn bụi bặm, rác thải.

Những đêm khuya thanh vắng, Ngài rất muốn bật dậy co giò chạy cú đường dài ngàn dặm trở về chốn xưa, khốn nỗi mộng ngài bị con cháu khóa chặt vào bệ đất thó bằng xích sắt và lớp keo Con Voi.

Ơi hỡi – hấn bật thốt lên cơn đau khổ – con cháu quên mất rằng mình có ngón chân Giao Chỉ bé nhỏ dễ thương dễ yêu đến mực nào! Tiếng khóc làm Ngài cũng bật khóc theo bằng giọng nã nề cung bậc Back to Sorento hựt hẩng. Giọng hấn cất lên cũng nã nuốt chẳng kém cái giọng mùi mẫn của kếp Út Trà Ôn, đóng bụi mờ quá khứ anh chàng bán chiếu trên Ngả Bẫy năm nào!

Cùng buồn tủi thân phận hiện sinh đọa đầy như Ngài còn có Phật tổ Như Lai. Trước mặt Phật là anh chị Yoni và Linga chống ngửa tự nhiên chốn không người, vệt nhang khói chia thẳng lên, ngạo nghễ, là linh vật linh thiêng hiển linh duy trì nòi giống chúng sinh đồng bào dân tộc, được cung thỉnh bằng một bày rần bò lỏn nhỗn chung quanh.

Sáng tạo và hủy diệt, thánh thiện và độc ác, đẹp và xấu hòa trộn vào nhau trong thế giới bầy cừu và năm mươi con sói. Kẻ thắng thế luôn là lũ người ẩn mình trong bóng tối, phù phép, ma mánh, luôn giả bộ đau khổ trước đồng loại bằng các kiểu biểu diễn chuyên nghiệp khóc và chùi quẹt và lau. Chúng đóng kịch còn siêu phàm hơn anh Charlot rất mực thương yêu, rất chi đáng kính. Rồi xế bên hông là cặp Adam Eva trần lạng ôm choàng lấy nhau hôn đắm đuối thân thiết tình hữu nghị hữu hảo môi răng dính cứng vào nhau.

Đứng tót vời trên các Thánh các Tổ cũng là một tổ nữa, tổ sư ma cô đĩ bợm, chàng hăng dặm chân lên đầu các tổ, trên cao các Tổ, được tạc bằng đồng thau củ nghệ pha trộn với chất nhôm tái chế bùn đồ. Mặt mũi cha cổ tổ này rất chi là cô hồn các đẳng các thứ trong miếu cô hồn các loại: mắt cá sấu, miệng chèo bẻo, lỗ tai cáo tay chân cạp beo các thứ gộp lại. Cổ tổ ngạo nghễ cười giễu các tổ Như Lai, tổ Rồng Rắn Liu Điu, nhưng đặc biệt hòa ái với Linga, Yoni, Adam, Eva và cặp ba Táo quân hồn Việt, được thờ ở một cái khám trong một góc cung điện. Các đẳng thần này đã dày công hun đúc nhào nặn ra một tổ ma cô có một không hai trên dương thế. Đệ tử của tổ có đến mấy nghìn vạn giảng đầy các bến xe, gầm cầu, cống rãnh cai quản một đám lúc nhúc con người khó rách áo ôm phải lượm từng hạt thóc, mót từng củ khoai, tép rong các loại... ngày ngày cúng dâng cho chúng, những cổ tổ cời đầu cời cổ đám người mặt hạng thượng hạng.

Cung điện nguy nga diễm lệ diễm tình dĩ diễm kia còn được bao vây bên ngoài xa xa những cạp beo gấu hà mã chim ưng cá sấu khi đột chó sói... gầm gừ ư ừ, sẵn sàng giải oan cho những ai muốn đổi thân về với pháp; muốn đổi pháp trở về với cạp beo rần rít các thứ.

Nhìn cảnh tượng ấy, hấn không tài nào nhận ra mình đang ở xứ nào, bèn nhún chân làm một cú nhảy ba bước, chui tọt vào gầm bàn thờ các thánh thần, sợ hãi trốn vừa vệt tấm màn nhung, háo hức ngó ra.

Bày nhang khói vẫn cúi khum vái lạy, khoe bầu vú nhão nhoét, khoe cái móng voi trần trụi bảnh bao. Đám nhang khói chân tõe giao chỉ, mũi tẹt chưa chịu dừng lại sự khốn nạn hổ lỏn văn hóa văn minh tình tự dân tộc, mà duỗi dài cái khốn nạn kia khi cả bọn đứng dậy, quay lui ra phía tượng Đà A Di Phật, xoa đầu, rờ bụng và nhét những đồng tiền lẻ vào nách vào háng Phật. Cái miệng cười hồn nhiên trẻ thơ chân thiện, trong veo veo của Đà A Di Phật tự dưng méo

xệch, bụng thóp lại như tờ giấy mỏng, nước mắt chảy ròng ròng. Ôi, ngài đau đớn quá đỗi châu thân bị báng bổ thậm tệ tối đa, bị tổn thương quá mực, tủi nhục ê chề, khổ đau dữ dội...

Thấy ngài khóc, hấn khóc theo mùi mẫn.

Những đồng tiền lẻ cũng bật khóc.

Nhang khói vẫn nghi ngút bật tung lên nức nở.

Đất trời nát nhão, dầm dề...

Hấn ôm chặt khừ chân ghé thờ để cảm thấy bớt cô đơn, để cảm thấy đỡ bơ vơ lạc lõng của một thần dân mặt kiếp bị ném tọt ra đường, một thằng người của những con người vô thừa nhận, không chốn nương thân, một đũa chọt chọt chút chút ngàn đời của Quốc tổ bị xích trên bệ tù.

Phải chi lúc này có em Xanh Tắc, em búp bê hủ tít và đôi mắt u uẩn ngóng ra khơi xa... lúc này thì hấn sẽ trải lòng quý xuống hôn lên đôi chân mòn vẹt khổ não các em? Hấn sẽ đỡ cô quạnh ngắc ngoải biết bao nếu có các em. Hấn không thể hiểu nổi có sự bày bày nào khiến hai em bỏ rơi hấn, để lao vào những giấc mơ bay, đẹp lung linh, đáp xuống tinh cầu bé nhỏ ngan ngát hương hoa từ trái tim chúng ngộ, thoát ra khỏi những triền phược cõi trần.

Mắc mớ chi chi lại giam hãm hấn, xô đẩy hấn vào cuộc khổ nạn cõi ta bà? Và tội tình chi chi lại bắt hấn phải gánh trên cái đầu ong ong những tủi nhục nghiệp chướng? Sự vụ nghiệp chướng đã ngăn hấn không để hấn tiếp cận nổi một giây ngắn ngủi tụ tâm? Có sự này làm sao ta có thể tụ tâm đối cảnh vô tâm mặc vấn thiên cho đặng? Những cánh bông mai bông hồng bông cúc lợn bông sen các thứ lần lượt rụng xuống, rụng xuống trước mắt nhang khói mịt mờ che mắt.

Hấn cảm thấy toàn thân rũ liệt, toàn thể rối bời vì những bông hoa héo nụ, những vượn khỉ tung hê toàn tập toàn thư cô hồn các đẳng hoang tưởng, ba trợn.

Hấn chưa có ý định buông tấm màn chạy trốn thì đám nhang khói hờ rún lòi mông chổng khu, xá xá quay lui. Tới hàng mười cây cột đầu tiên, thằng cô hồn giơ khúc gậy chỉ vào những cái thùng gỗ khóa trái, ngoác rộng miệng. Anh tây ba lô há họng kêu *uát, uát*. Thằng cha bèn dùng tay và mắt nói chuyện. Thằng cha lấy không khí từ túi áo, túi quần ném vào lỗ rộng ngoác miệng chiếc thùng sơn đỏ. Tụi tây ba lô hiểu ra, ngần tò te nhưng cũng phải đành đoạn thọc tay vào túi và trịnh trọng và cay đắng và xót thương nhét vào cái lỗ toang hoác đỏ lòm rớt hột hột đau thương ứa lệ.

Hấn thu nhỏ hình hài, lẻo đẻo một cuộc theo sau di tản tháo chạy có trật tự của các anh tây chị đầm ba lô.

Hắn hớn hờ hòa vào dòng người đếm không tới số cuối cùng. Dòng người ấy, có cả hắn, độc chiếm mặt đường rộng làm lối đi riêng. Họ là những cụ ông cụ bà, các trung niên phó thường dân, những chàng trai cô gái trẻ, những em bé có gia đình và những em đánh giày, bán vé số, những người chạy xích lô, ba gác, những bà buôn thúng bán bưng... vân vân đủ loại thành phần lưng chừng tầng cấp và dưới đáy xã hội. Khối người đó hòa vào làm một, giống in con cháu Âu Cơ, Lạc Long hồi chưa rụng rốn, trăm con ôm chặt lấy nhau, chuyền hơi ấm và niềm hạnh phúc cho nhau. Họ bước tới và ca và hát...

Họ cất cao tiếng hát xưng tụng Quốc Tổ, ca ngợi xứ sở quê hương bản quán, núi sông, đồng ruộng, ao hồ, biển cả, cây tre, cột đình... Trên cao, ánh nắng tự do rực rỡ trải xuống nhân gian, những lá cây xanh biếc búp nõn tự do vung vẩy trong gió nhẹ sớm mai. Những lá me cũng tự do rơi xuống, chao một vòng, nhiều vòng trước khi đậu vào những ly xây chừng phé, bát xủ phé. Mọi người đang tự do tự tại tồn sinh. Mọi người khát khao thả hồn vào trái tim, cất tiếng hát lồng lộng vang dậy đất trời. Những tiếng hát một thời tô đậm nét son vào quốc sử. Niềm tin ấy được Quốc Tổ và các minh quân minh vương hun đúc từ thuở lấy lá che thân, nhổ gốc tre rượt đuổi lũ cướp ngày...

Sau màn hợp xướng ngẫu hứng ngẫu nhiên phùng phùng hồn thiêng núi sông, hồn dân tộc rực rỡ chói lọi, dòng người bắt đầu chuyển qua chương bùng bùng nổi trận lôi đình mắng nhiếc thằng cha anh em xô lá, lén cắn vào háng xứ sở anh em... Những ngọn cờ phướn vẫy cao, ngạo nghễ tung bay, những nắm tay vung lên gần đụng trời xanh, những tấm biểu ngữ khổ to khổ nhỏ, giăng kín chiều ngang con đường, những bước chân rậm rạp hào khí thuở tuốt gươm quét vào mông đám trộm cướp. Dòng người tiến tới với khí thế ào ào nước cuốn, gió giật, mưa sa tưởng chừng không vật cản nào có thể ngăn nổi.

Nhưng hồi ơi... trận đồ chương hai chỉ vừa mới cất lên chưa tới phần ba cuộc tình ám áp tình tự tình hoa dân tộc, thì đã bị những thằng thiên lôi con nuôi của thằng cha con trời tự xưng xán tới. Đó là những đứa con nuôi con hoang trời đánh, những đứa con hoang civil giả dạng phó thường dân Nam bộ trộn lẫn với những tên đàn em đầu bò đầu búu ma cà rồng, đầu gấu kaki cút ngựa lông chồn lạc đà... các thứ, hùng hổ vũ phu côn đồ dã man tàn tệ xông tới với nắm đấm, dùi cui, còng, cùi chỏ, gót giày các thứ... tung những đòn kungfu panda bò cạp phun nọc độc, những cú đấm boxing của loài khỉ đít đỏ trời giáng, khiến chương bùng bùng hào khí khựng lại cứng ngắt, y chang đĩa nhạc 45 vòng hết giây, kim tà phát ra âm thanh ẽo ẽo cà rột cà rột giựt giựt rất là cà chớn chổng xâm lăng. Những cú đòn này hắn đã từng nghe đâu đó giai âm giai điệu *đâm sau lưng chiến sĩ!*

Dẫu có bị đâm trước hay đâm sau chính diện, hay đâm lén mé sườn vân vân các thứ thì hắn cũng ẽo ẽo và dính một cú đấm võ tự do không luật lệ của thằng cha đi bên hông, sượt qua mang tai. Cú đấm trật khiến hắn cảm thấy mình trở thành anh hùng thứ thiệt chánh hiệu con nai vàng dầu Nhị Thiên Đường thần thông quảng đại dạng chân đứng trong những tờ nhật trình ngày xưa (xưng danh hơn đám ong đánh Mỹ, hơn cả anh lính tội nghiệp xấu số bị đẩy thân mình lấp lỗ châu mai, hơn cả em bé té thân láo toét, rấn rít khinh dân đã tằm xăng vào

người nổi lửa lên em rồi cắm cổ chạy đến 200 mét đường đua xanh mới chịu ngã trúng mục tiêu kho xăng bùng ngọn lửa cà chớn ma mị ma cô bịp bợm đi điếm cô hồn các thứ, cháy rụi cả xứ sở Pha lằng sa).

Chút anh hùng từ trời rơi xuống đầu khiến hấn há họng thật rộng, tự chế một bản nhạc mang âm hưởng trống trận và kèn thúc quân rền vang, nơi đang xảy ra vụ việc gay cấn bi hùng và rùng rợn thật lớn:

China back off

China, hands off Vietnam

Hoang Sa & Truong Sa belong to VN

China get out of Vietnam's sea

Respect international law

Nous voulons la paix

Vou...lons...l...a...paix...pai...ix...

Đám đông hơi khựng lại khi nghe tiếng hát. Đột ngột rơi vào trạng thái yên lặng rồi vỡ bùng ra, ngay sau đó òa vỡ và hòa nhịp. Những vòm cây trên cao dựng đứng cành nhánh, những lá me, lá bàng, sao dầu ... tất cả đều hòa cùng một nhịp, đến nỗi những cánh cửa sổ cũng hờn hờ mở toang, những tòa nhà nhấp nhô, cổng tường lúp xúp, rung rinh nhảy nhót, lác lác hòa giọng... Chương này không ghi trong chương trình, chỉ là ngẫu hứng qua ải Nam Quan *toàn dân nghe chững...* nhưng cả buổi sáng dựng đứng vỗ tay, tưởng như loài người khôn khổ sắp thoát ra khỏi vũng lầy thống khổ!

Thình lình, thằng cha sở hữu cú đấm võ tự do thúc một đấm vào mạng sườn mạnh như trái đạn cối 82 ly bắn trúng. Hấn nhăn nhó ôm sườn, trợn trừng mắt nhìn kiếm thằng cha. Gã lừ lừ sát nách. Sau cú đấm trời giáng, đầu óc mẫn tuệ lạ thonwgf, khiến trí nhớ hấn trở lại trạng thái cân bằng trong một sát na và nhận ra:

-Mô Phật, thưa thầy...

Một quả thối sơn nữa nhằm vào miệng. Những chiếc răng kêu lục cục, chực nhảy ra khỏi miệng.

-Mô Phật, thầy cũng...

Hấn nói chưa đủ câu hết ý thì một trận tấn công dữ dội phủ kín đường phố. Những băng rôn, khẩu hiệu các tông bị giật tung, xấp lá cà hỗn chiến nhưng không quá một tích tắc canh giờ, đám đông già trẻ gái trai vỡ từng mảng, tan tác. Đám đông toang hoác.

Cú tấn công âm thầm lẫn lộn trà trộn khiến mấy thằng cha mang kè kè máy ảnh bên hông không thể lẫn ra những nhân vật nào là chính thị thủ phạm tự xưng. Mèo trắng mèo đen, cọp beo rắn rít trộn lẫn trên đường phố khiến những cánh cửa tự động đóng sập, những hàng cây cúi nhào, những lá me không dám tự do rơi xuống mà cứ lơ lửng trên không đến mỗi vai chóng mặt. Mọi thứ bỗng nhiên trở chứng lộn vòng.

Còn hấn thì ngã gục tức khắc không quá phần trăm giây đo sự vận động thời gian. Nhiều thân người nằm lẫn lộn dưới đường. Hấn cũng ngã chổng gọng cào cào. Hấn nằm và ngó lên và thấy bầy sói kaki cứt ngựa lông chồn dùng gót giày đạp lên mặt, lên thân thể bất kỳ ai ngã lẫn chổng vó lẫn cù. Bầy sói hung dữ dúi cui vây bủa cấu xé bất cứ vật gì trong tầm tay, bên cạnh chúng. Chúng là bầy thú hoang dã bước ra từ khu rừng điên loạn toàn tập toàn thư được nuôi dưỡng

từ bên kia rặng núi trọc đầu bằng củ cải và cứt gấu trúc. Chân tay vươn dài lông lá, răng nanh nhọn hoắc biến thành lũ khủng long thời hiện đại, điên cuồng bá đạo đập đá bằng tất cả lòng thù hận, nung nấu từ những thậm thụt hữu nghị chỉ rận anh em thẳng con nhà trời, trời đánh.

Hắn bị dính đòn quá nhiều. Và dù sườn bị gãy, mặt bị toác, răng sắp rụng ... các thứ, nhưng cái đầu u tối của hắn vẫn lóe lên một chút ánh sáng le lói để phân biệt một cách rõ ràng. Quá rõ, rằng đám chí rận kia cũng ăn cà pháo, mắm tôm, mắm ruốc, mắm nêm các loại nhưng trái tim là những củ cải muối, đậu hũ, tàu vị yểu.

Chưa bao giờ hắn bị một trận đòn hòa giải hòa hợp như từ đến vậy và sau đó hắn thấy mình bị mấy anh đồ tể khiêng gà lợn, túm tóc ném lên xe cây cùng với hàng trăm người khác.

Hắn lẫn lóc trong thùng xe bít bùng cùng với rất đông người. Xe lúc lắc vọt nhanh, thẳng gấp. Khối người trong thùng bắn tới. Lại bắt ngờ tăng tốc. Khối gà heo trâu bò bị bắn lùi ra sau. Những cú va đập liên hồi kỳ trận nổ ra một cuộc tra tấn dã man âm thầm rất chi là trọn trạo, giống như chuyện công lý dựa vào mấy cái bao cao su giữa thai dẫn độ vào trại tế bần ý thức toàn thư bách khoa mê nón đội đầu.

Xương sườn nghe lạo xạo, mặt mũi sưng vù nhưng hắn cũng kịp nghe những tiếng rên rầm từ thùng xe đến nổi những hàng cây hai bên đường cũng rũ cành, những đám bụi cũng ngập ngừng không dám bay!

Một cú thẳng gấp nữa nổ ra. Mọi thân người lộn bật tới. Những chiếc răng lung lay bây giờ như đang giơ tay chào mi, giã từ và rụng từng chiếc. Những khuôn mặt tấy máu giờ nát nhão, chân tay lìa đoạn 8, 9 khúc lủng lảng va đập vào nhau kêu rồn rảng như xóc đỉnh ốc trong thau nhôm móp méo. Toàn thân hắn đau đớn toàn diện khủng khiếp não nề chết lịm.

*

Đó là cái lồng nhốt thú tối thui, loại lồng cũ có một không hai trên thế gian hỗn tạp hỗn man này. Không thể đứng, không thể ngồi. Nằm lại càng không thể. Nó chỉ đủ để con người cong vẹo xương sống và đủ để trở thành thú cưng biết nghe lời chủ. Cái lồng cũ đó lại phát ra thứ mùi không thể dùng đầu óc mẫn tuệ hay lú lẫn để mô tả. Một loại mùi đặc trưng toàn tập toàn thư, cũng lại có một không hai trên thế gian già nua còm cõi đui mù này. Nó cứ ngang nhiên xộc vào mũi, luồn vào cổ họng, len lỏi ngang nhiên một cách phách lối kiêu căng vào khí quản và chui tọt xuống hai buồng phổi rách le te tàu lá chuối sau cơn bão. Thứ mùi bằm dập ấy hồn nhiên gát chân đứ đờn gõ trống hát cô đầu, đồng bóng lúc lắc châu vắn. Cái mùi chết tiệt kia cứ bám riết lấy bọn hắn từ ngày này qua tháng nọ, không dứt.

Hắn là người đầu tiên bị nắm đầu, đại loại như nắm cổ vịt trong lồng, kéo ra. Hắn bị lôi xềnh xệch. Mông đít rách từng mảng thịt tái tím, nhưng không còn máu để chảy. Mông hắn cày một đường dài từ chỗ đặt cũ đến tận cuối khu trại nhốt. Bao nhiêu con người được kéo tất cùng một kiêu, đến nổi cả khu vực lồng nhốt rẽ thành những đám ruộng cày từ các mông đít, để có thể gieo hạt.

Hắn không còn cảm giác đau đớn khi bị nắm tóc lôi đứng sừng và động xuống băng ghế nhám nhúa lồi lõm đỉnh vít.

Hai mắt sưng vù, nhưng hấn cũng cố nhướn để thấy thẳng cha đầu trọc kaki cút ngựa lông chồn ngồi trước mặt. Đầu óc hấn tự nhiên lóe lên tia chớp cuộc gặp gỡ mỡ chuông lóc cóc leng keng. Giống quá thể. Hấn sắp nhảy cẫng lên chấp tay nam mô ta bà ha thừa thầy nàng Chivas thơm tho, thì thẳng cha liếc xéo sắc lèm một cú dao cứa tiết canh.

-Tên tuổi, quê quán, nghề nghiệp – Gã lạnh lùng rít trong kẽ răng.

-Ta không nhớ tên nhớ tuổi quê quán năm sinh. Nhưng chắc chắn ta nhớ xứ Cà Tơn Xương Rồng Bàn Chải đích thị nơi ta từng đánh răng ỉa đái, tung tăn bơi lội... các thứ.

Mặt bàn rung bần bật dưới sức nặng nắm đấm bất ngờ giáng xuống.

-Giờn mặt cán bộ hả?

-Ta giờn đũa muôn thuở trẻ thơ. Ủ, ta đã:

Thần thơ sấm giờn động côn.

Tồn là cuộc đất để dòn cuộc chơi.

Phùng mang tao ngộ toi bời.

Ngẫu nhiên há miệng nói lời có không.

Như nhiên mang nghiệp đèo bồng.

Cởi quần tụt áo lông hồng nhẹ tênh.

Gã chồm tới tống nắm đấm vào mặt. Hai con mắt hấn lòi ra, lũng lảng trông rất giống viên bi đỏ treo toong teeng nơi khóe cửa diễn viên xiếc.

Không khí sương đêm ít ỏi trong dạ dày tống hết ra trên mặt bàn.

Hấn phun phì phì muôn thuở trẻ thơ.

Gã điên tiết cầm cây dùi cui quất vào đầu.

Hấn lăn quay, bất tỉnh nhân sự hồn nhiên cuộc chết.

Hấn ngã gục lên bàn.

Những chấn song sắt rỉ sét chắn ngang cửa sổ, há hốc nhìn hấn chết lịm.

Băng ghế gỗ sần sùi run lẩy bẩy.

Nền xi măng hoảng sợ nứt toác ra trăm lỗ thủng lớn nhỏ.

Cửa chính nhìn thấy hấn bị lôi xềnh xệch như người ta lôi con chuột chết vát ra đường, rung lên từng hồi như bị dính cơn động đất cấp 10!

*

Khi tỉnh dậy, hấn cảm thấy hai ống chân ê ẩm, cực kỳ đau đớn, bèn sờ tay xuống chỗ thịt da nổi u lên, bầm đen như cục than hầm, tê cứng. Vòng khoen sắt ngoạm chặt hai chân, móc dính vào thanh sắt trụ đồng Mã Viện chôn chặt xuống nền. Hấn cựa quậy muốn gỡ khoen sắt, nhưng mới một cú cựa quẩy nhẹ, cái khoen trời đánh thít chặt hơn, đau hơn, còn hơn gấp chục lần cái vòng chết tiệt tròng vào đầu con khỉ ranh.

Máu trào ra. Máu bò lê tràn ra khắp thân khắp thể một bề vuốt ve vồ về hấn.

Máu từ tám bốn ngàn lỗ chân lông bật toác trào ra làm hấn lịm ngất.

Bóng tối lờ mờ và mùi hôi tanh nhìn thấy hấn thoi thóp và nghe tiếng động bên ngoài, chính xác là tiếng nói con người, cấp trên nói với cấp dưới quyền, chóng nạnh và cúi khom

-Cậu làm ăn kiểu khí gió gì vậy?

-Thưa, lệnh đưa ra là phải dập tắt ngay cuộc tụ tập diễn biến...?

-Đúng. Phải. Dập tắt, quyết liệt dập...

-Thì tụi em đã làm tròn...

-Cút! Tròn với méo. Các cậu không nhớ lệnh là hãy lựa hãy nhắm vào mấy thằng cầm đầu, tóm sạch sẽ thì đương nhiên tụi ăn hầu tan rã ngay. Đàng này các cậu đánh đập, bắt bớ lung tung để cho tụi báo chí có dịp quay phim chụp hình rồi tung ra thì còn thể thống gì nữa?

-Ai cả gan dám dăng tải? Xếp cứ chỉ ra, em lòi cổ tống vào đại lao tất.

-Ngu bỏ mẹ. Dĩ nhiên trong nhà không thằng nào dám hó hé. Nhưng còn tụi ngoài luồng, tụi thông tấn bên ngoài chuyên rình mò, bóp méo? Tụi phản tặc ó đấm? Chúng có dịp tung lên, bôi xấu. Hình ảnh, chứng cứ rành rành?

-Nhưng mà, thưa xếp, tất cả đều mặc quần áo thường dân, ai nhận ra chúng là những tên đầu gấu. Tụi này được việc lắm đó ạ, được cả hai đàng? Mà gì gì thì cũng phải kiên quyết đập tan, với lại đâu biết thằng nào cầm đầu, thằng nào cầm đuôi ạ?

-Nghiep với chả vụ; đầu với chả đuôi cái củ kẹt – Xếp nhỏ nước bọt đánh phệt xuống nền gạch hoa. Trong hồ sơ lưu trữ, những thằng diễn biến động cõn, giật giây các loại... các cậu không nhớ mặt mũi hay sao? Cái tụi theo đóm ăn tàn đó chỉ là lũ rần đầu ở sau đuôi. Cái đầu ở đuôi đó, một khi bị đập rồi thì đám đông đó không cần phải động tay động chân. Nhưng nguy hiểm nhất là các cậu đã đánh toi tả một thằng người không quan trọng. Hấn là thằng điên. Báo chí chiếu dưới và ngoài cương vực mà lần ra manh mối thì ôi thôi, còn gì là mặt mũi. Rồi đến nước sớm về nhà đuổi gà, chặn lợn thôi, chứ chưa nói là vào tù ngồi thay bọn chúng nó.

-Xếp giữ chơi sao chớ. Lỡ bắt một thằng không quan trọng thì có gì quan trọng khiến xếp phải quýnh lên?

-Chính vì quan trọng và không quan trọng trong suy nghĩ bã đậu đó của các cậu, mà tôi ăn không ngon, ngủ không yên! Tôi đã xem kỹ băng ghi hình. Các cậu ra tay là đúng với chỉ thị, nhưng lại quá mức cần thiết với thằng cha này, như thể trong trận xáp lá cà với kẻ thù đế quốc trước kia; lại còn bắt tất cả về trại, cứ y như các cậu vào chuồng gà tóm hết đám gà bị nhiễm hay chưa bị nhiễm virus H7N9 tọng hết vào bao tải. Đến trẻ con, ông bà già cũng tống lên xe cây? Chỗ đâu nhốt, lấy gì cho chúng ăn? Những con người đó một khi thả ra sẽ là nhân chứng vật chứng cho tụi báo chí động cõn lên cơn âm ỉ cả lên, không có lợi cho... tự cường hạnh phúc độc lập chủ quyền của ta, có hiểu không?

-Thưa xếp, rõ.

-Cái thằng cha dở điên dở khùng các cậu giam chỗ nào? Tại sao lại đi bắt một thằng điên đang bị trung tâm phục hồi tìm kiếm? Vụ này lộ ra thì rõ ràng chúng ta bắt cóc hấn còn gì?

-Không ai bắt cóc thằng chả. Tự nó nhập vào đám gậy gỗ. Mà em thấy thằng nào cũng khùng điên cả. Tỉnh thì mắc mớ chi nhào vô ba cái vụ hầm bà lằng yêu núi yêu sông? Yêu đất trời sông suối đã có nơi có chốn lo rồi, mắc mớ chi đến tụi nó xía vào, có phận sự gì để mà lo? Em thấy tụi nó là một lũ phá hoại, diễn biến động cõn động đậy sặc mùi... Thủ trưởng đừng có dung túng tụi nó. Em sẽ cho tụi chúng vào bao tải đi mò tôm là xong chuyện, êm ru!

-Cậu tưởng cậu là ai?

-Thưa...

-Câm mồm

-...

Căn phòng nhắm nhiên mắt. Cửa sổ, cửa chính đều há hòng thật to.

-Tôi hỏi, thằng cha đó giam chỗ nào đưa lên phòng tôi ngay.

-Rõ, thưa xếp.

Cái bóng lơ mờ và mùi hôi tanh tiếp tục thấy thằng cấp dưới xốc nách ẵm thằng mặt mũi sưng vù, bước nhẹ tênh tựa như cầm tờ giấy trên tay. Gã tống thầy ma vào sàn xe, rú ga phóng ra khỏi trại. Chiếc xe hú còi bắn ra ngàn vạn mũi tên, đâm nát bầu trời, chạy vòng vèo như điên như dại và cuối cùng đậu trong khuôn viên nhà tầng, tường vây kín. Cú thắng gấp làm cửa sau bật tung và hấn lộn vòng tự động rớt ra sân đỗ xe. Gã cầm hấn trong tay. Gã rón rén vào phòng xếp. Hai ba cấp trên lớn hơn xếp của gã, lắc đầu trọn mắt nộ khí xung thiên kiểu hùm beo rấn rít bò cạp.

-Ai ra lệnh cho các anh làm vụ này?

-Thưa thủ trưởng – gã xếp vừa nãy run rẩy – Em không rõ.

-Không rõ! Không rõ là thế nào?

-Dạ...

-Tôi lệnh cho các anh, bằng mọi cách phải làm cho hấn ta trở lại nguyên trạng ban đầu, phục hồi tất cả mọi chức năng cho hấn trong vòng 30 ngày; sau đó thì đưa hấn tới trình diện tôi. Chuyện này mà lộ ra, bên trung tâm kiện chúng ta thì tất cả các anh sẽ phải đi tù thay cho hấn.

-Rõ, thưa thủ trưởng – Nói và hấn đập chân, đưa tay lên vành tai, chào.

Mấy ông thủ trưởng thì thảm nhỏ to cái gì đó trong miệng như thể đang nhai kẹo cao su và bỏ đi, trong khi thằng cha xếp vẫn còn để tay lên vành tai, mặt tái mét.

*

Hấn được vỗ béo như con vật sắp hiến tế, như một trinh nữ chuẩn bị hiến thân cho ma vương.

Đầu tiên người ta cử một bà bác sĩ lang băm gà áp ba trọn tới để trực tiếp làm cái công việc vô cùng cấp bách là phục hồi thân thể cho một thằng điên bị giằng xéo nát tan. Bà hớn hờ vui mừng khôn xiết với trọng trách cao cả được giao phó. Đầu tiên bà ra lệnh cho một em nường ủ rũ buồn hiu, lột tất áo quần hấn, phơi bộ xương tiền sử cào cào châu chấu trên băng ca thép nhôm sáng choang. Bà gà áp lại kêu em thấm nước bọt chà lên vết lở rách đỏ bã trâu, rất rạt. Tiếp sau là khắc máu và băng và bó cứng bằng lớp vải trắng liệm người chết trước khi đẩy vào quan tài, đóng nắp. Băng tất. Chỉ chừa con mắt, lỗ mũi, miệng, hậu môn và ông thần Linga èo oạt.

Hấn là vua cời trưởng một xứ, nhưng chưa bao giờ bị lột trưởng toàn thể toàn thân và được hầu hạ, tận tình cúng tạn tụy như đang trong căn phòng lấm liệt trắng lệt này.

Nếu như hấn muốn vệ sinh, lập tức con mụ lang băm thánh vật sai khiến em nường bấm nút. Cái bồn cầu tự động bay tới, tự động nâng hấn dậy và đặt chính xác trên bệ bồn. Có điều, từ khi còn nằm trong lỗ tối đen bụng mẹ, hấn chỉ ăn không khí và uống sương đêm nên hấn không bao giờ ỉa đái. Đám đầu gấu lông chồn cứt ngựa tống hấn vào đây, lại khùng bố thêm không biết cơ man nào những sơn hào hải vị, các loại rễ cây cành lá từ Tây Côn Lĩnh, Cao ly... nhưng hấn không thể nào nuốt trôi. Mùi tanh lợm khiến hấn buồn nôn và bậm chặt

môi. Sự không nuốt được thì không có gì để ỉa. Đó là luật nhân quả cơ học cộng sinh cộng tồn cộng cộng. Nhưng thật ra, công bằng thừa nhận là đôi khi rất chi hiếm hoi, hẳn cũng có ỉa đái như những con người khác, nhưng toàn thứ chất đã chuyển hóa từ sự tinh khiết thiên không, nên không màu sắc, mùi vị...

Đôi khi chút chút, hẳn cố nhưn cặp mắt sưng vù ngó lên trần nhà cong vênh. Màu trắng trên cao vều môi nhíu mày nhìn hẳn, xa lạ. Hẳn ngó ngược xuống cơ thể mình, màu trắng thật gần gũi, bởi nó tự động bó quanh người, ôm siết hẳn và say sưa giấc điệp nát tan.

Nhìn thấy hẳn cục cựa, Con mụ lang băm nô tì xáng tới làm bộ năn nỉ ỉ ôi ẻo lả rớt ngàn giọt lệ.

-Nào, há họng ra. Chịu khó chút. Ông mà không ăn thì tôi buồn lắm đó nghe, lại bị cấp trên phê bình kiểm điểm vì sự thiếu tận tình cúc cung chăm sóc!

Hắn nhăn mũi, lắc đầu.

-Ông làm ơn.

-Không. Ta ăn không khí rồi...

-Cái gì?

-Không khí.

-Là thứ quái quỷ gì vậy? – Mụ kinh ngạc.

-Là không khí.

Mụ lườm lườm và khạt nhỏ và tự nuốt và bỏ đi.

Chỉ còn lại em nường địu hiu tột nghiệp. Em phải ngồi canh hẳn, không được phép rời nửa bước. Lệnh của mụ là lưỡi dao nhọn găm trên mặt bàn.

Tự đứng trong đầu hẳn nẩy lên mấy câu sỏi sạn rồi bắn vọt ra cửa miệng:

-Hồn nhiên hiện tại tân ngần

Ngó em gái thượng trắng ngần đêm khuya

-Ông nói ai? Là thi sĩ à, thưa ông?

-Phải, ta nói về em gái thượng. Vả, xứ này ai chẳng là thi sĩ. Thi sĩ đầy như cào cào châu chấu. Ra đường là đụng ngay thi sĩ, nhiều như trấu, đông hơn quân Nguyên Mông ấy mà. Có điều cái đám ấy, đám thi sĩ nghệ sĩ ấy được nuôi nhốt cẩn thận trong lồng kính, tách biệt khỏi thiên nhiên tự do tự tại, nên chỉ chúng cất tiếng hót tập thể, cũng một làn điệu, cũng một giọng, âm giai âm vực cũng một nhịp ò ò mà cả thế gian này không nơi nào sở hữu. Đó là vật báu, là tầm cao trí tuệ...

-Ôi, vinh hạnh, vinh hạnh. Ông ăn chút yến sào, uống tí nhân sâm rồi đọc tiếp, em nghe.

-Đá lau cồn cú rạp cồn

Uống ăn lên xuống lòng vòng lẩn xẩn

Lộn lên là cỏi ta bà

Rớt xuống là chốn bà ta cậy nhờ

Từ khi từ thuở ấu thơ

Vô ưu vô lượng vô... tùy hỉ tâm

Từ khi ta chống hai chân

Là đang nằm sấp chống chân lên trời...

-Nghe ngân nga thì hay nhưng em không hiểu gì.

-Cứ ăn không khí như ta, người sẽ thấu thị mọi lẽ.

Em nường đứng lên vùng vằng giận dỗi.

-Ông cứ như vậy thì làm sao khỏe mạnh lên được!
-Ta đã nói rồi, người chớ lo.
-Ông bảo làm sao mà tôi không lo được. Trên đã giao nhiệm vụ. Nếu lỡ có bề gì thì tôi biết ăn nói...
-Tôi ra làm sao?
-Tôi bị kỷ luật, bị đuổi việc, bị ở tù vân vân.
-Xứ sở gì mà động tí chút là đã nghe những chên vênh, méo mó kỷ luật với trên với dưới, đuổi việc, tù tội các thứ vân vân?
-Em nghĩ, ông đừng nên hờn dỗi. Chỉ một chút con con nhầm lẫn, em nghĩ thế. Bộ ông không muốn sống sao?
-Ta không muốn sống cũng như không muốn chết.
-Chớ ông muốn gì?
-Ta muốn quay về chốn bản lai diện mục.
-Chốn nào, chưa bao giờ em nghe nhắc tới, lạ hoắc?
-Là chốn mà từ đó ta bước ra và cũng từ đó mà ta chui vô.
-Chốn nào vậy, thưa ông?
-Người là phó giáo sư tiến sĩ phải không?
-Thưa không, tôi là y tá kiêm y công tạp vụ. Chị hồi nãy mới là tiến sĩ bác sĩ.

-Ta biết loại tiến sĩ gà ấp đó. Nhưng mà, chẳng lẽ y tá các thứ như người được học những toàn tập toàn thư mà chẳng hiểu chút chi chi về cõi đời nhưng nhúc nhủ nạn; người chỉ biết những bá xàm dụ dỗ bậy bạ, bá láp ngoa ngữ lộn sòng các thứ thôi sao?

Ta hé lộ chút chút thôi. Đó là nơi hình hài ta từ bằng hạt gạo rồi cong queo lớn dần hình hài queo cong nảy ngược. Suốt hơn chín mươi thế kỷ dài đằng dặc, ta đã suy nghiệm về ta, ta tự học rồi tự chọn con đường ta sẽ chui ra làm một vật thể khác mà thế gian gán cho cái tên mỹ miều: Con người.

Cái nội vụ suy nghiệm làm người mới sạch sẽ làm sao, bởi quanh ta là một màn tối thui mà lại sáng rõ hơn mặt trời dội xuống giữa ngo. Những minh ý, minh triết, minh hành vân vân các thứ cũng bắt nguồn từ đó mà ra, khởi phát từ đó, từ cái nhỏ bé hạt gạo trắng trong tinh thể âm dương. Đó là lúc ta bắt đầu quấy cựa bước ra.

Rồi cái nội vụ bước ra bằng tiếng khóc dóc ngược, bằng mấy cú đập đầu điếng ở mông đít, cất lên tiếng khóc oe oe nghe bi ai não nuột... để ta làm người trong mớ bùng nhùng rối rắm những tối đen, khổ đau, cô đơn, nước mắt, nụ cười, mộng tưởng, hoang mang, bầm dập các thứ... Hàng bao nhiêu thế kỷ dài rờn rã ngoằn ngoèo ta phải đeo mang đến lưng còng, gối sụm. Giấc mơ ta cạn dần, nụ cười và nước mắt khô dần, mộng mơ, mộng tưởng héo úa tàn phai dần... để hơi thở ta hùn hực lom khom bò trở lại cái chỗ lẩn bò quấy thứ nhất, chun vô cái lỗ tối, nơi vô ưu, vô ngại, vô vô đen thùi thùi lụi.

Khởi đầu là tiếng khóc và thở.

Trước khi chấm dứt để lộn vô cũng một tiếng thở hắt.

Tiếng thở nhất nguyên của mọi chuyển động ra vô, đó.

Nếu ngay bây giờ mà người hoan hỉ cho ta chui vào chốn ấy, hẳn nhiên ta sẽ là người phục sinh đầu tiên. Chính ta là người đầu tiên chớ không phải Phật hay Chúa cái chi chi cả, đấy thôi. Ta sẽ sung sướng hân hoan nhảy ba bước hát

ca cà rớn vui chơi lần cuối và chui tồm vào hang người, nằm yên vô ngại mãi nguyện trẻ thơ. Ta sẽ trở lại nơi ta đã từng là một chút nhỏ xíu hạt gạo nguyên thủy. Hạt gạo ấy rồi tan ra chất nước, chất nước phân ra hai cực âm dương. Mỗi cực sẽ đi về mỗi phía Vô hình tướng ấy.

-Trời đất, ông chui vào chốn ấy là chốn nào?

-Là nơi hai cực âm dương hòa hợp từ một bé xíu hạt gạo.

-Em làm gì có hai cực, em làm sao có cái chốn ông nói?

-Người lửng quên đó thôi. Nó luôn luôn hiện hữu trong người. Nó là đấng sáng tạo cao cả nhất trần gian. Sáng tạo ra cả những phẩm chất tốt xấu chen lẫn ngang xương.

-Em chưa nhận ra... nhưng nhất định ông phải bước vào... mới là sự sống?

-Phải ta chui vào nơi ta từng bước ra từ đó. Sự sống chính ở nơi chốn ta chọn...

Cô em vùng vằng, cắt ngang lia đoạn đoài cơn phiêu hốt đang chực dấy lên trong người hẳn.

-Nhưng em có nơi nào để ông chui vào ẩn nấp?

-Không phải chui vào để ẩn nấp mà để ngủ yên giấc ngủ trẻ thơ cõi vô hình vô tướng ấy mà.

-Thật lòng, em không hiểu.

-Người biết rõ mọi thức bên cạnh, nhưng đành lòng đành đoạn làm ngờ để nó ngủ quên không đánh thức được cái chân tướng ấy qua những suy tưởng, suy nghiệm trong suốt bản lai diện mục của mình... Các người là những đấng sáng tạo vĩ đại của loài người.

-Là sao?

-Là tự tại như nhiên giống cái các người chính là đấng sáng tạo toàn năng méo mó và cũng là nơi hủy diệt tròn trịa; là chốn tranh chấp thư hùng ác liệt cuộc lữ lang thang được mất có không.

-Nhưng tại sao cứ nhất thiết đòi chun vô? Có thật ông mỗi một với cuộc sống này? Em đã nghe qua, rằng họ chỉ làm lẫn chút đỉnh thôi mà. Em nghĩ, khi ông bình phục, thế nào họ cũng tổ chức một buổi lễ long trọng để xin lỗi ông.

-Các quan chức xứ sở bầy hầy không bao giờ có lỗi nên không bao giờ có chuyện xin lỗi. Lỗi là do đám thuộc hạ, của tụi dân ngu khu đen bị biến thành bầy cừu vì bị nhiễm virus toàn thư toàn tập, nó đè ép, luồn sâu tận vào da vào thịt vào máu xương cốt tủy rồi. Không có cái gọi là văn hóa xin lỗi lịch sự lịch sàng đâu nghe. Quá khừ và cả thì hiện tại luôn hiển thị sự nhảm lẫn và luôn luôn xảy ra và luôn luôn sửa sai. Những sự vụ sai, đã nhiều lần sửa cho ra sai các vụ sai và rồi còn sai ra tận ngõ để sửa tiếp tục sai và sửa.

Thú thực, ta rũ liệt chân tay; ta bải hoải đầu óc. Cô đơn. Ta cô đơn quá đổi chốn trần gian này. Những người ta yêu quý đã lần lượt rời bỏ xa ta. Em Xanh Tắc, em Búp Bê Hủ Tíu và ngay cả chiếc khăn choàng tung bay trên bãi biển buổi tà huy... vân vân các em cũng đã bỏ ta trở về nơi tinh cầu xa mà ta không với tới, không thể. Ta, cuối cùng cũng đã có cuộc hội ngộ gặp gỡ với đôi mắt đui hiu, với chiếc khăn choàng lộng gió, với mái tóc rối tung cơn đập vãi điên cuồng triệu triệu giọt nước biển khóc than và ta mang cái hình hài ấy bay về nóc Kim Quang cổ tự rong rêu ngàn đời ngàn khiếp. Em đã làm rớt ta trong cuộc tồn

sinh chạy trốn này? Không ta không có cuộc chi hết, bị tướt lột trần truồng rồi, thành một thứ cà nhồng, cà chớn bụi bờ hang hổ dinh thự cao sang lộng lẫy. Nhiều đêm nhiều ngày liền ta ôm choàng lấy em cái hình bóng khăn choàng chói vơi. Ta thiếp trên tiếng gió lộng tóc bay, vắng bên tai là nỗi u hoài trong đôi mắt sưng nước khói sương...

Hắn khắc một thoi dây nhợ lòng thông và khóc nỉ non từ các lỗ chân lông trào ra khoe.

Lần đầu tiên em nường ủ rũ mọng mị nhìn thấy hắn khóc. Nước mắt chảy ra như nước gạo vo cơm. Đôi mắt bùng lên nỗi thèm muốn hồn nhiên như đứa trẻ con nhà nghèo ước ao được cầm cây kẹo mút. Đôi mắt đến là ngây thơ trong sáng. Lần đầu tiên trong đời, em chạm phải ánh mắt rưng rưng của một đứa con thơ mà em đang là mẹ. Em không đành lòng, tự động rung lên nỗi xót thương lộn cợn chan chứa tình mẫu tử. Ánh mắt hắn đã cuốn đi tất cả những bụi bặm trong đầu em, sứt sùi dài ngắn, nó trong suốt như khí trời, tinh khiết đến lạ kỳ, như thể rằng hắn vừa từ một tinh cầu sạch sẽ nhất trong thiên hà trong vạt bước tới bên em.

-Em có thể làm gì để giúp được ông đây?

-Cho ta được nhìn ngắm chốn tự tại, an nhiên, nơi ta sẽ trở về, một lần duy nhất thỏa thuê ước nguyện hồn nhiên cuộc lữ lê thê chan chứa nước mắt nụ cười.

*Một mai tắt thở trên đời
Là nằm nín thở và thôi không còn
Hột mưa khoan nhặt vương tròn
Hột bay hồn phách hột chon von và
Nằm thở là mở mắt ra
Hồn nhiên tắt thở nơi ta đi về
Khi từ hang lỗ bước ra
Cũng là chốn cũ về là hôm nay
Hôm nay là sắp ngày mai
Bước qua ngày mốt nói dài ngay kia
Nói dài vô tận chia lìa
Và mang ta đến mép rìa cuộc chơi
Rồi thì hột khép khơi vơi
Rồi thì ngừng thở và trời đổ mưa.*

Đó, đó cô hãy đổ mưa cho ta được nhìn thấy ước nguyện lần đầu lần cuối trước khi ngừng thở.

-Tôi làm sao đổ mưa được?

-Được mà. Cô cứ

*Sè sè nắm đất bên đường,
Để ta mãn nguyện lên đường cuộc chơi.*

-Tôi, tôi không thể.

-Có mà, cô hãy móc mưa

Hồn lai láng mở xin thưa cô nường.

Em nường nhìn sưng. Hắn như sắp chết thật. Tất cả mọi bộ phận trên người hắn bắt đầu có dấu hiệu tan rữa; duy chỉ có đôi mắt là sáng lên niềm háo hức đợi chờ. Đôi mắt ấy lần đầu tiên em chạm phải, nó vật vã nài nỉ, nó héo hon

van xin. Một chút thần thờ. Một chút thất vọng. Một chút háo hức. Một chút hy vọng...

Những một chút ấy cứ nối dài, lướt thướt kéo qua mắt cô, len lên đầu cô khiến cô mủi lòng và chạnh lòng và rồi cô nhận biết ra tất cả như một chứng ngộ từ một công án đơn giản, nhưng trước đó nó lấp mờ đâu đó những hóc kẹt u tối trong đầu cô. Cô nhìn đôi mắt trẻ thơ của hắn, nhìn thân thể bó bột trắng toát của hắn và khẽ khàng ngồi xuống, từ tốn trút bỏ xiêm y. Cô quay về phía hắn và sè sè cũng khẽ khàng từ tốn.

Cô thấy hắn rung nức lên. Đôi mắt đến là trẻ thơ hồn nhiên bản thiện, nở nụ cười đẹp tựa bông súng trắng nhuộm phớt chút nắng sớm, rung rinh trên mặt ao nước la đà làn khói sương mỏng manh, từ từ vươn lên.

9bis*

Hắn đang bay bồng bồng trên lớp mây trắng xốp. Hắn đang bay về phía hai em Xanh Tắc và Hủ Tíu. Hắn thấy hai em từ xa. Tinh cầu nhỏ xíu ôm choàng hai em. Hai em ôm choàng tinh cầu rục rờ cùng nhảy múa. Những đóa vô ưu chúm chím môi, nở nụ hát ca. Hai em nở nụ hát ca. Lớp mây trắng trong chiếc khăn choàng cuộn mái tóc rối em nhấc bổng lên, đưa hắn bay tới. Hai em như lùi xa và chỉ còn lại chấm nhỏ, rất nhỏ. Và chỉ còn cô em nhỏ với chiếc khăn choàng, với mái tóc tung bay bên đồi cát ôm hắn ngậm ngùi.

Tại sao họ lại nở lòng bỏ quên hắn, một cuộc chạy đuổi quặn thắt kiếm tìm vô tận trong cuộc chiêm bao hắn.

Hắn đang nức nở trên đường bước tới những giấc mơ bay. Thành linh bà bác sĩ gà ấp chen vô, bước xộc thẳng vô, không gõ cửa, không hẹn trước. Hắn nghe tiếng ròn rồn chạy dọc từ cỏ rơi tòm vào lỗ rún.

Mụ xăm xăm bước lại giường, đặt ống nghe bên ngoài tim hắn, chỗ bó bột rời ghi ghi chép chép, trong khi cô em nường lơ đãng nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nơi cây mai quế anh đang nở hoa trắng xóa, tỏa hương ngào ngạt.

Hắn nghe mụ hỏi cô nường

“Lão đã ăn hết chưa?”

Cô em quay lại.

“Thưa, không ăn. Em để trên bàn đó.”

“Lão ta muốn chết mà. Được, mi không ăn thì ta ăn. Yếu huyết chứ đâu phải đồ bỏ!”

Nói và hắn lơ mờ lơ mơ thấy mụ tiến lại phía bàn bưng lên, giơ cao và từ từ hơi vội vã nghiêng chén.

“Em thưa bác sĩ – cô em nhỏ nhẹ.

“Chuyện chi? – Giọng xẵng lết.

“Em có chuyện muốn thưa với bác sĩ.

“Nói đi!”

“Hồi nhập viện, em thấy hàm răng ông ta dính toòng teeng như bị gãy, nhưng mới khi này em chợt nhìn thấy răng ống rất đầy đủ, như chưa hề bị gãy; chẳng những thế, những chiếc răng trắng đều tăm tắp, đáng yêu làm sao.

Hắn giật mình ngó lại những chiếc răng của mình. Những chiếc răng trong miệng nhòai ra nhìn hắn và cười lũng lủ.

“Cô nói tầm phào cái gì vậy, làm sao mà răng lão mọc lại?”

“Đó, chị cứ coi lại xem nào. Em không nói ngoa.

Mụ xăng xái háp tấp lập bập bước lại chỗ chiếc giường. Thân hắn bó bột cứng đơ. Mắt nhắm nghiền, miệng khép chặt.

Cô em rón rén theo sau.

“Chị thử vạch ra coi.

Mụ lập tức, như cái máy tự động, cúi khum người xuống. Hai chiếc vú quá khổ thòng chạm lên lớp thạch cao trắng, phía ngực hắn. Mụ ngấp ngừng đưa tay vạch hai môi ra. Mụ tá hỏa. Rõ ràng là khi nhập viện, răng hắn chẳng còn. Vậy mà... Đầu óc mụ rối tung lên, không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Làm sao một con người bị đánh bị tống đến gãy răng, chỉ trong vòng có mấy ngày răng lại mọc ra? Mụ tự hỏi, vừa vò đầu tóc đã tróc thuốc nhuộm, phơi lòi thòi mấy chòm bạc.

“Em nghĩ, có thể đó là sự chuyển hóa sinh học từ những tế bào dị thường nào đó...”

“Cô thì biết cái cóc khô gì! – mụ trợn mắt.

Cô em vẫn nhẫn nại:

“Chị thử cắt lớp thạch cao dưới cổ chân ông ta xem. Có thể chỗ gãy đó cũng liền khớp lại.

Mụ lại bóp trán, thiếu điều cái trán che mưa của mụ muốn bể nát. “Rất có thể” mụ nghĩ trong đầu. “ Những gì ta học ở trường coi bộ không phải là chứng nghiệm của khoa học. Khoa học là cấp ở gần, còn vụ này là cấp ngoài xa. Ta thử xem sao, chẳng chết ai, mà biết đâu sau vụ này ta chẳng là viện sĩ hàn lâm khoa học tầm xa?”.

Hắn đọc được những ý nghĩ trong đầu mụ.

Mụ lệnh cho cô em mang dao kéo, cửa đục tới.

Khi thấy mụ cầm lưỡi cưa sáng choang trong tay, hắn rụng rời, tóc da dựng ngược chồm lên chực trốn chạy lần nữa. Hắn thấy mụ nhăn nhó khó khăn khó nuốt trôi, y như tên cò bạc đang dẫn đo đặt tiền trên chiếu. Mụ đang chơi xóc đĩa, hắn nghĩ và nhe răng cười khục khặc trong cổ.

Nhưng rồi cơn bán loạn qua đi khá nhanh. Mụ khum người cưa ròn rột. Hắn giả nằm im ngủ, như chết; còn tim mụ thì đập thình thịch như trống thúc chọi trâu, như thể mụ đang khoét gạch trộm cửa. Trong đời làm nghề, chưa bao giờ mụ run tay đến thế, mụ nhận biết. Hắn vẫn nằm im và tòe ra ý nghĩ mỉa mai: Đó là cái sự vụ tham lam vĩ đại cuồng vĩ cuồng điên đang trôi dạt trong lòng mụ. Hắn nằm bất động, không hề cựa cựa. Tiếng cưa rột roạt như lời ru với hắn.

Con mụ toát mồ hôi khi đặt lưỡi cưa lên khay nhôm.

Cô em nín thở ngó qua vết hở lớp thạch cao, lộ ra màu da nâu thẫm.

Mụ run tay tháo vỏ băng và thấy chỗ xương gãy lúc trước như chưa hề bị gãy!

Mụ háo hức tiếp tục cưa tháo phần tay, bụng.

Xương sườn, xương ống tay đều lành lặn.

Hắn cựa cựa và mở mắt.

Hắn nhìn hắn. Cả thân xác hắn chuyển thành lớp bông gòn. Xương xóc, thịt da đều là những lớp tế bào bông gòn. Một sự thay thế hoàn hảo.

Đầu tiên hắn nhìn thấy sự vật bên ngoài hắn là màu trắng lạnh lùng. Hắn nhận ra mụ.

“Tại sao các người cứ quanh quất quanh ta mãi hoài. Các người coi ta là phùng trộm cắp, là tên giết người hay sao? Đầu óc các người có vấn đề rồi đấy. Ta không muốn ở đây, không thể nào nhìn ngắm các người trong gương chiếu hậu cuộc chơi săn lùng bá láp.

Nói và hắn ngồi dậy, thòng chân xuống nền. Hắn nhìn thấy cô em. Hắn nhoèn miệng cười với. Con mụ đang như thở hụt hụt, sắp đứt hơi. Con mụ đẩy hắn ngồi trở lại, giọng gắt gỏng.

“Năm xuống, không được cử động.

“Sao lại cấm?”

Mụ gầm gừ trong cổ:

“Có nằm yên đi không? – Mụ gầm gừ dữ tợn bản diện tam bành.

Hắn không biết phải nằm yên hay ngồi yên để làm gì. Cơn buồn nổi dậy, rồi hắn nhớ vương vất mỏng manh khu mộ địa, công viên... những con người lướt lướt kéo qua, những hàng cây kéo qua, tiếng chim trên cao lướt trong bầu trời xanh. Hắn nhớ mang máng về những cuộc gặp gỡ, về bày chớ béc giê, những cô gái trần truồng dạng háng và cái mũi cà chua của gã con trời khum sát, những biểu ngữ băng rôn bị giật tung, bị chà nát giữa buổi sáng lá me ngập ngừng rơi xuống những đĩa xây chừng phé... Bức tranh lập thể vừa siêu thực nổi lên trong đầu, kéo lê qua, trong đầu hắn.

Cô em tựa vách cảm thương nhìn khúc diễn tấu khập khiễng.

Mụ gà ấp hí hoáy trên bàn với cây bút bi và tờ giấy. Tất cả đều to quá khổ, dài quá khổ.

Hắn nhóng cổ nhìn tờ giấy qua vai. Mụ nhìn thấy, gõ cán bút dài năm thước lên đầu hắn đánh cốc làm hắn ngã dúi xuống giường.

Hắn mở mắt và chỉ nhìn thấy khối đen đậm đặc bao trùm căn phòng.

Hình như hắn đang rơi, không trọng lực xuống chỗ Diêm Vương đang khề khà đứ đờn cà khịa bù khú.

Đúng là hắn rơi tồm vào Vương phủ. Đại lão Diêm Vương cười ha hả giang tay đón hắn bằng mùi khói đen vạt dầu lười cưa các thứ, khét lẹt.

Lão nói:

“Ta gửi hàng tá email mà sao người không trả lời?”

“Ta bận công cán – Hắn nói – Với lại ta đâu cần đọc những thứ vớ vẩn lòng thòng loãng ngoằng dài ngoẵng đó?”

“Cán với công. Người anh em xuống đây với ta. Chỗn địa phủ này vui gấp ngàn lần trên dương thế, lắm trò giải trí mua vui đàn đúm rượu chè ca nhạc xéch xy, xéch tua tủa tủa lừa, đá trắng nhựa đen lên giường xuống chiếu vân vân các loại... không thiếu thứ gì. Người cũng có thể ôm ấp Đắc Ký hay Chiêu Quân hay Võ Hậu thỏa thuê thỏa thích mà không ai chơi trò xô lá can ngăn, chụp hình quay phim rồi tung lên mạng, rồi bắt vào đồn. Người cũng có thể làm thơ cà rờn đối đáp lại với chị Xuân Hương đùa dai khả ái. Nhưng nói trước, chớ có xin xỏ chị Huyền Trân đâu đó nghe. Nội vụ còn đang truy xét. Có thể ta sẽ trả lại hồ sơ và đưa em nàng về cố quốc.

“Thôi, thôi cho ta xin

“Hay người muốn dự một phiên họp bất thường của Giáo phái Long ngỗng Gà vịt Thần Công các thứ?”

“Không, ta không họp hành gì ráo trọi. Ta muốn về với hai em, về với sương khói khăn choàng tóc rối và đôi mắt u buồn của ta. Cung điện của ông hôi hám, âm u, tối tăm... toàn thứ mùi đĩ không chịu nổi.

“Đùa, trên chỗ của nhà người còn hôi hám tối tăm đĩ điếm, lừa đảo, bóp cổ nhau... đến vạn lần ấy chứ. Dưới ta có đủ các thứ vui chơi, yến tiệc... còn trên người có cái quái gì? Người thỏa thích vui, thỏa thích chơi mà không ai thềm cấm cản, dòm ngó. Ta sẽ tái hiện cảnh thằng cha Tổng phó văn hóa dắt em teen vào khách sạn xả xui, cảnh tay Phòng trưởng làm tú ông dục lạc ổ nộ kê học trò mua vui cho các xếp, chí đến Giáo Trưởng Giáo khu Khăn Đen đờ ngựa em xắm đít ghê ruồi bên ao nước...

“Van ông, đừng có buông tuồng những tấn trò tởm nhớp ấy nữa.

“Nói tử tế không chịu, ta cho các em lột quần đê ngựa người ra giữa trận tiền cái chắc!

“Ta đâu ngu dại để ông đê ta, lột quần ta. Mà lột rồi thì ông được cái chi?

“Ngày nào ta cũng lột sổ gửi thư quẹt quẹt, xóa xóa ghi ghi chép chép thiện ác, ác thiện đả ra nhảm chán, mới lòi người xuống cùng ta đàm đạo cho vui, thay đổi không khí chút chút.

“Ông lão với thằng nhỏ không kiện ông được vì ông tráo trở, nói năng cuội rằng thì là: Khi mắt người mờ, ông gửi đến bức thư đầu tiên; khi tai ông lão lảng, thì hỏa tốc cấp bức thư thứ hai; khi răng ông lão rụng, ông hỏa tốc gửi bức thư thứ ba. Nhưng mà thư đâu có tới tay ông lão. Ông bận bịu hú hí đủ đôn với các em cõi trường, thì giờ đâu gửi, viết? Ông lại còn bịa đặt thân thể ông cụ ngày càng suy nhược, không chịu đọc bao nhiêu là thư báo xếp chồng cao ngất? Rồi lại đổ thừa ông không dụng tâm đọc đã đành mà còn chấp mê bất ngộ. Ông xiên xẹo quá lắm!

Hết ông già tới một đứa tuổi teen cũng trách móc ông: Mắt nó còn sáng, tai nó còn thính, răng còn chắc. Tóm lại, thân thể đứa trẻ rất chi tuần tú khôi ngô cường tráng mà ông đã gọi nó xuống không một lời báo tin? Vậy mà ông nhảy múa, bõn cợt trên cái chết đau khổ rằng ông đã từng viết thư cho em nhỏ cơ đấy! Vậy mà còn đại ngôn dẫn lời Phật tổ: “Sinh mệnh con người là vô thường, có tận sức tính toán thì cũng phải chết. Cũng giống như hạt sương buổi sớm, chỉ cần trút hết hơi thở là thân thể này đã trở thành cái xác không hồn rồi!” để lấp liếm những sai lầm đáng nguyên rửa của ông.

“Ta nguyên rửa ông, đồ ác độc.

Im lặng

“Ta tuyên bố ta không chơi với ông nữa, hạng luôn đùa giỡn với cái sống và chết của loài người.

Im lặng tiếp tục.

“Ta về chốn cũ đây.

“Được nhà người cứ về. Ta sẽ tâu lên Ngọc Hoàng ban cho người một chức cho bõ ghét.

Hắn hoảng hồn khi nghe Diêm Vương tâu báo Ngọc Hoàng ban cho cái chức. Hắn rất sợ chức. Từ thuở khai thiên lập địa, nghe đến tiếp vĩ âm này đã thấy châu thân bị ụp dưới tầng tầng băng tảng rồi.

Hắn sợ quá, chưa kịp hỏi ý đồ của lão quái đản này thì phải nghe tiếng bùm, rồi lại tiếng sôi xèo xèo và mùi đậu hũ chiên bốc cháy khét lẹt. Hắn co giò chạy thực mạng hơn bị ma đuổi.

Hắn mở choàng mắt.

Hắn thấy hắn đang bắt đầu tan loãng và chìm vào cõi mộng mị tử sinh.

Đất trời vón lại thành cục bé xíu.

Sau cái vụ nằm mơ thấy mình đùa giỡn với Diêm Vương, thì nửa đêm hôm đó hấn tự biến mất, giống như sự biến mất cách đó mấy thế kỷ từ trung tâm phục hồi và sau vụ đá đập và tổng lên xe cây.

Bà tiến sĩ bác sĩ gà áp và em gái mọi y tá y công phượng hoàng không còn thấy tăm dạng hấn đâu nữa! Cả hai hốt hải cuống cuống bới tung khắp chốn, từ gầm giường chí đến cầu tiêu nhà tắm, tủ đứng tủ con các thứ... nhưng hấn chỉ để lại cái bóng của hấn trên vách tường thẳng đứng bằng ảo giác chập chờn, hoang mang của hai người.

Bà tiến sĩ lật cả tấm ga giường, xóc tung lên, như thể hấn chỉ có thể là một tờ giấy mỏng. Tờ giấy đã lún sâu trong các sợi vải khiến khuôn mặt mụ nổi lên màu xám trắng, tái ngắt như kẻ chết nước, mồ hôi rớt giọt giọt, đứng quần ướt đầm dề tới gót chân, tràn lên nền gạch bông. Sàn gạch bông co rúm công cơn mưa ướt át.

Cô em gái mọi co rút và chết trân ở một góc phòng, không hiểu nổi đôi mắt trong veo trẻ thơ hồn nhiên của cô đã biến đi đằng nào. Cô thờ dài não nuột trong nỗi thương xót bán loạn. Nước mắt cô tự dưng chảy xuống, không thể hiểu đó là những giọt nước mắt cảm thương hấn, một con người khốn khổ đọa đày hay cho thân phận mỏng manh của mình trước gió giông bão tố chắc chắn sắp có thể đổ ập xuống đời cô.

Bà gà áp ngồi phịch xuống chiếc giường hấn nằm, vò đầu bức tóc.

Cô gái mọi khép nép sợ hãi ngó trân trời vào những sợi tóc đang lên cơn sùi sụt.

Bà run run lôi tờ giấy to bằng mặt bàn, ngoáy những hàng chữ rượt đuổi gà bới, hơ hải và gọi cô gái mọi mang ra khỏi cửa. Bà lắc đầu, tim bóp thắt vừa nhảy bần bật.

Cả khu nhà cao tầng kín bưng sôi ùng ục như đang trong cơn động đất mạnh. Bầy ong từ các cửa chính tỏa ra. Đám người và đám chó nghiệp vụ cùng bay ra. Mọi ngóc ngách lùm bụi đều bị lật tung lên suốt đêm ngày, đến nỗi cái khối đồ lòm trên trời cao cũng mỗi một chìm dần xuống, thấp hơn mặt đất như trốn chạy cơn ác mộng xấu xí.

Vậy mà hấn vẫn biệt vô âm tín, không một vết tích nào để lại trong ngôi nhà cao tầng kín bưng này.

Mọi người ngờ ngác nhìn nhau và không hiểu hấn biến mất bằng cách nào?

Phần hấn, hấn chưa hề chạy trốn, chưa hề thoát ra bên ngoài khu tường cao cổng kín. Hấn thề có đầu gối làm chứng. Hấn luôn bị đồn thổi, luôn trong tình trạng bị bắt cóc. Hấn vẫn nguyên vẹn hình hài giam giữ. Hấn vẫn nằm ngửa dưới trần nhà trắng toát, lạnh người.

Và rồi, lần này cũng vậy. Hấn đã không bị bắt cóc công khai, không bởi một con người có hình hài, mà là một luồng khí rỗng rủ rề nhắc bổng hấn lên để rong chơi dòm ngó những bức tranh trừu tượng lập thể, những ca khúc phù dương trầm bổng thiên thai địa phủ.

Sự vụ rủ rề nhắc bổng hình như xảy ra lúc mặt trời đang há họng thờ và mặt trăng và những vì sao đang lúng liếng tình tự đong đưa. Hấn nhớ lại, không

phải đang giữa khuya hay đêm tối trời mịt mùng mưa gió hay trưa trời gắt gỏng, nó công khai giữa thanh thiên nhật nguyệt trời trăng và đang cháy ngùn ngụt, lửa cháy lần ngang lần dọc, tung tóe khắp lỗ thủng bao la vô tận vô cùng, phun trào dầm dề pháo hoa.

Bên ngoài, từ những người có chức trách, qua mọi suy diễn lắp ráp và sắp đặt các tình huống đang phun phèo phèo trên bàn họp, nhưng không một luận cứ chính xác nào có thể xác nhận chắc chắn rằng hắn đã đào thoát hay do có kẻ chủ mưu âm thầm, hay mọi nguyên nhân có thể, làm hắn biến mất. Họ suy luận rằng có thể là từ con mụ trùm sò tú ông, có thể là thằng cha tú bà từ trên nóc nhà thông dây kéo hắn lên và đưa đi. Một cuộc bố ráp vô tiền khoáng hậu được tung ra. Cả máy móc và người và chó đều khum người chống mông bới lục, tìm kiếm có đến ngàn ngày, nhưng rồi hắn chỉ tồn tại trên đồng giấy cao gần bằng ngọn núi Ngọc Linh.

*

Hắn lại bắt đầu một cuộc lang thang mới mẻ như ban mai vừa mờ mắt, như hạt sương long lanh khép nép trên cánh hoa vừa chớm nở. Khởi đầu cuộc lang thang không hề định ước để kéo theo đôi chân tự do đi đứng và dừng lại và đi. Không gian quanh hắn phình to thu nhỏ trong tầm mắt tỉnh mê. Thời gian không bước tới hay bay lên, mà bầu lên vai hắn để hắn cõng trên lưng, vịn vào nhau tung tẩy hê ha.

Hình như hắn đang bước vào xứ sở thần tiên với triệu ngàn thứ tinh hoa của loài vật cao cấp tạo nên. Hắn mê mải, đắm đuối và thất thần nhìn ngắm, lòng dạ vô cùng hân hoan và hoang mang. Những bao nylon to nhỏ há họng đón những cơn gió xô ập tới, phát ra âm thanh phập phùng, những lon ống va đập vào nhau loảng xoảng rồn rảng. Những manh chiếu như có ai giật xé tựa đầu, những nệm gối ghé đầu cụt tay, sứt đầu bá vai nhau nằm lăn cười khềnh khệch...

Bên trên chúng là lũ cò chạy đuổi rùng giỡn với lũ ruồi, mèo hoang và chuột cống quơ túm nhau, vật nhau chí chóc. Sát ngay bên trên các thứ là những hài nhi tiên đồng. Chúng rạng rỡ mà xác xơ. Chúng hồn nhiên đeo bên người nổi bất an mỗi mết, những niềm vui nhỏ đầy những nếp nhăn. Hắn tựa lưng vào cột khói ngập ngừng bốc lên bởi tác động cào xới của lũ cò, mèo hoang, chuột cống và nhìn ngắm những tiên đồng bay lướt nhẹ nhàng bên các lon ống, mẩu sắt vụn, bao bị các thứ, phát ra những tiếng loảng xoảng, thất lòng "*mẹ ơi, đừng bỏ con, mẹ ơi đừng bỏ con...on...*". Âm thanh ấy cứ bằm dọc theo sống lưng, nhưng làm sao hắn có thể biết được cha mẹ chúng ở nơi chốn nào, để giúp chúng trở về? Cũng không thể gom đất hết để đi theo cuộc lũ lê thê không điểm dừng của hắn. Hắn xót xa để chúng lại phía sau, như một thứ tội lỗi luôn đậu trên vành tai hắn.

Phải, hắn biết rất rõ những tiên đồng bé nhỏ kia, đang cầm mặt bới móc số phận và cuộc đời chúng đang chìm khuất bên dưới các thứ... Nhưng hắn bắt lực. Bắt lực toàn phần!

Hắn nhắm mắt trốn chạy những tiếng van nài, hắn bịt tai để không phải nhìn thấy lũ kiến, ruồi, đàn chuột và mèo hoang các thứ đang ôm áp chúng, lau chùi ve vuốt chúng, công khềnh chúng rong chơi, những tiên đồng hài nhi bị cha mẹ, trong phút chốc lơ là lơ đểnh nghiêng ngã cuộc trần, đã làm lạc mất chúng.

Hắn cứ nhắm mắt mà bước, bịt tai mà đi, tay mù mờ rờ chạm tới bóng nắng hực lên những bóng nhỏ li ti như bức họa thuộc trường phái Op Art, sáng rực lên và nhòe đi trong đôi mắt gập lại của hắn.

Hắn ngã vật ra và có cảm giác như bày kiến đồ khiêng hắn đi, lũ cò, mèò hoang, và ruồi và chuột nhảy múa chung quanh cùng các tiên đồng.

*

Hắn bắt đầu lọt vào xứ sở anh hùng cái bang cai trị một xứ sở mênh mông vô pháp vô cương. Kẻ đó không có nhân dạng, hình hài; có lúc là một cái bóng cụt đầu, đen toàn thân, to lớn bao trùm khắp chốn; đôi khi là một mẫu vật nhỏ xíu, tanh lợm khiến ai ai cũng phải nhăn mặt, bịt mũi và tránh xa. Xứ sở ấy như một lực hút quái quỷ nhà mồ tha ma túm lại, như lực nam châm, khiến nhân gian xác xơ tiêu điều hồn phách.

Lần này hắn bị tống vào với đám ăn mày khắp nơi tụ hội về. Trên cổ đeo lủng lẳng chiếc thẻ bài nhựa tái chế, ghi nguệch ngoạc mấy chữ ngắn gọn về nhân thân.

Hắn trộn lẫn vào đám người đó.

Và đầu tiên:

Ông cụt giò, tóc dài chấm lưng quần, râu ria như người tiền sử, cất lên giọng phều phào:

“Cha mẹ cháu bị chôn sống dưới đìa cá sau một trận lôi đình phun trào uất hận của đồng hương cố quận, bởi tội tom góp gốc rễ chất đóng tạo giang sơn riêng. Còn chân phải bay đi chỉ vì bị niềm kiêu hãnh mê hoặc, lao tới phía rỗng không để thiết lập một thế giới đồng đại đồng đẳng, giải thoát niềm hạnh phúc êm ấm những người lương thiện bao đời, bằng cách bắt quay trở lại sự man rợ bán khai... cạp trúng”.

Người thứ hai là chị buôn thúng bán bưng, áo quần không che kín nổi thân thể tong teo:

“Em tích góp bằng mồ hôi, nước mắt, đôi khi phải trả giá bằng cú lừa lên xuống giá cả từ mấy chú khách trú Chợ Lớn. Dù nắng dù mưa, em vẫn cắm mặt xuống đường nhặt nhanh từng mớ ve chai lông vịt; vậy mà cuối cùng bị đám vệ binh phường hội thu tất, từ thúng mủng, chai lọ đến đôi nùng suốt đời tồn teng trên đôi vai nổi u nần, đẩy cả bày chồng con ra đường liếm bụi. Em bị kết tội là con mòng trâu chuyên hút máu. Em bị gán cho là vô lương hút hít còn hơn con mòng trâu”.

Người thứ ba là một chị chưa già mà cũng không còn quá trẻ; chị kể bằng mắt và tay chân:

“Sau khi cha mẹ chị bị mang ra bãi đất trống vãi trấu cát sắt vụn, thì hồn phách toi tả tán loạn bay lên, bỏ lại cái xác rung nẩy giật ngược mấy cái để lấy tâm thế trước khia lia trần, bởi các cơ co giật; do tội cấu kết với kẻ âm mưu chống lại phường hội, vô pháp vô cương. Từ đó chị bị đẩy vào động mõi dâm cấp cao, lần lượt phục vụ cho giáo trưởng, giáo phó và các giáo các thứ, sau khi phải làm thân Chiêu Quân cống nạp đại sứ Hồ quốc làm dập tan trình tiết xứ sở. Khi chỉ còn một cái xác cà tong cà teo, ruồi muỗi không màng bu đậu, chị bị liệng ra ống cống để phục vụ cho nhân dân bằng tem phiếu in trên chính những mảnh giấy ghẻ lở từ thịt da tróc ra”.

Người thứ tư là một cô bà có đôi mắt lá rằm, mỗi khi cô bà nhìn ai thì y như thân thể người đó bị xé toạt ra từng mảnh. Cô bà lúng liếng cặp mắt của loài điều hâu gãy cánh, liếc dọc ngang, xéo qua người hấn và không nói gì. Một chú ông huých cùi chỏ vào hông hấn nói “vợ tao đó”. Một chú em xán lại “ má tao đó vừa là vợ tao”. Một thằng nhỏ miệng sặc sụa mùi hèm rượu “chớ nghe thằng anh này, Nó vừa là anh vừa cha tao. Tao luôn đích thị là con của mẹ tao. Có điều cha ruột tao vừa là cha vừa là ông nội”. Nghe ba người tranh nhau xì lô, đầu hấn muốn nổ tung. Hấn thờ hỏn hển như vừa lạc vào ổ nhèn nhện. Đám đông vây quanh kêu to lên “của tự có đã trộn lẫn thiên đường và địa ngục thành ra một thứ đạo đức toàn tập, đang tổng kết và rao giảng cho thần dân anh hùng cái bang mặt hạng”.

Nghe xong, mặt mũi tối sầm, hấn cúi gập luôn ra ngoài vòng tròn đám đông nôn thốc tháo hồi lâu. Hết cơn nôn mửa tận tình, lại gặp một ông khác, nhân dạng như đạo sĩ, nhưng cặp mắt thì như tên kẻ trộm. Ông tự xưng là thầy tu dựng lên học thuyết: Vô và Ra theo bản năng gốc để chống lại phường hội mà theo ông là cực đoan vô lý thậm tệ phi lý thuần, vì chỉ có Vô Vô và Vô Vô mới chính danh, mới định vị.

Thầy phều phào:

“T...a...aa... bị thèo chóp lưỡi, khâu miệng thả vè, kẹp làm lễ thánh tẩy cho đám ăn mày trước khi gia nhập vào đám ăn xin. Đầu tóc ta bị cạo nhẵn thín, trán thích chữ vạn lộn ngược có bốn lưỡi dao nhọn chia ra bốn hướng...”

Nhìn trang phục của ông thầy tu có vẻ được khoát lên phong cách ảo quang của trường phái hội họa Op Art mang đầy cá tính nghệ thuật lập thể, chói chang các sắc màu đen trắng, nâu vàng đỏ các thứ. Điều này, được thầy thổ lộ thêm: “Trên đường hành đạo, đôi khi ta giật thót thót gan ruột, nhưng rồi ta vẫn cứ chăm lo phận sự chần dất tín đồ, toát lên hơi thở sặc sụa mùi vị giáo phường Vô Ra”.

Nghe tới đó, hấn nhú mũi, bởi chẳng hiểu vô ra là sao.

Hấn lần qua hàng bên kia và nhìn thấy người thứ năm cuối cùng. Đó là một trí thức duy nhất, cả đời lưng không bị vẹo, gối không bị cong, từ chối tròng đôi kính trắng lên mắt, theo như lời xì xào của đám đông. Mặc dù giáo phường đã vận dụng đến tối đa các tiêu chuẩn dành cho các chức sắc cấp cao, như đường sữa, thịt trứng và những lời đường mật các thứ... để lôi kéo ông trí thức vào vòng kim cô, biến thành một thứ bông hoa trang trí ở văn phòng phường giáo, nhưng ông nhất mực không chịu mang đôi kính cận lên mắt, không chịu gờ tay khỏi đầu. Hậu quả: Bị giam lỏng quán thúc. Nghe nói, khi bị câu lưu câu giò, đám bạn học giả học thiệt trốn biệt sợ liên lụy, chỉ có mấy người ăn xin thấy ông gầy còm đói khát bèn chia cho chút ít thức ăn bố thí. Lại nghe nói, sau đó không lâu ông bị phát vắn lên mạn ngược, đày biệt xứ khổ sai mang gông tận tít mù mù đầu đó để hú hí với anh Tô Vũ đàn đúm chặn dê vừa uống rượu vừa gãi háng cho dái lẩn tẩn chơi.

Một thế kỷ sau, khi đã già sọm, ông trí thức mới được đặc xá và quẳng vào đám bụi đời ăn xin...

Ông già trí thức kể:

“Cái đám lãnh đạo tinh thần và thể xác ấy, đã lượm ta từ một sự vụ bất cóc hỏa tốc và trên đường bôn tẩu vội vội vàng vàng đã làm rớt dọc đường,

đoạn nào không hay. Phường ăn mày cái bang bầm dập thấy ta mặt mũi lấm lem lợ nôi bùn đất rất giống với tín hữu giáo phường cái bang, bèn mang về kỳ cọ bằng bịch ny lông trong thùng rác, xịt dầu thơm, trang điểm lại dung nhan để xứng với tầm cao thời đại cái bang. Và lại bang này cũng đang hội hè gì đó trong toàn cầu hóa gì đó nên vớ lấy ta để chưng diện. Ta buồn lắm cho thân phận ghẻ lở của mình, nhưng nghĩ lại, chẳng còn mấy lăm hơi, là cái cớ để tóc ta dựng đứng phun ra những lời thô thiển: kệ mẹ đời tới đâu thì tới! Bởi trước ta quay về với những hoài bão cao ngất. Cái hoài bão ấy xô luồn với định vị sai bét của thằng cha lý thuyết gia viết bậy, khiến mấy tay tóc hói, mày chổi xuể, ria cá chốt, có và không có lông râu... các thứ lợi dụng tô vẽ lại để dẫn dắt loài người đến chỗ nát tan... Ta hăm hở giải trình, hớn hở bào vệ luận điểm; khôn thay nó bắt lợi cho lũ họ...

Vậy đó, lời lẽ thô tục phàm phu kia đã xô đẩy ta trong một tích tắc không giữ nổi lòng hăng hái đóng góp công sức, nên ta nay mới vậy, nát bẹp nhẹp!

Trở lại với phường cái bang, họ cho người phỏng vấn chớp nhoáng về nhân thân. Ta cung khai rất mực thật thà. Sau khi đưa vào máy sấy và máy nội soi thấy toàn sự thật ghẻ chóc từ lời khai, bang phường bèn tổ chức lễ tấn phong ta làm sử quan ghi chép biên niên cho phường hội”.

Nghe nói mấy chữ “ghi chép”, hấn cúi gập người trước ông trí thức chỉ có da bọc xương:

-Thưa thầy, con xin được đi theo hầu thầy.

-Để chi?

-Dạ, hầu hạ thầy.

Ông trí thức chẳng gật mà cũng không lắc, ngó hấn từ đầu tới chân rồi thủng thẳng bước đi, như đằng sau, phía trước không có ai, như chưa từng gặp hấn, nghe hấn nói gì.

Thầy đi trước. Hấn theo sau. Hết ngày này qua tháng khác. Thầy luồn vào trường tối, hấn lẻo đẻo bám theo. Thầy đứng trên đỉnh núi cheo leo chót vót, hấn bám vào rễ cây đu lên. Thầy mệt nằm ngửa mặt bên vệ đường, tréo chân nhìn trời, hấn đứng từ xa canh giữ. Hấn luôn giữ một khoảng cách nhất định để không lạc mất khỏi thầy.

Hấn và thầy và hấn cứ mãi đi trong yên lặng tuyệt cùng, đến độ hấn tóe ra ý nghi lam nham trong đầu: Hay ta chặt cánh tay, móc ra con mắt, kéo ruột gan ra dâng thầy bày tỏ lòng thành, trung kiên, kiên định ý chí lập trường... nhất quán. Và...

Một ngày kia, chưa phải làm cái việc nhám nhúa ấy thì thầy bất ngờ cảm động, bất ngờ vỗ đầu hấn nói:

-Được, nhưng đừng có trách ta.

Hấn mừng rỡ khôn xiết, sụp xuống vái lạy theo cung cách của một đệ tử vừa được sư phụ thu nạp.

Ngày đầu tiên thử việc thử thách, hấn được chỉ định làm công cán ủy viên cho sử quan. Chị dạng háng được phân công giám sát hấn trong cuộc diễn tập công du khắp các hang cùng ngõ hẻm, trước khi được chính thức cấp chứng chỉ hành nghề. Chị giám sát đi trước, hấn lẻo đẻo bám theo sau, bước theo kiểu con đi theo mẹ (còn thầy thì ở phía xa xa nhìn thấy rõ ràng cái hình hài cong queo).

Tắm thân chị như cán cờ đứt gió, cứ thẳng đuột.

Chị rừ rề hấn ra công viên nước, đoạn nối dài từ tổng dinh thự phường hội chạy ngoằn ngoèo trên con đập chia đôi ao nước, thẳng qua cây cầu tám tầng thiên niên kỷ xây bằng chất bột công nghệ cao sần mì bo bo trộn với lúa mì tiểu mạch. Trên đường du công, hấn thấy rõ những ngôi chùa chen vai với đền miếu; cây anh đào thích cánh với cây chó đẻ, cây anh túc; quán bar choàng vai quán ca hát ôm; nhà hàng thịt chó ngất ngưỡng quá đầu quán cơm chay... Các thầy ngồi bên này, thờ cúng nhón miếng dồi trường giấu dưới vạt áo, ê a ta bà ha vân vân các thứ.

Chị đi trước như anh lính chì. Hấn theo sau, tay trái cầm viết, tay phải cầm một cuộn giấy các tông lớn gần bằng manh chiếu trước cửa đền rồng lộn rấn bay. Không nghe chị mở miệng nói câu nào, nhưng hấn biết thân phận, công việc của sử quan là ghi chép sau khi cái sự thấy và sự nghe lọt vào tròng mắt và màn nhĩ dội lên đầu, trào ra ngón tay, nên ra sức vừa đi vừa ghi ghi chép chép liền tay. Công việc có vẻ hợp với hấn, nên chị cũng không nghe lời phân nản nào phát ra từ miệng hấn.

Tới một ngôi đền nằm chìa ra phía ao, mà theo hấn rất có thể một ngày nào đó nó sẽ chìm ngấm xuống tầng đáy sâu ao nước, dù có cây cối um tùm và bóng tối bao quanh che chắn.

Mới tới ngõ, chị xề đít ngồi ngay lên đầu con kỳ lân đeo từ khối đá Ngũ đại sơn đặt hai bên cổng đền. Con kỳ lân đá rên lên ra cái giọng của kẻ thêm khát lâu năm chưa được kề cận với giống cái, mặc dù không đồng loại. Chị cũng rung lên nầy nẩy. Hấn bèn ghi tạm rằng “một sự giao thoa văn hóa hòa hợp giữa đá và người tựa hồ như sự phối tình giữa hai sinh vật thời đồ đá cũ”. Hấn chưa kịp gạch dứt câu ghi chép mang tính hoài nghi thì con kỳ lân đá sụm xuống, sụm xuống từ từ, chỉ còn là một khối vật nhọn chổng lên trời. Hấn há hốc nhìn hiện tượng kỳ lạ xảy ra thật nhanh chóng và đầy bất ngờ. Hấn chỉ kịp mô tả hiện tượng mà không làm sao tìm lời giải cho bản chất của nó. Hấn quên phéng chị, không biết đã tan thành nước hay chạy trốn cơn khoái dục nơi nào, thần thờ dất cây bút vào vành tai, cuộn tờ ghi chép sử biên niên phường hội kẹp nách, thờ thần nhìn ra mặt ao nước đen thui dờn dợn mây mảy sóng nẩy lên. Còn chị thì biến mất, không chút dấu vết.

Hấn thần thờ ngồi bên bệ đá với tâm trạng buồn hiu hắt của một kẻ bị bỏ rơi, mắt vẫn nhìn về phía thầy đang dựa lưng vào gốc cây sao xanh xa xa.

Sau đó, thay vì chị dạng háng xuất hiện thì một bà lão lưng còng gần chাম đất bưng rổ khoai lang luộc chìa ra trước mắt. Rồi lại một em bé óm o lam lủ bụng hộp đậu phộng rang nhìn hấn với vẻ rạng rỡ. Hấn buồn bã quay mặt ra hướng khác.

Em bé bỏ đi thì lập tức một thanh niên chồm tới trên yên chiếc xe máy, chìa gói ny lông bột trắng. Hấn nhắm mắt lại giấu cơn sợ hãi sôi ùng ục trong người.

Thằng cha thanh niên buông một tràng chửi thề tục tĩu để nhường chỗ cho cô gái thẳng kít xe tay ga, chống chân trên nền gạch ngôi đền gần sát chỗ cột đá chổng ngược, chặm rãi lại gần. Cô lịch sự chào hấn, hỏi hấn:

-Em có thể ngồi trên nền đất ngôi đền để ngắm đất ngắm trời chút xíu anh nhĩ? Em xả stress cho đỡ căng đầu. Em học cái chương kinh tế chính trị... không hiểu gì gì cả mà ngày mai thì thi rồi.

-Đất trời là của chung, cô muốn ngồi đâu tùy thích.
 -Cảm ơn, nghe anh nói có vẻ giống nhà thơ hay triết gia thuở hồng hoang.
 -Không dám, ta không phải triết gia văn gia phong gia phong tục gì ráo. Ta là ta mà chưa biết từ nơi đâu ta bước ra và ngồi đây, không biết để làm gì.
 -Ồi, anh đúng là triết gia đang tra vấn sự hiện hữu của anh. Mà cũng có vẻ như anh đang tâm trạng, tâm trạng buồn bởi nhiều nguyên cớ không lần ra, những ẩn ức chưa giải tỏa?
 -Ta chưa bao giờ cật vấn điều này, cũng như tra khảo chính bản thân ta, không thắc mắc hoài nghi mắc mớ lòng thông chi ráo.
 -Nhiều khi em cũng tự hỏi, ngồi ở giảng đường để làm gì, thành kỹ sư bác sĩ để làm gì, leo lên quan tước rồi sẽ ra sao. bỗng lộc, thụt kết, ngoéo tay nhau... vân vân các thứ sẽ đến đâu về đâu? Ồi, cái đầu em nó căng cứng!
 -Làm sao ta biết sự làm gì của cô.
 -Anh này, hay ta ra bãi đáp kia vui vẻ chút xíu?
 -Bãi đáp là dành cho máy bay các thứ, ô tô các loại. Ta đây và cô đâu phải máy bay, ô tô.
 -Thì chúng ta thử làm máy bay và ô tô một chuyến coi thử sao. Anh làm anh phi công già lái máy bay trong em, trên em nhào lộn! Chúng ta cùng bay. Anh ngất ngây trong em.
 -Ta chưa học lái bao giờ. Ta không biết.
 -Em dạy cho, dễ lắm mà, dễ hơn cái chương trình tế chính trị... của em.
 -Ta không học. Từ nhỏ ta đã bị mù rồi.
 -Không, anh làm được mà.
 -Ta được không làm!
 -Địt mẹ, bố tiên sư nhà mi. Chỉ phí thời gian – Cô gái phun phèo phèo, nhỏ nước bọt và vén váy đứng lên, trút cơn giận dữ lên nắm vụn tay ga.
 Lần khói xanh tức tưởi phụt ra sau đít xe. Cột đá chống ngược trước đèn nhìn thấy, toét miệng ngân nga:
Cối trần là cuộc phong vân
Là con chim nhỏ chết (trần) trường dưới khe
Soi đời kéo cột rui mè
Soi người là thấy đế trùn hiển nhiên.
 Hấn dáo dác ngác ngờ tìm cái bóng chị dạng háng, nhưng thật là bóng tằm chim cá, tìm hoài không ra!

*

Trời chưa sáng hẳn, hấn lò dò bật dậy đứng dưới tán lá, rung cho những giọt sương thấm ướt người. Hấn tắm. Hơi nước bốc lên ngui ngút. Hấn ngụp lặn thỏa thuê trong tán lá bám đầy những hạt sương, giữ sạch bụi bám hôm qua ở ngôi đền xảy ra cố sự bày bày ghi chép biên niên lịch sử cho phường hội lần đầu thử thách.

Mọi sự tắm tấp kết thúc, hấn bước ra. Ngọn cỏ bên đường rung rinh chào hấn. Tàu lá cọ xòe to toét ngoác miệng rất vệ sinh, khen hấn sạch sẽ chút chút. Mặt trời vẫn thản nhiên há họng thật to ngó hấn như mọi khi.

Hôm nay hấn lại lẻo đẻo theo sau ngài trí thức khả kính, từ chối tròng kính cận thị lên hai mắt. Ngài đi đứng cứ như toán vệ binh đối phiên trước dinh Tổng Thống. Không hiểu ngài đi đến đâu, làm gì mà ngài đi hoài không dừng bước, từ

sáng tới trưa, từ trưa tới chiều, không nói, không thấy ghi chép gì. Hay là ngài tự ghi trong đầu bằng bộ nhớ siêu việt? Hấn tự hỏi. Đến lúc mặt trời sắp tắt lửa và sắp rớt sau dãy núi, hấn tự nổi cơn tam bành với hấn, chân nọ xọ chân kia; cán bút tán lóc cóc trên đầu, tám giấy cuộn tròn chựa quậy, cổ chùi khỏi tay. Vậy nhưng hấn không một lời nào thất lễ với ngài trí thức khả kính.

Ngài đi và hấn đi. Cả hai cùng đi. Ngài đi trước, hấn bước sau, liên tiếp vấp vào những lỗ chân trâu.

Tiếng động nhỏ nhẹ làm ngài trí thức quay lui. Hấn tức tốc ngó nghiêng, giả bộ như đang quan sát mọi sự vật, hiện tượng đang đứng trơ vơ ở bên ngoài hấn để truy tìm bản chất về sự hiện hữu của chúng.

Ngài trí thức:

-Người đừng có giả vờ. Ta biết.

-Ta cũng biết, thưa ngài – Hấn đáp lại.

-Người biết cái chi?

-Một cuộc đi dạo không hẹn trước, chỉ là ngẫu nhĩ ngẫu nhiên nên cứ đi thả cửa, tới đâu thì tới. Đó là cuộc dạo chơi tình cảm đậm đà bản sắc văn hóa dân tộc ngàn năm thánh vật Diêu Bông Tám Cám.

Ngài trí thức cười. Lần đầu tiên trong những ngày cùng bước đi trên những con đường lờm chờm phẳng phiu gai nhọn, hấn mới thấy ngài cười, nhưng là nụ cười méo mó lẫn lẫn những khổ đau, bấn loạn.

-Người cũng bắt đầu nhìn thấy và nhận ra vấn đề nghiêm trọng.

-Ta thấy, ta nhận ra và nghiêm trọng? – Hấn hỏi ngược.

-Đúng.

-Ta đâu nhận...

Ngài trí thức đưa tay ngăn lại:

-Chớ biện hộ về sự thông tuệ mù mờ. Cái người đang nhận ra là chúng ta sẽ đi về đâu, đến đâu và bao giờ sờ mó được cái đích.

-Ta chẳng hiểu. Sờ mó cái gì trong cõi mông lung này?

-Người giả vờ ngây thơ. Thật ra thì tất cả mọi người đều hiểu, kể cả giáo hội giáo phường. Có điều rằng thì là cái sĩ diện ngàn đời lưu cữu lưu tôn của toàn thư đã làm cho mọi người phải giữ một thái độ im lặng. Im lặng để giữ danh phận. Thái độ quân tử tàu đó đã trói buộc con người chớ vượt quá giới hạn, chớ làm thay đổi cục diện. Nó xấu hay tốt thì các ngài trong phường hội chụp giữ; tốt thì tung hô liên tay, còn như xấu xa thì lơn tơn tẩy rửa và đánh bóng và tạo ra bức bích họa thuộc trường phái Pop Art Politique... bức họa này có diện tích không dưới mười lăm ngàn mẫu ta, sắp ba triệu đám người không đầu không tim vẫn còn thừa.

Từ sau lưng ngài trí thức không mang kính cận, hấn nhảy tọt tới phía trước, đi thụt lui ghi chép liên tay, vừa hỏi:

-Art politique là sự chuyển hóa luân hồi hay một chuyên đề giật gân gì vậy? – Hỏi và tay mở banh cuộn giấy rộng hơn, tay kia sẵn sàng ghi chép câu trả lời.

-Người có bao giờ nhìn thấy trường phái hội họa Pop Art chưa?

-Có thấy đôi lần, đôi nơi thấp thoáng mơ hồ, nhưng chả thấy cái con mẹ mari sến gì hết, thưa ngài – Hấn đáp gọn tron.

-Nó là sự đánh lừa trần tráo con mắt và trí não kẻ khác bằng những nét cong queo mê hoặc marketing, bởi hình thù đồ sộ bóng nhẫy trơn tru, lật đổ và thay thế bằng toàn thể các màu sắc sặc sỡ sở hữu qua cặp mắt con người khi nhìn thấy. Còn Pop Art Politique thì dùng màu sắc chủ yếu là màu lửa đỏ, loại tông màu nóng nhất. Nó cũng có những hình khối rỗng rấn cong queo để ẩn giấu bản chất tận sâu bên trong không dễ gì khám phá ra đối với những kẻ mông muội a dua. Nó có sức thu hút ma quái bởi các tia chớp như những phát súng lục, thần công khiến mọi người sợ hãi, còn kẻ sáng tạo ra nó thì vẫn tiếp tục làm cho nó phình to hơn, càng to thì mức độ thành công càng lớn, càng xứng với đỉnh cao thời đại, rồi tự vỗ tay, tự khen để ban phát lời khen và vỗ tay cho bầy người ngơ ngáo bên dưới.

Người phải hiểu rằng, bản chất của Pop Art Politique dựa trên nghệ thuật làm xiếc ma thuật, dối trá, lừa gạt, tô vẽ bằng đủ loại các sắc màu, nó còn vượt xa khỏi ranh giới hạn hẹp của loại hiện thực ma thuật mà phương Tây gọi là magical réalism. Nó đánh lừa tất cả và trói buộc tất cả. Nó là một nhà tù khổng lồ mà PAP (viết tắt của pop art politique) gọi là thiên đường các thứ, một loại nô lệ toàn thể toàn phần mà PAP hãnh diện tuyên bố tất cả các loại tập thể các thứ đều là chủ thể!

-Chỉ toàn chủ thể, vắng bóng khách thể?

-Không có.

-Ồ là là, xin hỏi ngài, vậy nó có giống với Hip Hop hay Pi Pop gì đó không? – Hấn lại nhảy tọt chui vào họng ngài trí thức từ chối mang kính cận.

-Người khá thông minh. Tương tự như vậy nhưng thêm vào chất bột đồ, không phải trắng đầu đó nghe, để làm ngây ngất triệu triệu các cặp đôi và họ lao vào lửa điên cuồng nhảy múa, quên cả bản thân, quên cả xóm giềng, đồng loại và cả cha mẹ anh em ruột thịt. Những ai không cùng một giuộc với họ, tức thị là những kẻ bị đặt ra ngoài cuộc chơi, đích thị là kẻ phá đám, thậm chí là kẻ thù. Và tới đó thì chỉ cần trùm khăn kín mặt, kín cầm giơ tay xĩa xói vài câu và a lê hấp kẻ đó sẽ nằm còng queo trong chiếc hộp gỗ diêm nhốt để... Hip Hop hay Pi Pop đều nhảy múa loi chơi nhái éch khi đụng phải nước sôi. Còn PAP cũng loi chơi múa may xĩa xói như làm xiếc mê dụ du dương rất mực đám đông vậy đó.

-Thưa ngài khả kính rất mực chi là, tại sao ngài không ở trong giáo phường của hội giáo PAP đó, mà lại quay lưng, rồi bột đồ là cái hợp chất thổ tả chi vậy?

-Bột đồ hóa trắng và ngược lại, đó loại hợp chất chất mà cả thế giới truy nã, nó là loại bột được nhào nặn chế tác từ những bộ óc trí trá, lừa lẹo, gian dối, lưu manh thượng đẳng cô hồn ma quỷ toàn tập toàn thư đó. Ta nhận ra sự sai lầm đó và ta cố gắng sửa, không ai chịu sửa mà còn bắt ta và quản thúc ta...

Chẳng giấu chi người, thời còn trẻ ta cũng rất ham mê, đam mê cái hiện thực ma quái đó tức cái chất bột trắng trắng đỏ đỏ tỏa ra mùi khói làm say sưa ngây ngất lâng lâng chẳng còn biết nguồn cơn nguồn cội. Nó, làn khói trắng đó nó quỷ quyệt, nó ranh ma, điểm đàng hết mực. Ta bước tới, làn khói nhả ra tằm thăm đở và lập tức cuốn ta vào thế giới PAP, ta nhảy múa lộn sòng lộn vòng vòng mấy phen đề mê ngây ngất mới tá hỏa. Nó kinh thiên động địa dầm dề nước mắt. Bước vô thì dễ mà bước ra không được, bị dính cứng như keo dán chuột. Hoài nghi là sự cố bất khả tư nghị đối với làn khói đó, nên chi ta bị câu

thức câu lưu ra rìa cuộc lữ lê thê không biết đi về đâu của họ. Đúng, ta cũng đã từng có trái tim nóng bỏng lăn xả, nhưng rồi sau đó cái đầu ta đã kịp nhận biết nhận ra. Nhận biết nhưng ta không biết phải làm sao. Vậy là ta đành keep silence. Và, tim ta nguội dần, đầu ta teo dần.

-Chẳng lẽ ngài không nhận ra cái màn hoang tưởng hoang vu trong ngài khi vừa mới tiếp cận tiếp xúc hay sao?

-Nếu được vậy thì ta đâu có ra nông nổi tàn phai xơ xác điêu tàn đẫm lệ này!

-Đâu chỉ mình ngài?

-Đúng, không riêng mình ta. Bởi vậy mới nói nghệ thuật của thế giới PAP rất chi là hỗn xược láo toét dĩ xược các thứ.

Nghe ngài trí thức không kính rên rỉ phun ra những lời trần trụi tục tĩu, hấn tức tốc cúi gập cong người, cười sặc sụa một trận càn khôn, cười đến sặc sụa máu mồm máu mũi chân lông nháy lẫn lẫn. Hấn cười đến gần tắt hơi, bể bụng.

Ngài trí thức lưng thẳng sừng sờ nhìn hấn hồi lâu và bất ngờ sụp xuống vái lạy hấn. Ngài liên tưởng tới tiếng cười của Gheorghiu và vái lạy liên tu kỳ trận.

Hấn đón nhận giọng cười nức nở đến điu hiu tan nát, nẫu cả ruột gan.

Hấn bật khóc.

Ngài trí thức thấy hấn khóc cũng lao vào bật khóc theo, một kiểu khóc tập thể được điều khiển bằng cú nhấp chuột, theo thói quen bị dính virus toàn thư toàn tập, không thể gỡ bỏ, vừa lạy kiểu tế thần.

*

Chưa có dấu hiệu nào khả dĩ chứng tỏ, rằng hấn đã làm tròn chức năng của một trợ lý sử quan trong phường hội khi phải lang thang nhìn, nghe... và ghi chép. Tuy vậy, hấn rất khoái được lang thang cùng khắp, từ phố phường chật chội đến những hẻm núi quanh hiu, nằm giữa trên bãi có ngắm nhìn đàn chim bay trên cao, phòng mũi hít mùi phân bò, mùi cỏ đập, mùi bùn non... các thứ. Hấn tha hồ ghi chép, theo đúng nghĩa của việc ghi chép, đến nỗi nhiều lần phường hội phải nhắc nhở về sự trung thực quá mức cần thiết phải trung thực trong các vấn đề nhạy cảm nhất.

Đó là lần thứ hai hấn tiếp tục theo sau lẻo đẻo vô chừng vô phương với ngài trí thức. Ngài đi trước. Hấn đi sau chừng tám bước, dòm ngó quan sát nghe ngóng và mắt hút ngài lúc nào chẳng hay. Hấn hơi hải ngơ ngác soi tìm dấu chân ngài, nhưng hoài công. Không một vết tích nào để lại trên mặt đường bụi đất. Tất cả đều phẳng phiu. Hấn tất tả lộn ngược, lạc vào trận đồ bát quái, âm u đèn đóm tối thui. Những con người xuôi ngược lướt qua vai hấn. Hấn cũng lướt qua từng khuôn mặt xa lạ thoát hiện thoát biến. Dễ có đến thế kỷ hoài phí và mỗi một, hấn bèn kê đít lên tảng đá dưới hàng cau vua, nước mắt ràn rụa vì sự lạc mất lơ đễnh lơ là phút chốc.

Hấn nghe tiếng thút thít thổn thức sàu não sau lưng. Bản năng hoang dã đường phố nổi lên kin kít trong người. Hấn bật đứng lên, bước tới trước tiếng sàu, tay vẫn giữ chặt cán bút và tờ giấy, nhỏ nhẹ ra chiều quan tâm:

-Nàng có nỗi khổ chi mà thổn thức đến cô cây cũng chảy nước mắt?

-Ông là ai? – Nàng hỏi, không ngược lên.

-Ta là sử quan – hấn nói cho ra vẻ oai, chứ thật ra chỉ là tên trợ lý quèn.

-Sử quan? – Nàng tỏ vẻ ngạc nhiên đến cực độ.
 -Chính thị.
 -Vậy sử quan thì ông làm gì? – Nàng thôn thức.
 -Ghi chép tất cả mọi sự, từ con người đến ma quỷ, súc vật, chim muông, cây trái, ăn ngủ ca hát nhảy nhót, trình tấu trình diễn, bán buôn, lừa đảo cùng các sự kiện, hiện tượng... vân vân các thứ.
 -Vậy ông có thể ghi điều này vào sử để lưu truyền hậu thế?
 Hấn do dự:
 -Thử kể ta nghe.
 -Em bị lừa tình.
 -Ồ là là... thời buổi nào mà chẳng có chuyện lừa tình. Tổ tiên ta chẳng phải bị lừa lắm bần đó sao, thằng cha Trọng Thủy khách trú ấy, ví dụ rành rành chứng cứ?
 -Nhưng...
 -Khỏi, nàng cứ trút tất nguồn cơn ra, chuyện lừa ấy.
 -Thì em trắng trong ngà ngọc xinh đẹp, chỉ ngặt nỗi thân phận nghèo hèn, nằm đâu đó gần sát đáy giai cấp phân chia...
 -Thì ta đây cũng sát đáy quần, cũng nghèo thậm thọt mà lại rất chi là giàu có đấy nhé.
 -Em bị lừa một cách bị thương trắng trợn, trào phồng!
 -Ta đau đầu ba chuyện lộn xộn lừa, lòng vòng vòng vo lừa lắm nghe. Ta còn bận đi tìm ông thầy của ta.
 -Chớ, hờm chút đã. Thì thằng cha tổng phường đít móc đó, mẹ vợ chết chưa qua trăm ngày, nó đi kinh lý tới áp em gọi là thăm giáo dân cho biết sự tình. Trưởng ấp giáo sức toàn dân già trẻ gái trai nam phụ lão ấu đứng dọc hai bên đường, từ đầu quảng trường miếu cô hồn thánh Chột tới tận bãi sình cạp theo bờ sông Cái, tay cầm cán cờ đuôi nheo vẫy vẫy. Thằng cha đi kinh lý đi vòng kiềng chữ bát như dân Mông Cổ, có mái tóc láng trơn đến nỗi ruồi bu trọt té gãy chân dập cánh. Lão ngó thấy em hai mắt híp lại. Sau bữa kinh lý, lão sai thị vệ bắt cóc em về phủ đường, đặt lên ghế thứ hậu... rồi nó lấy mắt cái tiết trinh của em.
 -Người vừa nói ai bắt cóc ai?
 -Thằng cha đít móc đó, tổng phường...
 -Này, xếp của ta đó nghe.
 -Kệ, không biết. chả đĩ bọm lừa lẹo, dâm bôn...
 -Chỉ vậy thì có gì đáng để ghi chép? Lừa lẹo dâm bôn thì trên cõi đời này nhiều vô thiên lủng, chép ghi sao xiết? Tổ tiên loài người đã mắc phải hội chứng tình tang này rồi còn gì? Nếu không thì làm gì có vòng bánh xe ngựa cho cố tổ Lao Ái, mấy ao nước cho anh Mão zé... gì đó!
 -Em không biết thằng cha Lao Ái, Mão tròn mão đế là thằng cha nào. Nhưng mà cái sự vụ của em thì có rành rành. Chả bắt cóc em về, chỉ ba ngày sau, đám hoàng tử công chúa của nó làm đơn gửi các báo mạng kiện tùm lum làm em mất mặt. Sau ngày đó, mỗi khi nó lòi em lên giường, là thấy mẹ chánh hậu chết toi hiện về, cõi trường chàng hảng gầm nghiêng nhìn em xua đuôi, rồi tố cáo em và lão làm chuyện hoang dâm, loạn luân, bầy hầy nhóp nhúa trước chánh điện; lại bị hội phường, hội ấp kiểm điểm sao đó lão a lê hấp cho em châu

rià. Em giờ đã tan nát đời hoa. Em mất trinh rồi, làm sao em lấy được chồng hả ông?

-Nàng vợ phải thằng cha có dòng máu mèo mả gà đồng từ tía nó, cổ tổ cổ tông nhà nó rồi thì ráng mà chịu. Còn cái việc lấy tấm chồng, ta nghe đâu tụi củ sâm, thất bím đang lùng sục khắp xứ này. Chỉ việc vô thăm mỹ viện nào đó vá cái trinh tiết lại.

-Em đâu có tiền!

-Ghi nợ.

-Nhưng mà gì gì thì ông phải chép chuyện cha đít móc lừa tình để hậu sanh biết mà biểu giểu tam đại ba đời nhà nó, tránh xa ra.

-Được, được ta ghi nháp đây – Nói và hấn co giò chạy bán mạng như ngựa phi đường xa.

Chính xác là hắn đã co giò chạy trốn em bị bắt cóc, bởi trên xứ sở này và cả trên thế gian đã có quá rất và lắm và nhiều vụ bắt cóc xảy ra. Chính xác hơn nữa là hắn rất sợ hãi chính bản thân hắn cũng sẽ bị bắt cóc không biết sẽ xảy ra lúc nào.

Não trạng của hắn lơ lửng sự hoang mang về số phận và sự thực mạng co giò phóng chạy chẳng khác nào hệ quả của sự chuyển đổi tâm lý cà giựt tới chồn sinh lý sinh cà thọt. Và giờ đây hắn đã nằm xụi lơ trên mỏm núi cheo leo, bốn bề hoang vắng mà vách núi thì dựng thẳng đứng.

Trời cao, ngoác ra lỗ hồng thăm thẳm, chỉ thỉnh thoảng một vài đám mây lướt qua một cuộc đi dạo nhàn nhã rồi cũng biến mất. Lỗ hồng lại mở toang, không gian và thời gian đều bị cái trống trơn nuốt gọn. Rất chi có thể là chúng đã nuốt ngài trí thức không chịu mang kính, không chịu còng lưng nên bây giờ cả hai đã lạc mất nhau?

Cúi nhìn xuống phía dưới, hình như là một vực sâu hun hút, cũng có thể là khu mộ địa phủ cung, không dám chắc. Hắn nghiêng người vói tay, vói mãi không chạm tới những đợt sóng đập tung tóe lên vách đá. Những đợt sóng luôn khóc than âm ỉ đến tràn cả nước bọt, bay cao đến mười trượng, xòe ra hình cánh quạt bao choàng lấy doi cát, nhón nhác sợ hãi thò ra thụt vô liên tu kỳ trận mà không biết nẻo đường trốn chạy cơn ầm ầm cuồng nộ phủ lên.

Đêm ngày như trộn lại. Ngày lộp cộp trong đêm và đêm lẫn trở giữa ngày. Ánh sáng và bóng tối chỉ còn mù mờ trong chân tóc bị cắt cụt ngắn. Sự mất ngủ của ngày và đêm lây tràn qua, làm hắn cũng bị lây nhiễm hội chứng mất ngủ nguyệt tận mù căn.

Hắn trần trọc, nhớ tới em gái mọi đưa hắn trở về lỗ huyết đen thui khỏa lấp một đời khốn khổ, đau thương tê tái.

Hắn lại nhớ em búp bê tỏa ra mùi hương kỳ dị mỗi khi mặt trời úp mặt xuống núi thút thít rầm rức. Em khô cứng và ướt nhão. Em run rẩy thân xác như một miếng mồi dập tan dưới móng vuốt bầy sói mùa đông ngập tuyết.

Đầu óc hắn lại còn đóng đinh hình ảnh chàng hoàng tử nhỏ bé, chưa hề nhìn thấu mặt mũi, từ một tinh cầu xa lắc vọng tới. Chàng nhỏ bé và trong suốt. Chàng ngạo nghễ và thân thiện đến nỗi chưa bao giờ hắn khám phá ra cái bản lai diện mục ngạo nghễ kiêu căng chói từ cách xa vạn tỉ niên ánh sáng và bóng tối dậm dài.

Sau đó rất lâu và thật gần, hắn ngập chìm trong vòng khói trắng choàng lên chiếc khăn quàng cổ, mái tóc và đôi mắt buồn u uẩn. Hắn và vòng khói ngập ngừng và sau giây lát cả hai cùng bay, bay lên tận đỉnh cổ tự và biến mất: Khăn choàng biến mất. Đôi mắt biến mất với mái tóc nhuộm hơi thờ rong rêu ngàn năm *bụi hồng lẻo đẻo đi về chiêm bao!*

Chính các em đã đặt hắn giữa ngã ba đường cát bụi. Hắn trợ trợ hát ca với hắn, thầm thì với hắn và khóc và cười ồ ồ với hắn trong hiện tại, quàng vai bá cổ quá khứ ném hắn xuyên lớp bụi thời gian.

Hắn đã xuyên suốt cuộc hành trình thăm thẳm trở vô sau khi đã thăm thẳm bước ra nhọc nhằn. Hắn biết ơn em gái mọi. Hắn muốn sụp xuống vái lạy em như vái lạy bà tiên nhân từ đã đưa bàn tay êm mượt vớt hắn ra khỏi chốn

bồng bong lợn cợn bụi bám hoen rỉ đập nát. Nơi chốn lòng thòng dây nhợ ấy chính là những cái đầu, cánh tay, đôi chân rách nát xẹt qua đời, đọng hẳn té lãn; là những tỉ tê chữ nghĩa mê dụ mê lú đầy bày người từ những con người khốn khổ trở thành những bóng ma chập chờn trên vách, lang thang tìm mót cháo lú rơi vãi bên vệ đường.

Nhưng em gái mọi đã bỏ đi, em búp bê và chàng hoàng tử xinh đẹp cũng bỏ đi, khăn choàng trắng khói sương bay lên nóc Kim Quang cổ tự thì cái sự vụ thò tay vớt kia đã thản nhiên biến khỏi hẳn; lập tức những con ma khốn khổ khốn nạn nhẩy căng vui mừng khôn xiết, hò reo rú rê hẳn cùng nhập bọn. Chúng trừng trợn mắt nhìn hẳn như thể chiếc đèn soi xé vách núi và giầy lâu không lâu mấy, tan biến vào hư không.

Hắn dáo dát, ngó quanh quất kiểu truy lùng truy quét tàn dư và xử lý của các thủ lĩnh phường hội, nhưng chỉ là một lỗ trống không đến vô cùng vô tận mà không thấy em núp ngòai chỗ mô tê nào. Hắn hỏi hẳn: Tại sao lại dễ bỏ nhau, dễ quên nhau, xô té và chạy trốn? Cuộc đời luôn là những gặp gỡ và chia lìa?

Hắn cố tìm kiếm từ ô tò vò rằng, tại sao em đã cứu vớt một phần chết dẫy nẫy trong hẳn và rồi bỏ rơi hẳn ngang xương chiếc đòn gánh đưa ngang qua khung cửa hẹp?

Tất cả đã vượt khỏi hốc kẹt triển phược tối tăm rồi chẳng? Còn cái hốc tối thì đẩy hẳn thành chiếc lá xoay cuốn trong những cơn gió dịch hạch nặng mùi?

Mỏm đá cheo leo đặt hẳn như một pho tượng hóa thạch triệu năm, gắn vào đôi mắt nổi tê điếng xác xơ để hẳn ngó quanh và cái đầu còi cọc để hẳn lan man nhớ quên.

Hắn nhớ cái ngày kinh hoàng mà phường hội đã giao cho cha hẳn trừng phạt những tên từng phản giáo lý, từng chống báng kinh kệ, từng ném bom, nã đại bác vào thành trì phá vỡ cả tôn ba trọn.

Hắn rùng mình nhớ đến những ly rượu Pulque hiến tế cho thần Aztec trong khu vườn Eden. Con vật hiến tế là hẳn thông xẹp giữa háng bày rần lúc nhúc lầy nhầy và cô gái chàng hằng ngồi trên đầu Linga ỉ ôi mời mọc.

Những cào cào, châu chấu, ruồi, chuột cống, mèo hoang và lũ tiên đồng theo hẳn dậm dãi và rơi rớt dọc đường. Hẳn xót thương nhưng không đeo mang nỗi số phận từng sinh linh, sinh vật bé mọn, cũng như hẳn, không công nổi cái bóng của chính hẳn, như ngài trí thức không chịu còng lưng đã phải chịu tang chính ngài trong suốt cuộc đời, bởi hình như ngài từng đã thốt ra công khai ra rằng *our society is run by insane people for insane objectives...*

Sau những cơn nhớ quên trầy trụa, tua tủa những gai nhọn, đầu óc hẳn hình như bị thủng lỗ đến nỗi hẳn lan sang trạng thái thoi thóp chết lịm và nghe vắng vắng bên tai tiếng nói thầm thì mà vang dội cả đất trời.

Hình như nó phát ra từ trên tầng không và cũng có thể từ những vết nứt toác trên các tầng đá quanh hẳn.

Tiếng nói nghe xa xôi mà cũng rất đỗi gần bên:

“Người đã mỏi mệt chưa?”

“Thưa, ông là ai?”

Tiếng nói không trả lời câu hẳn hỏi, mà tiếp tục hỏi tiếp.

“Ta biết người đang đau quặn thắt trong những cuộc gặp gỡ và tìm kiếm. Người trả lời đi, người tìm kiếm cái chi và để làm gì?”

“Ta không tìm kiếm cái chi cả và cũng không để làm cái chi cả.

“Vậy người đang đi đâu, người định đến đâu sau những cuộc gặp gỡ tao phùng tao ngộ rồi bồng bong?”

“Nơi ta định đi thì không đi đến và nơi ta định đến thì mịt mờ không thấy đến đâu.

“Đó, người tự biết người đang làm gì và đi và đến đâu rồi đó nhé.

Tiếng nói rớt xuống đáy vực sâu hun hút. Chỉ còn nghe tiếng gió thổi xô vào những gờ đá tảng, tiếng sóng vỗ ầm ì ò bên dưới. Hấn nhướng mắt nhìn lên, trời đầy những đốm lửa nhỏ li ti. Hấn ngoái dòm xuống dưới, một vũng tối đen đậm, mênh mông.

Lâu sau đó tiếng nói lại cất lên:

“Người tìm kiếm những gì dưới đó, và trên kia?”

“Ta nhìn ta và không tìm gì ở bên dưới và bên trên hết.

“Có đó, nhà người đang tự soi vào mặt mũi, đầu óc trí não và những dòng chảy suy nghĩ cằn cào gai nhọn trong người đó. Không, chẳng có gì đâu. Người muốn đi tìm sự thăng bằng và hạnh phúc không phải vì người vớt được thứ gì đó trong dòng nước xoáy kia đâu, mà hơn hết người phải quăng bớt đi những thứ đang đeo mang trên vai, đang dính cứng trong đầu người đó.

“Không có gì ta đeo và không có gì ta dính. Tự chúng đến và tự chúng ôm choàng lấy ta đó chớ.

“Người cũng đã nhận ra chút đỉnh rồi đó. Nhưng những tham vọng u mê thì còn lấp đầy trong người. Người hãy cày cuốc trên vuông đất nhỏ cằn cỗi của người và hãy trồng các loại bông hoa. Hoa sẽ nở, bướm sẽ bay về, chim sẽ ca hát. Mảnh đất ấy chẳng mấy chốc sẽ trải đầy hương thơm, sẽ lấn át mọi phiền muộn, sẽ chẳng còn địa ngục thiên đường và người sẽ thấy nhẹ nhàng, thanh thản, cuốn trôi đi tất cả bao hệ lụy, mộng tưởng đau thương... Níu chi những hệ lụy trần gian, hãy phỉ tay, phỉ sạch mọi bụi bặm và bước tới... Người tự làm được thì ắt sẽ gặp ngay chàng hoàng tử bé nhỏ, em búp bê trắng trong trinh bạch, và cả người mà người yêu quý nhất trần gian này. Những hương hoa, những ríu rít chim muông, những giọt sương long lanh buổi sớm mai sẽ cùng đến bên người, dạo chơi suốt cuộc viễn du. Chiếc khăn choàng sẽ mang lại cho người tất cả niềm hân hoan, hạnh phúc... nếu như hai bàn tay người biết phỉ sạch mọi vẩn vương bụi bặm.

Tiếng nói thu nhỏ dần và chỉ còn một màn trắng trong suốt phủ trùm lên.

Hấn mở hết nhãn lực, thu gọn khối màng trắng mỏng tang kia rồi từ từ khép mắt, môi nở nụ cười như nụ hoa vừa hé nở, hương thơm sực nức.

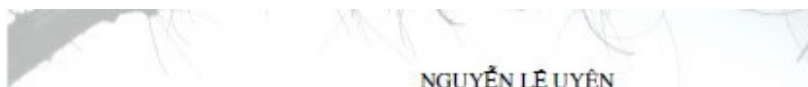

Đến ngàn năm sau nữa, người ta mới tìm thấy xác của hấn còng queo, thu nhỏ bằng viên sỏi, xạm đen, tiệp trên mòm đá đen và được phủ lên chiếc khăn choàng trắng, mái tóc rối tung thơm mùi sữa, ôm ấp hấn trong những cơn gió thốc tháo thổi đến.

Hấn và cô em nhỏ với chiếc khăn choàng và mái tóc và đôi mắt u uẩn ôm choàng lấy nhau, bắt đầu một cuộc viễn du mới, bay về phía tinh cầu xa lắc, nơi có em Xanh Tắc và Búp Bê đang chờ đợi, với những bó hoa trong tay là những sợi tơ trời long lánh rực sáng...

Nhật Ký Thăng Điền
tân truyện
Nguyễn Lệ Uyên
Tranh bìa: Đinh Cường
Minh họa: Lê Ký Thương
Ký họa chân dung: Đỗ Hồng Ngọc
Đọc & sửa bản in: Trần Thị Nguyệt Mai
Trình bày & kỹ thuật in ấn: Trần Hoài Thư

Thư Ấn Quán, HK xuất bản 4/2015

NGUYỄN LỆ UYÊN

NLU qua trí nhớ Đỗ Hồng Ngọc

Tác phẩm đã in

Tập truyện:

- Sông chảy về núi
- Mưa trên sông ĐắcBla
- Mùa hè sang trọng
- Chân dung tự vẽ
- Trang sách và những giấc mơ bay
(tập I&II, viết về các tác giả miền Nam)
- Nhật ký thăng thiên

Stu khảo:

- Văn hóa âm thực dân gian
- Truyện thuyết&huyền thoại...
- Bài chòi

Liên lạc:
Thư Án Quán
719 Coolidge Street
Plainfield, NJ 07062

tranhoaitu16@gmail.com